

BURMESE CLASSIC

အိမ်ထောင်ရေး

အိမ်ထောင်ရေး

အိမ်ထောင်ရေး

သွေးလမ်းပေါ်ပြာချစ်ဖူးစာ

နိုင်ငံရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး။

အမျိုးသား ပြည်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး။

ခိုင်မာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံ ဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး။

ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

စိုက်ပျိုးရေးကို အခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း တက်စံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။

ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး။

ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ ဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။

နိုင်ငံတော်၏ စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှု စွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင် ရှိရေး။

လူမှုရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တ မြှင့်မားရေး။

အမျိုးဂုဏ် ဇာတိဂုဏ်မြှင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှု အမွေအနှစ်များ အမျိုးသားရေး လက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး။

မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး။

တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြှင့်မားရေး။

ပီစဉ်သူ

ကိုဖြိုး/ဇာခြည်

လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်စာရေးဆရာကြီး

သူရိန်ဆွေ

အိုင်အိုနန်းထိုက်

နှင့်

သွေးလမ်းပေါ်မှာချစ်ဖူးစာ

ဖြန့်ချိရေး

စိန်မိုးယံစာပေ

အမှတ်-၃၀၊ လမ်း-၉၀၊ ၆-လွှာ(ယာ)

မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

www.burmeseclassic.com

- စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၁၃၈/ ၂၀၀၃ (၁၀)
- မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၁၀ ၂၈၀၅၈၈
- လွှဲပို့ခြင်း - (ပထမအကြိမ်)
- ထုတ်ဝေသည့်လ - ၂၀၀၅-ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလ
အောက်တိုဘာလ
- တန်ဖိုး - ၇၀၀ ကျပ်
- အုပ်ရေ - ၅၀၀
- အတွင်းပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ခင်စန်းမြင့် (၀၅၅၄၉)
ဟင်္သာပုံနှိပ်တိုက်၊ ၁၁/၁၂၅-လမ်း
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊
ရန်ကုန်မြို့။
- မျက်နှာဖုံးပုံနှိပ်သူ - ဦးမောင်မောင်လေး (၀၇၀၅၁)
စန္ဒာဝင်းပုံနှိပ်တိုက်
၂၀၉၊ ၃၆-လမ်း။
ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊
ရန်ကုန်မြို့။
- ထုတ်ဝေသူ - ဦးနှင်းဆွေ (၀၉၈၃)
ပန်းလက်ဆောင်စာပေ
၅၁၆(ခ)၊ ပုလဲ ၄-လမ်း။
၄-ရပ်ကွက်၊ မြောက်ဥက္ကလာပ၊
ရန်ကုန်မြို့။

လျှို့ဝှက်ထွေပြား ညမင်းသားနှင့် ပဉ္စလက်အဘိုးအို
တထောင့်နှစ်ရာ တစ်ဆယ့်ရှစ်ခု၊ တော်သလင်း လ၏
လကွယ်ညဟုဆိုရပေမည်။

တစ်လောကလုံးမှာ အမည်းရောင် ကမ္မလာကြီး ခြံလွမ်း
ထားသည့် အလားပီဘီမည်းမှောင်လွန်းလှသည်။

မင်္ဂလာဒုံ အင်းစိန်လမ်းနဘေးရှိ ကြီးမား၍ အိုးဟောင်းလှ
သည့် ခြံကျယ်ကြီးအတွင်းရှိ အိမ်အိုကြီးတစ်လုံးမှာ အမှောင်ထု
ဇူအောက်တွင် မကောင်းဆိုးရွား တစ်ကောင် ငုတ်တုတ်ထိုင်နေသည့်
မမာရှိနေလေ၏။

အုပ်ဆိုင်းညိုမှိုင်းနေသည့် မရမ်းပင်နှင့် အခြားအပင်များ
မှာလေတိုးလိုက်တိုင်း တဟဲဟဲ တရဲ့ရဲ့ အော်မြည်လျှက်ရှိသည်
သာမက အခက်အလက်အရွက်များမှာ အသံပလံပေါင်းစုံ မြည်ဟီး
လျှက်ယိုမီးထိုးနေကြ၏။

အားငယ်တတ်သူများအဖို့ တစ္ဆေသရဲများ ယိမ်းထိုးက
ခုန်နေသည်ဟု ထင်မှတ်ကာ ကြောက်လန့်တကြားထွက်ပြေးကြ
မည်မှာ သေချာလှပေ၏။

“ဝိုး ဂစ် ဂီး”
“ဝိုး အို ဝိုး”

ထိုမျှမက ညဉ့်ငှက်၏ အော်မြည်သံက တိတ်ဆိတ်သော အမှောင်လောကကို တွင်းဖောက်၍ ပေါ်ထွက်လာတတ်သကဲ့သို့ ခွေးအူသံကလည်း ခြံကျယ်ကြီးမနီးဝေးမှ စူးစူးရှရှ ပေါ်ထွက်လာ လေ့ရှိရာ ကျောချမ်းဖွယ်အထိ ပြစ်နေလေတော့၏။

သို့ရှိစဉ် . . . အိမ်အိုကြီးဆီက ဖျပ်ခနဲမီးရောင်တစ်ခုထွက် ပေါ်လာခဲ့သည်။

မီးရောင်မြင်ရသည်နှင့် မရှေးမနှောင်းမှာပင် သစ်ရွက် ခြောက်များပေါ် ခပ်ရွှရွခပ်ဖွဖွနင်းလာသည့် ခြေသံသည်လည်း ခြံကြီးအတွင်းတွင် ထွက်ပေါ်လာ၏။

ခြေသံရှင် လူရိပ်က ခန္ဓာကိုယ်ကို ညင်သာစွာရွေလျားကာ အိမ်ကြီးဆီသို့ တရွေ့ရွေ့တိုးကပ်သွားသည်။

“ဝိုး ဝှစ်”

“ဟိုက် . . .”

ထိုအခိုက် . . . အရှိန်ပြင်းစွာ ဖျံသန်းလာသော လင်းနို့ တစ်ကောင်က ထိုလူကိုဝင်တိုက်မိရာ ဘူမိလျှက်တစ်ပြက်ပင် လက်ကိုဆန့်ထုတ်၍ ရိုက်ချလိုက်၏။

“ကဲကွာ . . .”

“ဖျပ် . . .”

“ဘုတ် . . .”

လင်းနို့မှာ အရိုက်ခဲရသဖြင့် ဒါဏ်ကြောင့်မြေပြင်တစ်နေရာသို့ကျသွားကာ လူးလွန်လျှက်ရှိနေရှာ၏။

ထိုသူက စူးရှသော တောက်ပသော မျက်လုံးအစုံနှင့် လင်းနို့ကိုကြည့်လိုက်ပြီးလျှင် နှုပ်ခမ်းတွန့်ယုံမျှ ပြုံး၍ မီးရောင်လဲ့လဲ့ တွေ့မြင်ရသည့် အိမ်အိုကြီးဆီသို့ ဆက်လက် လျှောက်လှမ်း သွားတော့သည်။

နှင်းစက်နှင်းပေါက်တို့က သစ်ရွက်ကြွေများပေါ်သို့ တဖောက်ဖောက် ကျရောက်လျက်ရှိနေဆဲ . . .။

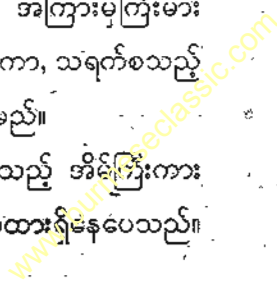
မိုးမှောင်ညမှာ သတိပေးစာ

“ဟူး ဟူး ဟူး”

“ဝေါ ဝေါ”

လျှပ်ရောင်များနှင့် မိုးခြိမ်းသံများ အကြားမှကြီးမား တျယ်စန်းလှသော ခြံကြီးအတွင်းရှိ ပိန္နဲ မာလကာ၊ သရက်စသည့် အပင်ကြီးများကို လျှပ်တစ်ပြတ်တွေ့မြင်ရပေမည်။

အထီးတည်း မားမားမတ်မတ် ရှိနေသည့် အိမ်ကြီးကား သွန်စွာခြောက်ကပ် တိတ်ဆိတ်သည့် အနေအထားရှိနေပေသည်။

မည်သည့်အရောင်ဟူ၍ ခွဲခြားခြင်းငှါမစွမ်းသာသည့် ကန်လန်ကုများသည် လေကြမ်းအစေ့တွင် တဖျပ်ဖျပ် တလှုပ်လှုပ် ရှိနေပေသည်။

“သမီးရေ . . . သမီးလေး . . . ”

မှောင်မိုက်သော အခန်းတွင်းမှ အဘိုးအိုတစ်ဦး၏ ခေါ်သံနှင့်အတူ အပေါ်ထပ်မှ ထူးသံသည် ရုတ်ချည်းထွက်ပေါ်လာ လျှက်လှေကားမှ တခုံးခုံးပြေးဆင်းလာသံကို ကြားလိုက်ရသည်။

“သမီး . . . သမီးရေ . . . ”

လေသံ သဲ့သဲ့က မိုးသံလေသံများကြားမှ ထပ်မံပေါ် ထွက်လာပြန်သည်။

“လာပါပြီဖေဖေ . . . လာနေပါပြီ။

အခန်းဝမှ မိန်းမပျိုတစ်ဦး၏ ပုံရိပ်သည် လျှပ်ရောင်များ အောက်၌ ပိပြင်လှသည့် ပန်းချီကားချပ် တစ်ခုပမာပေါ်လွင်နေ သည်။

“သိပ်အေးပြီး ၊ အဖေရင်ကြပ်လာတယ်၊ အဟွတ် . . . အဟွတ် . . . ဟွတ်. . . ဟွတ် ”

“အို . . . ဒီလိုဆိုရင် သမီး မီးအိမ်ကို ထွန်းညှိလိုက်မယ် ပေးပြီးတော့မှ ဖေဖေကိုဆေးတိုက်ရမယ်”

“အေး အေး”

မိန်းမပျိုက အခန်းထောင့်စားပွဲဆီသို့ စမ်းလျှောက်သွား ကာ ကြေးဝါးမီးခြစ်ကြီးကို လှမ်းယူ၍ အဆက်မပြတ်ခြစ်လိုက် သည်။

“ထောက် . . . ထောက် ”

“အရေးထဲမှာ ဒီမီးခြစ်ကလဲ”

“ အဟွတ် . . . ဟွတ် . . . ဟွတ် ”

မီးခြစ်ခြစ်သံ၊ မိန်းမပျို၏ စိတ်မရှည်စွာ ရေရွတ်သံနှင့် အဘိုးအို၏ ချောင်းဆိုးသံများသည် ဆက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် အိမ်ကြီး အတွင်း၌ ဆင့်ကဲဆင့်ကဲ ထွက်ပေါ်လျှက်ရှိသည်။

ကံအားလျော်စွာ မီးခြစ်မှ မီးကထတောက်လာသည်တွင် မိန်းမပျိုကစားပွဲတွင် အသင့်ရှိနေသော စတုန်းကင်းမီးအိမ်၏ မီးအတွင်ထွန်းညှိလိုက်သဖြင့် တစ်ခန်းလုံး အလင်းရောင်ဖြန့်ကြက် သွားတော့သည်။

ချက်ချင်းပင် မိန်းမပျိုက ကုတင်ဆီသို့ရွေ့လျားသွားကာ တင်ပလွဲထိုင်၍ လဲလျောင်း အိပ်စက်နေသော အဘိုးအို၏ ရင်ဘက်သို့ဖြူဖွေးနုရှုသော သူမ၏လက်အစုံဖြင့် ညင်ညင်သာသာ ဖိနှိပ်ပေးရှာသည်။

“အိမ်... သမီးလေးဖိပေးလို့လားမသိဘူး တော်တော်လေး သက်သာသွားတယ် ဆိုရမယ်”

“ဒါဖြင့်... ပိုသက်သာသွားအောင် ဟောဒီ အမော့ဖြေဆေးကို သောက်လိုက်နော် ဖေဖေ”

“အေး... အေး”

မိန်းမပျိုက ကြေးဇွန်း ကလေးတွင် ဆေးထည့်၍ ဖျော်နေစဉ်... အပြင်ဖက်၌ကား... လေမိုးသည် ပို၍သည်းလာသကဲ့သို့ ပို၍လည်း သည်းထန်လာသည်။

“ဒီညကျမှ လေမိုးတွေကလဲ ထန်လိုက်တာ ဖေဖေရယ်”

“အဟွတ်... ဟွတ်... ဘာလဲ၊ သမီးကြောက်နေလို့လား... ကွယ်”

မိန်းမပျိုက ပြန်လည်ဖြေကြားခြင်း မပြုဘဲဆေးတိုက်ရန် အသင့်ကိုင်ထားသော ကြောဇွန်းမှတစ်ဆင့် သူမမျက်လုံးများကို အခန်းတွင်းသို့ ဝေ့ဝဲကြည့်ရှုလိုက်သည်။

ဤတွင်... အရွယ်အစား အမျိုးမျိုး၊ ပုံပန်းသဏ္ဍန် အမျိုးမျိုးရှိနေသည့်၊ ပန်းပုရုပ်၊ ဖယောင်းရုပ်၊ ပလာစတာရုပ်များသည် သူမအားလှောင်ပြောင်သည့် အနေအထားဖြင့် ကြည့်နေသည်ဟု မှတ်ထင်လိုက်မိ၏။

“ဟင်း... ”

သူမက သက်ပြင်း တစ်ချက်ချလိုက်ပြီး နောက်... အိပ်ယာပေါ်မှ ဖခင်ဖြစ်သူ အဘိုးအိုကိုဖေးမလျှက် ဆေးတိုက်လိုက်၏။

“ဗျောင်း... ဝုန်း”

“အမေ... ”

ထိုအခိုက် အိမ်ကြီး၏ သွပ်မိုးပေါ်သို့ သစ်ကိုင်းတစ်ကိုင်း ကျိုးကျသံ ရုတ်ချည်းထွက်ပေါ်လာသဖြင့် မိန်းမပျိုမှာလန်းဖြန်၍ တစ်အော်လိုက်မိတော့သည်။

အဘိုးအိုက အသည်းငယ်ပုံရသည့် သမီးဖြစ်သူကို လှောင်ပြုံးပြုံးရင်း...

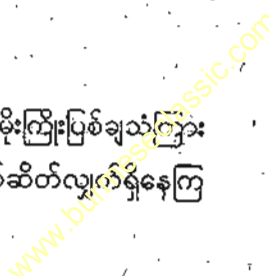
“သစ်ကိုင်းကျိုးကျတာပါ သမီးရယ်၊ လွန်တတ်ရန်ကော”

ဟုပြောလိုက်၏။

“ဖျက်... ဖျက်”

“ဂျိန်း... ဒလိန်း”

ထိုအခိုက်၊ လျှပ်စီးများလက်လျက် မိုးကြိုးပြစ်ချသံကြား ဖြန်ရာ သားအဖနှစ်ဦးမှာ လွန်စွာပင် တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိနေကြမိ၏။

သို့ရှိစဉ် မှန်ပြတင်းမှ ထွင်းဖောက် အိမ်ကြီးဆီသို့ ရွေးရွာလာနေသာ လူ့ရုပ်တစ်ခုကို လှုပ်စီးရောင်များအောက်၌ မိန်းမပျိုထင်ထင် ရှားရှား တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

“ဖေ . . . ဖေဖေ”

“ဟင် . . . ဘာလဲသမီး”

“အပြင် . . . အပြင်မှာ . . .”

“အို . . . သမီးကလဲ၊ အပြင်မှာ ဘာတွေလို့လဲ”

“သူ . . . သူလေ . . .”

“ဟုတ်ပါတယ် ဖေဖေ၊ သူလာနေတယ်”

“ဟင် . . . ဟုတ်လား”

ယင်းသို့ ပြောခြင်းနှင့်အတူ အိပ်ယာပေါ်၌ လဲနေသော လူကြီးသည် သန်မာသော လူရွယ်တစ်ဦးပမာ ကုတင်ပေါ်၌ ငေါက်ခနဲ ထထိုက်လိုက်၏။

“ဇုတ်”

ထိုအခိုက်မှာပင် . . . အဆောက်အဦ၏ အပြင်ဖက်၌ တစ်စုံတစ်ရာ အရှိန်ပြင်းစွာ တိုးဝင်စိုက်သွားသံကို ကြားလိုက်ရတော့သည်။

“အင်း . . . တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုဘဲ၊ ကဲ . . . သမီး

ကစတုန်းကင်းမီးအိမ်ကို ကိုင်စမ်းဟေ့”

မိန်းမပျိုက ထိတ်လန့်လျှာတ် မျက်လုံးလေးများစိုင့်သွားသည်။

ထို့ကြောင့် သူမက

“အို . . . ဖေဖေ ဖေဖေ၊ အခန်းထဲမှာနေတာ ကောင်း

ပါတယ် ဖေဖေရယ်” ဟုဆိုလိုက်၏။

သို့သော် အဘိုးအိုက ကုတင်ပေါ်မှ ဆင်းရန်ဟန်ပြင်

ရင်း ခပ်သဲ့သဲ့ ပြုံးဇျှက်

“မဟုတ်သေးဘူးသမီး၊ သူကတစ်နေ့ မဟုတ်တစ်နေ့ မှာ ဗုဒ္ဓရောက်လာမှာဆိုတော့ အခုဘဲသွားပြီး ရင်ဆိုင်တာ အကောင်းဆုံးဖြစ်လိမ့်မယ်”

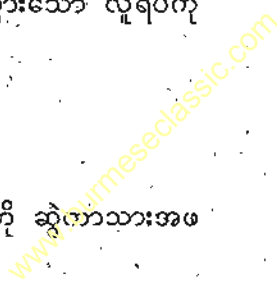
“မသွားပါနဲ့နော် . . . ဖေဖေ”

ထိုအခိုက်လှုပ်စီးများ ဖျက်ခနဲ လက်ပြန်လေရာ အုတ်တံတိုင်းပေါ်မှ အပြင်ဖက်သို့ ခုန်ကျော်ထွက်သွားသော လူရိပ်ကို ဆွေလိုက်ရပြန်၏။

“သူ . . . ထွက်သွားပြီ ဖေဖေ”

အဘိုးအိုက ခေါင်းညိတ်သည်။

ပြီးလျှင် . . . စတုန်းကင်းမီးအိမ်ကို ဆွဲလာသားအဖ

နှစ်ယောက် နည်းခန်းကိုဖြတ်လျက်၏ အဝဖြစ်သော တံခါးဆီသို့ ခပ်ဖြေးဖြေးလျှောက်လာခဲ့ကြသည်။

“ဂျလောက် . . .”

“ကျွ . . . အိ . . . အိ . . .”

ဂျက်ဖြတ်၍ တံခါးကိုဖွင့်လိုက်သည်တွင် သဲခနဲဝဲခနဲတိုက် ခတ်လာသော လေနှင့်မိုးတို့၏ အတွေ့အထိကို ခံလိုက်ရပြီး သကာ လတံခါးဝ၌ စိုက်ဝင်နေသော ရှမ်းခါးမြှောင်တစ်ချောင်းကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ခါးရိုးမှာ စာတစ်စောင်ဖေဖေ ”

“အေး အေး ”

အဘိုးအိုက ခါးကိုသွက်လက်စွာ နှုတ်၍ ခါးမြှောင်ရိုးမှ စာကိုလျှင်မြန်စွာဆွဲယူဖြန့်ဖတ်လိုက်ရာ အောက်ပါအတိုင်း ရေးသားထားသည်ကို တွေ့ရပေတော့၏။

ပန်းပုဆရာကြီး၊

လာမယ့် လကွယ်ညမှာ ခင်ဗျာရဲ့ သေမင်းဖြစ်တဲ့ ကျုပ်က ခင်ဗျားကို ဆက်ဆက် လာတွေ့ပြီး ဇီဝိန်နှုတ်ပေးပါမယ် . . . မပျက်ကွက်စေရပါ ။ ။

မိုက်ခဲမြွေငန်း

မကြာမီ အိမ်အိုကြီး၏ ဆင်ဝင်ခေါ် ပေါ်တီကိုအောက် သို့ရောက်လာခဲ့တော့သည်။

‘ ကျွီ . . . ကျွီ . . . အိ . . . အိ ’

ဆီထည့်ထားခြင်းမရှိသည်မှာ နှစ်ပေါင်းကြာညောင်းလှပြီဖြစ်ကြောင်း တံခါးရွက်လေတိုးသံက ဖော်ပြနေတော့သည်။

ညဉ့်ဧည့်သည်က တံခါးရှေ့တွင် ခေတ္တရပ်လျက် အိတ်ထဲမှ တစ်စုံတစ်ခုကို ထုတ်ယူရာ အိမ်ကြီးပေါ်မှ မှန်ပျံပျံအလင်း ရောင်အောက်တွင် လက်ခနဲဝင်းသွားသည်ကို တွေ့မြင်မိလေ၏။

အမှန်စင်စစ် ထိုအရာမှာ လွန်စွာထက်မြက်ရသည့် ဂေါ်ရခါး ဓားကောက်တစ်ချောင်းသာ ဖြစ်ပေတော့၏။

သူသည် ခပ်နဲ့နဲ့မျှသာ ရှိသည် အပေါ်ထပ်တက်သည့် လှေကားကြီးမှ အေးဆေးညင်သာစွာ တက်လာခဲ့၏။

၎င်း၏ အမူအရာမှာ လွန်စွာအေးဆေးငြိမ်သက်လျက်ရှိသည်ဟု ထင်မှတ်ရသော်လည်း သိန်းငှက်ကဲ့သို့ တောက်ပြောင်ဝင်းလက်လှသည့် စူးရှလှသည့် မျက်လုံးအစုံကမူ နေရာအနှံ့အပြားသို့ လျင်မြန်ဖျပ်လပ်စွာ အကဲခတ် ကြည့်ရှုလာကြောင်း

တွေ့နိုင်လေ၏။

မည်မျှပင် သတိဖြင့် ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန် တက်လာသည်ဆို စေကာမူ၊ ယိုင်နံ့လှသော လှေကား၏ အခြေအနေကြောင့် တခုနီးဒုန်းမြည်သော ခြေသံမှာ အတိုင်းသားထွက်ပေါ်လျက်ပင် ရှိ၏။

သူသည် အသင့်ပွင့်လျှက်ရှိသည် အပေါ်ထပ် အခန်းဝ တွင်ခြေကိုခွဲ၍ သတိရှိရှိရပ်နေလိုက်၏။ ညာလက်တွင်မူ ဂေါ်ရခါး ဓားကောက်ကို ခပ်ဆဆကိုင်ထားလေသည်။

‘အဟမ်း . . . အဟမ်း’

သူကချောင်းသံပေးလိုက်၏။

ထိုအခိုက် အခန်းတွင်မှ ရယ်မောသံကြီးတစ်ခု ထွက်ပေါ် လာလေ၏။

‘ဟား . . . ဟား . . . ဟား’

အမှောင်၏ အကာလ ညအခါ၌ ထိုကဲ့သို့ အောင်မြင်စွာ ရယ်မောသံကြီးမှာ တစ္ဆေသရဲ တစ်ကောင်၏ မြူးတူးသံကဲ့သို့ မှတ်ယူနိုင်ပေတော့၏။

တံခါးဝမှလူက ရှေ့သို့ခြေတစ်လှမ်းတိုး၍ ရပ်လိုက်၏။

‘ညော် . . . မင်းရောက်လာပြီကိုး ၊ ဟား . . . ဟား . . . ဟား’

သဘောကျတယ်ဟေ့၊ ခိုးလဲ့ခိုးကျူးတယ်၊ ဒီတော့ တို့က အိမ်ရှင် အနေနဲ့ နေ့ခံရမှာပေါ့ကွာ’

အတွင်းခန်းမှ စကားသံအဆုံးတွင် . . .

‘ဝှစ် . . . ဝှစ် . . . ဝှစ်’

‘ထန်း . . . ထင်း . . . ဒလောင်’

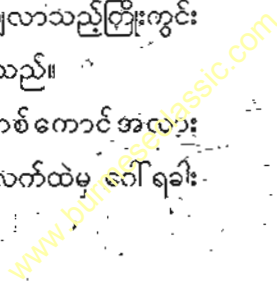
‘ဒုတ် . . . ဒုတ် . . . ဒုတ်’

အခန်းပတ်လည် နေရာ အသီးသီးမှ ဓားပျံ သုံးချောင်းမှာ ပိတုန်းများအလား ရုတ်တရက် တဝီဝီ ဝဲပျံ ထွက်ပေါ်လာရာ တံခါးဝမှာ လူက ဓားပျံများကို ၎င်း၏ လက်တွင် ကိုင်ဆောင်ထား သောဂေါ်ရခါး ဓားကောက်ဖြင့် ဇယ်စက်သကဲ့သို့ လျင်မြန် ဖျတ်လပ်စွာ ရိုက်ချလိုက်နိုင်သောကြောင့် ဓားပျံသုံးချောင်းမှာ အခန်း၏ ဘေးနံရံများတွင် စူးဝင်နစ်မြုပ်လျက်စိုက်နေတော့၏။

‘ဝိုး’

ထိုစဉ် ထုပ်တန်းပေါ်မှ လေးပင်စွာကျလာသည့်ကြိုးကွင်း တစ်ကွင်းက ထိုသူအပေါ်သို့ စွပ်မိသွားတော့သည်။

သို့ရာတွင် ထိုသူက ကျားသစ်တစ်ကောင်အလား ကြိုးကွင်းအတွင်းမှ လျင်မြန်စွာ ခုန်ထွက်၍ လက်ထဲမှ ဂေါ်ရခါး ဓားကောက်ကို ပစ်လွှတ်လိုက်တော့၏။

'ဝှစ်'

'အား'

'ခွန်း'

အသံများသည် ဆက်တိုက်ထွက်ပေါ်လာပြီးလျှင် မုတ်ဆိတ်ဖွေးဖွေး၊ နှုတ်ခမ်းမွှေးဖြူဖြူနှင့် ခွန်အားဗလကောင်းမွန် လှသည် လူကြီးတစ်ဦးမှာ အပေါ်မှကျလာ၍ အခန်း၏ အလယ်ဗဟို၌ မျက်လုံးအပြူးသားဖြင့် ပက်လက်အနေအထား ရှိနေပြီးနောက် ရင်ဝတွင်မူ တဆတ်ဆတ် လှုပ်လျက် ရှိသည့် ဂေါ်ရခါး ဓားကောက်ကြီးကို အသည်းယားစဖွယ် တွေ့မြင်ရတော့၏။

'ဝိုး'

'ဒေါက်'

လှရှည်တစ်ချောင်းက မတ်တက်ရပ်နေသူထံ ပြေးဝင်လာ ပြန်လည်တွင် ထိုသူက တစ်ပတ်ကျွမ်းဖြင့် လှိုမိုလျက်လဲကျ သေဆုံး နေသူ၏ အပေါ်မှ ကျော်သွားရာ လှရှည်မှာ ၎င်းမူလ ရပ်နေသည့် နေရာတွင် စိုက်လျက် ယမ်းခါနေသည်ကို တွေ့မြင်ရတော့၏။

ထိုအခိုက် မှုန်ပျံ့ပျံ့ အလင်းရောင်မှာ လုံးဝ ပျောက်ကွယ် သွားပြီးနောက် မရွေးမနှောင်းမှာပင် အရိပ်နှစ်ခုသည် အခန်းတွင်း

သို့ ကျရောက်လာပြန်လေ၏။

'ဒီလိုလုပ်ကြမလို့ပေါ့ဗျာ . . . ဟဲ . . . ဟဲ . . . ဟဲ'

တစ်ယောက် သမားက သဘောကျစွာ ပြော၍ ရယ်၏။

နှစ်ယောက်အနက်မှ တစ်ယောက်က . . .

'အေးလေ . . . ချက်ချင်းသေသွားမှာစိုးလို့ တို့က

အချိန်ဆိုင်းထားတာကို အဟုတ်အောက်မေ့နေတာကိုး ၊ က

. . . လာပြီ'

'ဝိုး . . . ဝှစ် . . . ဝှစ်'

'ဝိုး . . . ဝိုး'

ဒလောင် . . . ဒလောင် . . . ဒင်'

ပြုအင်းပေါက်မှ ဝင်ရောက်လာကြသည့် ကြယ်ရောင်တချို့ အလင်းဖြင့် တွေ့မြင်နေရသော တစ်ဖက်မှ ဗလ ကောင်းကောင်း နှစ်သုနှစ်ယောက်၏ ဓားချက်များကို ဂေါ်ရခါး ဓားကောက်ဖြင့် သွင်မြန်ဖျက်လတ်စွာ ဖမ်းထား၍ တိမ်း၏။ ယိမ်း၏။ ရှောင်၏။ နှစ်၏။ ခုတ်၏။ ပူး၏။ ဝှေ့၏။ ဗန်တိုနည်းဖြင့် ကိုင်ပေါက်၏။

လူနှစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက်၏ သက်လူဝှဲကြီး တစ်ဝှဲ တစ်မည်းတိတ်ဆိတ်လှသည့် အိမ်ပျက်ကြီး၏ အခန်းတစ်ခု၌ နေနေသည်မှာ အသသည်းငယ်သူများအဖို့ လိပ်ပြာလွင့်စဉ်

စေမည် မြင်ကွင်းမျိုးစုံများဖြင့် အေးအေးကြီးကြီး ချုပ်ချုပ်
၂၀

'ဟား ဟား ဟား . . . မင်း မဆိုးပါဘူး ၊ ဒါပေမယ့် . . . ဒီ
တစ်ခါတော့ မင်းဇီဝိန်ကို အပြတ်ချွေပေးရတော့မှာပေါ့ကွာ . . .
ကဲ . . .'

'ဟုတ်တယ် . . . ကြားတယ် . . . ခုတ်ကွာ'

'ဝိုး . . . ဝိုး'

'ဝိုး . . . ရွှပ်'

အရောင်များ တဖျပ်ဖျပ် လက်သွားပြီးနောက်၊ အခန်းတွင်း
၌ လေတိုးသံများ တဝိုးဝိုး ထွက်ပေါ်လာပြန်တော့၏ ။ သို့သော်
မကြာမီတွင်

'အိုး'

'ဒုန်း'

နှစ်ယောက်သမားများဘက်မှ လူတစ်ဇောက်သည်
အော်ဟစ်၍ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ လဲကျသွားတော့၏။

'ဟင်'

'ဟဲ ဟဲ . . . အခုနေ ပြေးချင်ရင်ပြေးလေ၊ ခင်ဗျား
ကျုပ်လွတ်လိုက်ပါမယ် ဟယ်နယ်လဲ'

'ဘာကွ . . . ကဲကွ'

'ဝှစ် . . . ရွှပ်'

၂၁ နှစ်ယောက်နှစ်ယောက်နှစ်ယောက်ပေါ်၍ ချစ်စရာစွာ
ဒေါသဖြင့်

တရှူးထိုး ဝင်ရောက်ခုတ်ဖိုင်းသည်တွင် ညဉ့်ဧည့်သည် အလိုက်သင့်
ပေါ့ပါးသွတ်လက်စွာ ဘယ်ညာ တိမ်းရှောင်လိုက်ပြီးနောက်
ဂေါ်ရခါး ခါးကောက်ကြီးကို ဝှေ့ယမ်းလိုက်တော့၏။

'ဝိုး'

'အား'

'ဒုန်း'

အသံနက်ကြီးသည် အိမ်ကြီး တစ်အိမ်လုံး သိမ့်သိမ့်တုန်မှု
ထွက်ပေါ်သွားပြီးနောက် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ပြင်းထန်စွာလဲကျသွား
သံကြီးကိုပါ ကြားလိုက်ရပြန်သည်။

ထိုအခိုက် အခန်း အမြောက်အများရှိသည့်အနက် အခန်း
အစ်ခန်းမှ မီးရောင်တစ်ခု လင်းလာတော့သည်။

'ကွို . . . အီ အီ'

'ဖျပ် . . . ဖျပ်'

'ခြေသံသည် ညဉ့်ဧည့်သည် ရှိရာသို့ ရှေ့ရု၍ တည့်မတ်စွာ
လှားလှားလာနေရာ ထိုသူက မျက်စိနှင့် နားများကို အခွမ်းတုန်
၍ သွေးစွန်နေသည့် ဂေါ်ရခါး ဓားကောက်ကို အသင့်ကိုင်
ဆောင်လျက် အန္တရာယ်ကို စောင့်စားနေလေ၏။

သို့ရှိစဉ် လေပြင်းတစ်ခုခုတ်သည် ပြင်းထန်စွာ တိုက်ခတ်

လေရာ အိမ်ကြီးပေါ်ရှိ အရာဝတ္ထုများ အသံစုံထွက်ပေါ်လျက် တလူးလူးတလွင့်လွင့် ဖြစ်သွားကြကုန်တော့၏။

ဤတွင် လျှောက်လာသူ၏ ဆံစရွည်ကြီးများသည် လေတွင်လွင့်ပျံဝဲသွားရာ လွန်စွာရှည်လျားလှသော ဆံကေသာ ပိုင်ရှင်မှာ ယောက်ျားသားတစ်ဦး မဟုတ်ဘဲ မိန်းမသားတစ်ဦးသာ ဖြစ်ကြောင်း ထိုသူ သတိပြုမိလေတော့၏။

မိန်းမပျိုသည် လက်တစ်ကမ်းအကွာ၌ ခြေစုံရပ်လိုက်ပြီး လျှင်ထိုသူအား စူးရှသော မျက်လုံးများနှင့် စိုက်ကြည့်လိုက်၏။

ကြယ်ရောင်ဖြင့် ဝိုးတဝါး မြင်တွေ့ရသော်လည်း သူမ၏ အလှမှာ ထူးထူးခြားခြား လှပနေပြီးလျှင် အမှောင်တွင်းမှပင် ထိုးထွက်လျက် ဝင်းပစ္စာရှိနေကြောင်း ထိုသူ သတိပြုလိုက်မိ၏။ ထိုသူက

‘မင်း . . . မင်း’

‘ရှင် . . . ဟို . . . ဟိုလေ’

ထိုသူ၏ စကားတစ်ဝက်တပျက်မှာပင် သူမကလည် ပြည့်စုံခြင်းမရှိသည့် စကားများကို ပြောဆိုလိုက်ပြီးလျှင် သူမလာခဲ့ရာ အခန်းဆီသို့ ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားတော့၏။

ထိုသူလည်း သူမနောက်မှ ထက်ကြပ်မကွာလိုက်ပါသွား

ခဲ့ရာမကြာမီ ကျယ်ဝန်းသည့်အခန်းကြီး တစ်ခန်းသို့ဝင်သွားကြောင်း တွေ့ရသည်တွင် ထိုသူလည်း ဝင်လိုက်သွားပြန်လေ၏။

အခန်းတွင်၌ ကျွန်းသားခုတင်ကြီးတစ်လုံးရှိပြီးလျှင် ခုတင်ဘေးရှိ စားပွဲလေးတစ်လုံးပေါ်တွင် ဆီမီးခွက်တစ်ခွက်ကို မီးထွန်းလျက်သား တွေ့ရလေသည်။

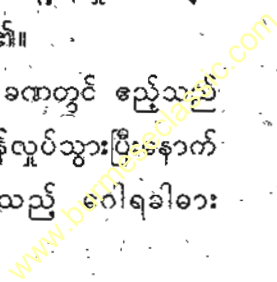
ထိုမီးခွက်၏ အလင်းရောင်ဖြင့် ခုတင်ပေါ်၌ ပက်လက် လဲလျောင်းနေသည့် မှတ်ဆိတ်ကျင်စွယ်ဖြင့် ပိန်လိုသော်လည်း ခန့်ညားသည့် အဘိုးအိုတစ်ဦးကို တွေ့ရပြန်တော့သည်။

ဧည့်သည်လူစိမ်းအား ထိုအဘိုးအိုက ခပ်ယဲ့ယဲ့ ပြုံး၍ ကြိုဆိုလိုက်၏။ မိန်းမပျိုမှာမူ တစ်ဖက်ခုတင်ဘေးတွင် ဆံပင်ဖားလျားချ၍ တိတ်ဆိတ်စွာ မတ်တတ်ရပ်နေ၏။

မီးခွက်၏ အလင်းရောင်တွင် သူမ၏ ပြစ်မျိုးမှည့်မထင်သောအလှသည် ဝင်းဝင်းပပ ပေါ်လွင်လျက်ရှိပေတော့၏။

သို့သော် သူ၏လှပသော နှင်ဆီးပွင့်သဏ္ဍန် နှုတ်ခမ်းများကိုမူကား တင်းတင်းကြပ်ကြပ် စေ့ထားလေ၏။

ခုတင်ပေါ်မှလူကြီးကိုတွေ့ရသည့် ခဏတွင် ဧည့်သည် လူစိမ်း၏ ကိုယ်ခန္ဓာသည် ဆတ်ခနဲ တုန်လှုပ်သွားပြီးနောက် ညာလက်၌ အဆင့် ကိုင်ဆောင်ထားသည့် ဝေါရခါဓား

ကောက်ကြီးသည် လေထဲသို့ လျင်မြန်စွာမြောက်တက်သွားလေ
တော့၏။

ခုတင်ပေါ်မှ အဘိုးအိုးကား မြောက်ထားသည့် ဂေါ်ရခါး
ဓားကို မကြည့်ဘဲ မွန်ရည်၍ အည်ကြည်လေးနက်ကာ
စူးရှထက်မြက်သော မျက်လုံးများပိုင်ရှင် လူရွယ်၏ မျက်နှာကိုသာ
ခပ်ပြူးပြူးဖြင့် မမှိတ်မသုဉ်ကြည့်နေလေ၏။

ထို့နောက် ဦးခေါင်း တဆတ်ဆတ် ညိတ်လျက် ရင်း၏
ဦးခေါင်ကို ခေါင်းအုံးဘေးသို့ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့၏။

'ခုတ်လိုက ခုတ်ပေတော့ ဟူသော သဘောပင်ဖြစ်
ပါပေ၏။

ဧည့်သည်လူစိမ်းကလည်း ထိုအခွင့်အရေးကို လုံးဝ
လက်လွှတ်ခံခြင်းမပြုဘဲ ဂေါ်ရခါး ဓားကောက်ကြီးကို အဘိုးအိုး၏
လည်ပင်းရှိရာသို့ အချိန်ဖြင့် ခုတ်ချလိုက်တော့၏။

'ဝိုး'

သို့ရာတွင် ထိုအချိန်၌ လေပြင်းတစ်ချက် တိုက်ခတ်လာ
ပြီးလျှင် မီးခွက်မှာ ငြိမ်းသွားပြီးနောက် . . .

'ဒေါက်'

ရင်း၏ ဓားချက်မှာ အဘိုးအိုး၏ လည်ပင်းနေရာအား

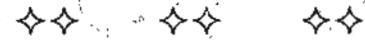
ခေါင်းအုံးဘေးမှ ခုတင်ပျဉ်ခင်းကိုသာ ခုတ်မိတော့၏။

'ဟင်'

အဘိုးအိုးနှင့် မိန်းမပျိုးကား ထူးဆန်းစွာ ရုတ်ချည်း
ပျောက်ကွယ်သွားတော့၏။ ဆန်းပြားလှပစေ့။

ဧည့်သည် လူစိမ်းသည် 'တောက်' တစ်ချက်ကို ပြင်းပြင်း
ခေါက်လျက် အခန်းပတ်လည် နှံ့စပ်စွာ ကြည့်ရှု၏။ သို့သော်လည်း
မိန်းမပျိုးနှင့် အဘိုးအိုးတို့ နှစ်ဦး၏ အရိပ်အပေောင် တစ်စွန်းနတစ်
စတို့မျှ မတွေ့ရပါတော့ချေ။

နောက်ဆုံးတွင် သူသည် မှောင်မည်း တိတ်ဆိတ်လှသည့်
ချောက်ချားဖွယ်ရာ အိမ်အိုကြီးအတွင်းမှ မကျေမနပ်ဖြင့် ထွက်ခွာ
သွားလေတော့၏။

တိုက်တိုက် ဆိုင်ဆိုင်

ထိုနေ့က မေဂျာအောင်ဒင်သည် တပည့်ကျော်ဖိုးချစ် ပြင်ဆင်ပေးသော လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်နှင့် ကြက်ဥပေါင် မုန့်ကြော်ကို နံနက် စာအဖြစ်စားသောက်ရင်း၊ သူရိယသတင်းစာကို စိမ်ပြေနပြေ ဖတ်ရှုနေခိုက်ဖြစ်၏။

‘တို့’

အိမ်ရှေ့ပေါ်တီကိုအောက်တွင် ဖို့ဒ်ကားလေး တစ်စီး ရပ်လာသဖြင့် တပည့်ကျော်ဖိုးချစ်က သွားရောက် တံခါးဖွင့်ပေးသည် တွင် ခန့်ညားတည်ကြည်၍ ပီရိသေသပ်သော နှုတ်ခမ်းနှင့် စူးရှထက် မြက်သည့် မျက်လုံးများပိုင်ရှင် လူရွယ်တစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက် ရတော့၏။

ထိုအခါ မေဂျာအောင်ဒင်က

လာဟော့ ကိုနန်းထိုက်၊ ရုံးက လှည့်လာတာလား ထိုင်တွာ’

အိုင်အိုနန်းထိုက်က မေဂျာအောင်ဒင်သို့ အလေးပြုလိုက် ရင်းမှ . . .

ဟုတ်ကဲ့ . . . မေဂျာ . . . ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူးဗျာ

ပျင်းပျင်း၍ တာနံ့ ကန်တော်ကြီးဘက်ကားပတ်မောင်းရင်း

ဆရာအိမ်လှည့်ဝင်လိုက်တာပါ’

‘ဖိုးချစ်ရေ . . . ကိုနန်းထိုက် အတွက် လက်ဖက်ရည် တစ်ခွက်ဖျော်ခဲ့ပါဦးကွာ’

‘ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ’

ဖိုးချစ်လည်း မီးဖိုဆောင်သို့ ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်ခွာသွား ပြီးနောက် ခေတ္တအကြာ၌ အငွေ့တထောင်းထောင်းထုနေသည့် လက်ဖက်ရည် ခွက်ကို ကိုင်ကာ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာ လေတော့ ၏။

ဗြိတိသျှတပ်ရင်းတွင် စစ်မှုထမ်းကြစဉ်က မေဂျာအောင်ဒင် နှင့် ကိုနန်းထိုက်မှာ တပ်ရင်း တစ်ရင်းစီ ဖြစ်ကြ သော်လည်း သတ္တိ အရာ၌ ပြောင်မြောက်လှသည့် မြန်မာအမျိုးသားများပီပီ တစ်ဦး နှင့်တစ်ဦး လေးစားချစ်ခင်ပြီး ဖြစ်ကြလေ၏။ တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး မကြော့ခဏလည်း တွေ့ဆုံသိကျွမ်းပြီး ဖြစ်နေလေသည်။

မေဂျာအောင်ဒင် တစ်ယောက် ဗိုလ်မှူးရာထူးရရှိနေစဉ် အိုင်အိုနန်းထိုက်မှာ ထိုစဉ် လက်ဖက်ရည်နှင့်မျှသာ ရှိလေသေး၏။ သို့ရာတွင် သတ္တိအရာ၌ ထူးချွန်လှသည့် လက်ဖက်ရည်နှင့်နန်းထိုက် အား ထိုအချိန်ကပင် မေဂျာအောင်ဒင် လေးစားနှစ်သက်ပြီး

မေဂျာအောင်ဒင် စစ်တပ်မှ ထွက်ခွင့်ရ၍ ပုလိပ်ဌာန၌

အမှုထမ်းစဉ်တွင် ကိုနန်းထိုက်မှာ အမှတ် (၃၆) ရိချီမင့် တပ်ရင်း၌ ကပ္ပတိန်အဖြစ် ရာထူးတိုးမြှင့်ခြင်းခံရလေသည်။

ထို့နောက် အိုင်အိုနန်းထိုက်တစ်ယောက် ဗိုလ်မှူးရာထူးဖြင့် စစ်တပ်မှ ထွက်ခဲ့စဉ်၊ ပုလိပ်ဌာန၌ (.) အဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်နေသည့် မေဂျာအောင်ဒင်၏ တိုက်တွန်းမှု အရ စုံထောက်အရာရှိအဖြစ် ကိုနန်းထိုက် ဝင်ရောက် အမှုထမ်းခြင်းဖြစ်လေသည်။

ကိုနန်းထိုက်၏ သူရသတ္တိ၊ စွန့်စားမှုနှင့် စုံထောက်ကောင်းတစ်ယောက်၏ အရည်အချင်းများကြောင့် နှစ်အနည်းငယ်အတွင်း၌ လူဆိုးလူတေများ ဖိန်ဖိန်တုန်မျှ ကြောက်လန့်လာကြပြီးလျှင် အိုင်အိုနန်းထိုက်လိုက်ရသည့် အမှုမှန်သမျှ တရားခံသည် သိကြားမင်းဖြစ်ပါစေ ပြေး၍ မလွတ်နိုင်ဟုပင် ဆိုစမှတ်ပြုကြရတော့၏။

မှတ်ချက် ။ ။ အသေးစိတ်သိလိုပါက၊ ကျွန်ုပ် ရေးသားသည့် 'အိုင်အို နန်းထိုက်နှင့် လူမည်းကြီး ဦးပန်းသီး' ဝတ္ထုကို ဖတ်ရှုပါက ပိုမိုပြည့်စုံစွာ သိရှိကြမည်ဖြစ်ပါပေ၏။

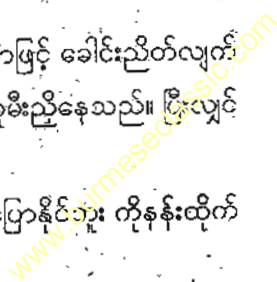
'ကိုနန်းထိုက်ရေ . . . အခုတလော ငါတို့တော်တော်လေး စိတ်ချမ်းသာတယ်ဆိုရမှာပဲ'။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ခိုးမှု၊ လုယက်မှု လိမ်လည်မှု ဆိုတဲ့ အမှုဒေသလေးတွေပဲ ရှိတော့ စီအိုင်ဒီက စုံထောက်တွေ အနားရပြီး အအိပ်အစားမှန်နေလေတော့ ဗိုက်ရွဲကြီးတွေဖြစ်လာမှာတောင် စိုးရိမ်နေရတယ်။ 'ဟဲ . . . ဟဲ . . . ဟဲ' မေဂျာ အောင်ဒင်က သတင်းစာကို ဘေးသို့ချ၍ ထိုသို့ ပြောလိုက်ရာ အိုင်အိုနန်းထိုက်က စီးကရက် တစ်လိပ်ကို မီးညှိဖွား ရှိုက်ရင်းမှ

မေဂျာ အောင်ဒင်က သတင်းစာကို ဘေးသို့ချ၍ ထိုသို့ ပြောလိုက်ရာ အိုင်အိုနန်းထိုက်က စီးကရက် တစ်လိပ်ကို မီးညှိဖွား ရှိုက်ရင်းမှ

'ကျွန်တော်တော့ ဒီလို မထင်ဘူး မေဂျာ ၊ ကျွန်တော့်ရဲ့ ဆဌမအာရုံက နှိုးဆော်နေလို့လားတော့ မသိဘူး၊ အခုအခြေအနေဟာ တနည်းအားဖြင့် မှန်တိုင်းမတိုက်မီ ငြိမ်သက်ခြင်းမျိုးလို့ ကျွန်တော့်စိတ်မှာ ထင်မြင်နေမိတယ်၊ မကြာခင် အနှေးနဲ့အမြန် ဆိုသလို ရှုပ်ထွေးနက်နဲလှတဲ့ အမှုအခင်း တစ်ခုဖြစ်ပွားတော့မှာ သေချာနေသလိုပဲ'

မေဂျာအောင်ဒင်က စာညကြည်စွာဖြင့် ခေါင်းညိတ်လျက် ရေခဲတောင် စီးကရက် တစ်လိပ်ကို ထုတ်ယူမီးညှိနေသည်။ ပြီးလျှင် . . .

'မင်းပြောတာလဲ မဖြစ်နိုင်ဘူး မပြောနိုင်ဘူး ကိုနန်းထိုက်'

ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဝေလမင်းသား မြန်မာပြည်က ပြန်သွားတာ လေးလန်းပါးရွှိနေပြီ။ အခုထိ အမှုကြီးရယ်လို့ တစ်စုံတစ်ရာ မဖြစ်ပွားခဲ့တာ အံ့ဩစရာအဖြစ်သနစ် တစ်ခုလို့ ပုလိပ်အဖွဲ့ အနေနဲ့ မှတ်တမ်းတင်ရမလို့ ဖြစ်နေပြီကော။ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား

‘မှန်ပါတယ် မေဂျာ’

‘ဪ... ဒါနဲ့ အခုန မင်းပြောတဲ့ ဆဌမအာရုံ ဆိုတာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ငါကြားဘူးနာဝ ရှိတာတခုကို ပြောပြရဦးမယ် ကိုနန်းထိုက်၊ ကိုယ်တွေ့ ဖြစ်ရပ်ဆိုလဲ မမှာဘူးဝေါ့လေ’

‘ပြောပါ ခင်ဗျာ’

‘ဒီလိုကွ... ငါတို့တပ်ရင်း မက်ဆိုပိုတေးမီးယား စစ်မြေပြင်ကို ထွက်ခွာရတော့ ငါ့လက်အောက်မှာ လက်ဖက်တင်နှင့် အဖြစ်ကာဝန်ယူရသူက ဘနာဂျီဆိုတဲ့ အိန္ဒိယပြည်သား တစ်ဦး ဖြစ်တယ်။ ဒီရဲဘော်ဟာ ထူးဆန်းမှုတွေပြည့်နက်နေတဲ့ ရဲဘော် တစ်ဦးလို့ သတ်မှတ်ရမလို့ ဖြစ်နေတယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့ မေဂျာ’

မေဂျာ အောင်ငင်က စီးကရက် တစ်လိပ်ကို ဖွာရှိုက်ပြီး နောက် လက်ဖက်ရည်ကို တစ်ခုံ ငုံ့လိုက်သည်။ ပြီးမှ . . .

‘ပြောရရင်တော့ ကိုနန်းထိုက်ရာ . . . ဒီ ကောင်တာ ညအခါမှာ အလန့်တကြား အော်ဟစ် တတ်သလို၊ တစ်ခါတစ်ရံကျ တော့လဲ အချိန်မတော် အိပ်ပျော်နေရာက ဘယ်နေရာရယ်လို့ အတိကအကျ မသိရတဲ့နေရာတွေ ပြေးထွက်သွားတတ်တယ်’

‘အင်း . . . မလွယ်ပါလား မေဂျာ၊ ရန်သူ နယ်မြေဆို တော့ ဒီကိစ္စဟာ အလွန် အန္တရာယ်များတဲ့ ကိစ္စတစ်ခု ဖြစ်နေတော့ နာပေါ့’

‘မှန်တာပေါ့ကွာ . . . သို့ပေမယ့် သူ့ကြောင့် တို့ တပ်ရင်း နာဘာအန္တရာယ်မှ မတွေ့ပါဘူး၊ သူကသာ တပ်ရင်းတစ်ရင်းလုံးက ခုခံတာတွေရဲ့ အသက်တွေကို နှစ်ခါသုံးခါကယ်ခဲ့ဘူးတာပါပဲ’

‘ဪ . . . ဒီလိုကိုး’

‘တစ်ခါက ရန်သူ နယ်မြေမှာ ငါ့ကိုယ်တိုင် တာဝန်ပေးထား ခဲ့ တာဝန်ကျ ကင်သမားလေးယောက်ဟာ အရက်ခိုးဆောက်ပြီး နူးနူးနဲ့ ကုလားသေကုလားမော အိပ်ပျော်နေကြချိန်မှာ ငါတို့နဲ့ ဆေးချင်ကပ်ထဲမှာ အိပ်နေတဲ့ လက်ဖက်တင်နှင့် ဘနာဂျီဟာ နတ်တရက် အော်ဟစ်ပြီး . . . ဟုတ်ကဲ့ . . . ကျေးဇူးထင်ပါတယ် ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်ဆောင်ရွက်ပါမယ်၊ ကျွန်တော်ဆောင်ရွက်ပါမယ် ဆိုဝါးစပ်က ပြောရင်း . . . မရှင်းဝန်းတစ်လက်နဲ့ အမှောင်ထဲ

ကိုတရစပ်ပစ်ခတ်ပါလေးရာ'

'အဆန်းပါလား မေဂျာ'

မေဂျာအောင်ဒင်က ပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်ပြ၏။ ထို့နောက် ဆက်လက်၍ ပြောလေ၏။

'သူ့ရဲ့ ပစ်ခတ်သံကြောင့် တစ်ရင်းတစ်ရင်းလုံး အော်တော် မစ်တစ် နိုးကြတော့ တာပေါ့။ ဒီမှာတင် အပြေးအလွှားလက်နက် စွဲကိုင်ရင်း နေရာယူ အသင့်ပြင်ကြတော့တာပေါ့ ကိုနန်းထိုက်'

'ဟုတ်ကဲ့ . . . မေဂျာ'

'နောက်ဆုံး လက်ဖတင်နန်ဘနာဂျီကို ဖမ်းချုပ်ပြီး စစ်မေး ကြည့်တဲ့အခါမှာ သူက သူ့ရဲ့ပစ်မှတ်တွေကို လိုက်ပြတယ်လေ ဒီတခါမှာ ဘာတွေ့ရတယ်ထင်သလဲ ကိုနန်းထိုက်'

မေဂျာအောင်ဒင်က ကိုနန်းထိုက်ကို ပြုံး၍ မေးသည်တွင် အိုင်အိုနန်းထိုက်က ခေါင်းခါပြသည်။ . . .

'ရန်သူ့ရဲ့ အသေခံကွန်မင်ဒို ဆယ်ယောက်ရဲ့ အလောင်း နဲ့အတူ လက်နက်မျိုးစုံကိုလဲ တွေ့ရတယ်လေ'

ထိုအခါ အိုင်အိုနန်းထိုက်က မရှင်းသဖြင့် မေးလိုက်၏။

'အဲဒီရန်သူတွေလာတာကို လက်ဖတင်နန် ဘနာဂျီက သိလို့လား'

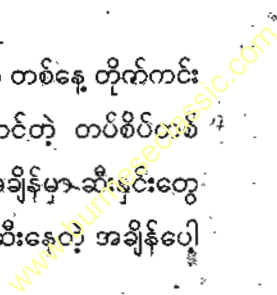
'အဲဒါပြောတာပေါ့၊ သူလဲနှစ်နှစ်မချိုက်ချိုက် အိပ်မောကျ နေတာပါတဲ့၊ ဒါပေမယ့် သူ့ရဲ့ ဆဋ္ဌမအာရုံလို့ ပြောရမလား၊ အိပ်မက်လို့ပြောရမလား၊ ဒါမှမဟုတ် သူ့ဘကြီးရဲ့ ဝိညာဉ်က နှိုးဆော်မှုလားတော့ မပြောတတ်ဘူး၊ စခန်းရှေ့မှာ ရန်သူတွေလာ နေကြပြီ ထွက်ပြေးခုခံစမ်းလို့ သူ့ဘကြီးနဲ့တူတဲ့ အသံတစ်သံက နှိုးဆော်လို့ နိုးလာပြီး စခန်းရှေ့ကို ရမ်းသမ်း ပစ်တာပါပဲတဲ့'

'ဆန်းတော့ အဆန်းသားပဲ မေဂျာ ၊ ဒါနဲ့ သူ့ဘကြီးက ဘယ်လိုပုဂ္ဂိုလ်မျိုးပါလဲ'

'အိန္ဒိယပြည် တောနက်ကြီးတစ်ခုမှာ ယောဂီ အကျင့်တွေ ကျင့်ဆောင်နေတဲ့ ဆာဖူးဘုန်းကြီးတစ်ပါးလို့ သိရတာပဲကို နန်းထိုက်၊ အန္တရာယ်တွေ၊ ဘေးရန်တွေကြုံလာပြီဆိုရင် အဲဒီလို အသံနဲ့ အစဉ် အမြဲ သတိပေးလေ့ရှိတယ်လို့ လက်ဖတင်နန် ဘနာဂျီက ပြောတာ ပဲကွ'

'နောက်အဖြစ်ကရော့ မေဂျာ'

'နောက်အဖြစ်အပျက် တစ်ခုကတော့ တစ်နေ့ တိုက်ကင်း အထွက်မှာ လက်ဖတင်နန် ဘနာဂျီ ဦးဆောင်တဲ့ တပ်စိပ်တစ် စိပ်ဟာ ရှေ့ပြေးကင်းတာဝန်ကျတယ်လေ၊ ဒီအချိန်မှာ ဆီးမှင်းတွေ ကျလဲ ရှေ့တိုက်တစ်ရာတောင် မမြင်ရပဲ ပိတ်ဆီးနေတဲ့ အချိန်ပေါ့'

ဒီအချိန်မှာ လက်ဖက်နှင့်ဘနာဂျီဟာ အန္တရာယ်ရဲ့အငွေ့ အသက်ကို အလိုလိုရှုရှိုက်မိပြီး သူ့လူတွေကို ခဏရပ်ခိုင်းတယ်။ ပြီးတော့ သူတစ်ယောက်ထဲရှေ့ကို တက်သွားတာမှာ 'အား' ခနဲအော်သံကြီးနဲ့ အတူ ဘနာဂျီဟာ အလွန်နက်ရှိုင်းလှတဲ့ ချောက်ကြီးထဲကို ကျသွားတော့တယ်။

'အင်း ထူးတော့ အတော့်ထူးသားပဲ'

အိုင်အိုနန်းထိုက်က ထိုသို့အသိအမှတ်ပြုလိုက်သည်တွင် မေဂျာအောင်ဒင်က တို့နေပြီဖြစ်သော စီကရက်ကို ဆေးလိပ်ခွက်အတွင်းသို့ ချေလိုက်ပြီး

'လက်ဖက်နှင့် ဘနာဂျီဟာ ကျန်ရစ်တဲ့ ရဲဘော်တွေ အသက်ကို ကယ်ဆယ်လိုက်တယ်လို့ ဆိုရမယ်လေ'

'ဟုတ်တာပေါ့မေဂျာ ၊ ဒါနဲ့ဘနာဂျီ သေရောလားဟင်'

'အမှန်ပြောရရင် ပေပေါင်းတစ်ထောင်ကျော် နက်ရှိုင်းတဲ့ချောက်ကမ်းပါးကြီးပဲကွာ ၊ သေရုံအပြင် ဟိုဘက်တောင် လွန်သွားသေးတာပေါ့ ၊ ဒါပေမယ့် ဘနာဂျီ မသေခဲ့ဘူး'

'ဟင် ဘာကြောင့်မသေတာလဲ'

'ပြောရရင်တော့ ယုံနိုင်စရာမရှိစေဘူး ကိုနန်းထိုက် အော်ခေါ်သံကြားလို့ သွားကြည့်တော့ ချောက် နှုတ်ခမ်းဘေးမှာ

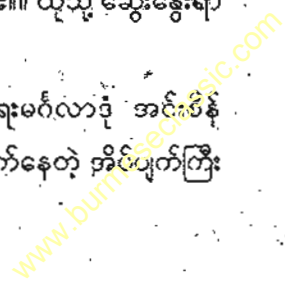
တစ်ပင်တည်းကပ်ပေါက်နေတဲ့ နွယ်ပင်တစ်ခုကို ခိုလှောက်သား တန်းလန်းကြီး ဖြစ်နေတဲ့ ဘနာဂျီကို အံ့ဩစွာ တွေ့ရတာနဲ့ ကြီးချပြီး ကယ်လိုက်ကြရတယ်'

'ဟုတ်တယ် မေဂျာ တချို့ အဖြစ်တွေစာ ပြောပြရင်တောင် ယုံနိုင်စရာမရှိပါဘူး ၊ တစ်ခါက ပစိဖိတ်သမုဒ္ဒရာထဲမှာ ခုတ်မောင်းနေတဲ့ သင်္ဘောတစ်စင်းက သင်္ဘောသားလေး တစ်ယောက်ဟာ ဘာကိရိယာ၊ ဘာအကူအညီမှမပါ ပါပဲနဲ့ ရေပြင်တစ်နေရာကို လက်ညှိုးထိုးပြပြီး ဒီနေရာမှာ ရတနာတွေ ရှိတယ်လို့ ပြောတယ်တဲ့၊ သူပြောတဲ့ အတိုင်း မယုံကြည်လို့ ရေငုပ်ကိရိယာတွေ အကူအညီနဲ့ ရေငုပ်ရှာဖွေကြရာမှာ အလွန်တန်ဖိုးများတဲ့ ရွှေငွေရတနာသေတ္တာ တစ်လုံးကိုတွေ့ကြရတယ် ဆိုပဲ'

ထိုနောက် နှစ်ဦးသားသည် ရောက်တက်ရာရာ စကားများကို ဆက်လက် ပြောဆိုကြရာမှ စုန်း၊ တစ္ဆေ၊ သရဲနှင့် နာနာဘာဝ အကြောင်းများသို့ရောက်ရှိသွားကြ ပြန်လေ၏။ ထိုသို့ ဆွေးနွေးရာတွင် မေဂျာအောင်ဒင်က

'ဪ . . . ဒါနဲ့ ကိုနန်းထိုက်ရေးမဂ်လာခုံ အင်းပိန်

လမ်းဘေးကမရမ်းပင်တွေ တစ်အုပ်ကြီးပေါက်နေတဲ့ အိပ်ပျက်ကြီး တစ်အိမ်ကို မင်းသတိထားမိရဲ့လား'

‘ဟုတ်ကဲ့ သွားရင်လာရင်တော့ အမှတ်မထင် သတိထားမိပါရဲ့ မေဂျာ ၊ ဒါနဲ့ပဲ ဒီအိမ်ပိုင်ရှင်က ဘယ်သူတဲ့လ’

‘မာမုတ်အလီလို့ခေါ်တယ်၊ အနိယပြည်သား တစ်ဦးပဲကွာ သူဟာ သူ့ရဲ့ နေရင်းဌာနကို ပြန်သွားတာ ရှင်နှစ်ရှိသွားပြီ၊ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်က သေဆုံးသွားတယ်လို့ အိန္ဒိယက ပြန်လာတဲ့ ငါ့မိတ်ဆွေ တစ်ဦးက ပြောပြတယ်’

‘အိုး ဒီလိုလား’

‘အေးကွ အိမ်ကြီးဟာ ပြုပြင်မယ့် သူကလဲ မရှိပြန် ၊ နောက်ပြီး မရမ်းပင်တွေက အံ့ဆိမ်းပြီး လူနေလဲ အင်မတန် ဝေးတဲ့ အပြင်၊ ပိုင်ရှင်ကလဲ သေဆုံးပြီး ဖြစ်လေတော့ တချို့တွေက တစ္ဆေ သရဲတွေမြူးတူးကျက်စားသလိုပြောနေကြတယ်’

‘ကောလဟာလပြောကြတော့မှာပေါ့လေ’

‘အင်း ပိုပြီး ပြေလို့ကောင်းအောင် ဖြစ်နေတာက အဲဒီအိမ်နားကို နေ့စဉ်မှာလီဝေလင်းမှာ ဖြတ်သွားရတဲ့ နို့ပို့ သမား တချို့က တစ်ခါတစ်ရံ မီးရောင်အချို့ တွေ့ရကြောင်းနဲ့ တစ်ခါတစ်ရံ အရိပ်မည်းမည်းတွေကို တွေ့ရကြောင်း ပြောကြလို့ တစ်ယောက် စကားတစ်ယောက်နားမှာ ထပ်မနား တိုးပွားပြီး ကျော်ကြားနေ တယ်လို့ ဆိုရမှာပဲလေ’

‘ကလင် ကလင် . . . ကလင်’

ထိုအခိုက်မှာပင် တယ်လီဖုန်းမြည်သံက စူးစူးဝါးဝါး ပေါ်ထွက်လာသဖြင့် မေဂျာအောင်ဒင် တယ်လီဖုန်းရှိရာ အိမ်ပေါ် ထပ်သို့ တပ်သွားစဉ် အိုင်အိုနန်းထိုက်က လက်ကျန် လက်ဖက်ရည် တို့ မော့သောက်နေလေတော့၏။

မကြာမီ မေဂျာအောင်ဒင် ပြန်ဆင်းလာပြီးနောက် ရောက် ဆိုက်မှာပင်

‘ကဲ . . . ဆဌမ အာရုံရှင်ကြီးရေ ၊ မင်းပြောတဲ့ အတိုင်း ဖြစ်လာပြီ ဆိုပါတာဗျာ ၊ လူသတ်မှုလေ . . . တစ်ယောက်တည်း ဆုတ်ဘူး၊ သုံးယောက်ဗျ သုံးယောက် ၊ ကဲ အခင်းဖြစ်ပွားရာကို သွားကြစို့ ၊ အခုန ဖုန်းဟာ ပုလိပ်မင်းကြီး ကိုယ်တိုင်ဆက်တာပဲ၊ မင်းကိုပါ တစ်ပါတည်း ခေါ်သွားပါတဲ့’

‘ဟင် ဟုတ်လား မေဂျာ၊ ဖြစ်ပွားတာက ဘယ်နေရာ ဆိုတဲ့လ’

‘ဟဲ ဟဲ ဟဲ အခုန တို့ပြောကြတဲ့ မင်္ဂလာခုံ အနီးနီးလမ်း နံဘေးက အိပ်ကြီးမှာလေ’

‘ဗျာ’

‘အခုန ကြီးနှင့် သုံးလောင်ပြိုင်သတ်မှု’

မေဂျာအောင်ဒင်နှင့် အိုက်အိုနန်းထိုက်တို့သည် အိုင်အိုနန်းထိုက်၏ ဖွဲ့စံ ကားလေးဖြင့် ထွက်ခွားလာခဲ့ကြရာ နာရီဝက်ခန့် အကြာ၌ အခင်းဖြစ်ပွားရာ မင်္ဂလာဒုံ အင်းစိန် လမ်းနံဘေးမှ အိမ်အိုကြီးဆီသို့ ရောက်ရှိလေကြသည်၏။

အတွင်း၌ ရပ်နားထားသည့် လင်ရိုဘာ ကားတစ်စီးနှင့် မောရစ် မိုင်နာ ကားတစ်စီးကို တွေ့ရခြင်း အားဖြင့် စီအိုင်ဇီ စုံထောက်များ စုံထောက်မင်းကြီးတို့ပါ ရောက်ရှိနေပြီ ဖြစ်ကြောင်း သိရတော့၏။

ကားကို ခြံအတွင်းသို့ မောင်းဝင်ပြီး စက်သတ်လိုက်သည် နှင့် ခြံဝမှ တာဝန်ကျ ပုလိပ်သားတစ်ဦးက ဆလူရိုက်လိုက်လေ၏။

မရှေးမနှောင်းမှာပင် အိမ်အိုကြီး၏ ဝရန်တာအဝမှ မျက်နှာဖြူအရာရှိ နှစ်ဦးထွက်ပေါ်လာ၍ ၎င်းတို့အား ကြည့်ရှုနေတော့၏။

အင်း . . . စုံထောက်မင်းကြီးပါမက၊ ပုလိပ်မင်းကြီးပါ လိုက်ပါလာပါလား၊ ပွဲကတော့ တော်တော်ကောင်းကောင်းတယ်လို့ ပြောရမလို့ ဖြစ်နေပြီ ကိုနန်းထိုက်ရေ

ဟုတ်ကဲ့ မေဂျာ

ထိုအခိုက် ပုလိပ်မင်းကြီးက

ဟဲလို မေဂျာ အောင်ဒင်၊ ဟဲလို အိုင်အိုနန်းထိုက်၊ အပေါ်ကအဖြစ်ကို မောင်မင်းတို့သေသေချာချာ လာကြည့်ကြပါဦး၊ သားသတ်ဆိုင်က နွားတွေ ဆိတ်တွေလို အတုံးအရုံးပဲ

ဟု ပြောလိုက်သည်တွင် စုံထောက်မင်းကြီး ကရစ်ပင်က

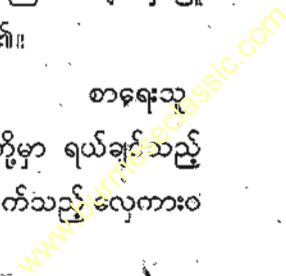
အိုး ရက်စ . . . ရက်စ . . . ဘိုဝါးစစ်ပွဲမှာ ကျဆုံးတဲ့ စစ်သားတွေ အတိုင်းပဲ၊ လူသတ်သမားဟာ ရော်ဘင်ဟုဒ်လို လက်မြန်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်လိမ့်မယ် လူကလေးတို့”

ဟု ပြောပြန်လေ၏။

ဗုတ်ချက်။ ။ ထိုခေတ်ထိုအခါက ရော်ဘင်ဟုဒ်ဆိုသည်မှာ ဓားပြ၊ လူသတ်သမား ဖြစ်သော်လည်း စိတ်ကောင်းရှိ၍ လက်မြန်သူ တစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း မျက်နှာဖြူ လူမျိုးတိုင်း သိရှိထားကြလေ ၏။

စာရေးသူ

မေဂျာအောင်နှင့် အိုင်အိုနန်းထိုက်တို့မှာ ရယ်ချင်သည့် စိတ်ကို မျိုးသိပ်၍ အိမ်အိုကြီး၏ အပေါ်ထပ်တက်သည့် လှေကားဝ

သို့ ရောက်လာခဲ့ကြလေ၏။

မေဂျာအောင်က အပေါ်ထပ်သို့ တောက်လျှောက်တက် သွားသော်လည်း အိုအိုနန်းထိုက်က လှေကားဝတွင် ရပ်တန့်ကျန် ခုန်၍ ခြေရာများကို စစ်ဆေးကြည့်ရှုနေလေ၏။

ထိုသို့ စစ်ဆေးရာ၌ အားမရသောကြောင့် ၎င်း၏ ဘောင်းဘီအိတ်ထဲမှ အားကောင်းလှသည့် မှန်ဘီလူးတစ်ခုကို ထုတ်ယူကာ စိမ်ပြေပြေ ကြည့်ရှုလေတော့၏။

ရှုပ်ထွေးလှသောခြေရာများအား စိတ်ဝင်စားစွာ ကြည့်ရှုနေရာမှ အိုင်အိုနန်းထိုက်၏ မျက်လုံးများ အရောင် ဝင်းလက် ယွားပြီးလျှင် ၎င်း၏ဘောင်းဘီအိတ်ထဲမှ ပစ္စည်းအချို့ကို ထစ်မဲ နှိုက်ထုတ်လိုက်ပြန်လေ၏။

တစ်ဖန် ခြေရာတစ်ခုအား ပေကြိုးဖြင့် နှစ်ခါသုံးခါ တိုင်း ပြီးလျှင် အတိုင်းအထွာကို မှတ်စုစာအုပ်၌ ရေးမှတ်ပြီးနောက် စိတ် တိုင်းကျသည်တွင် အပေါ်ထပ်သို့ တက်လာခဲ့တော့၏။

‘ကျွ... အီ... အီ’

အိုင်အိုနန်းထိုက် ခြေသံကြားရစေရန် အတတ်နိုင်ဆုံး ကိုယ်ဖော့၍ တက်လာသော်လည်း တဒုန်းဒုန်းမြည်နေသည့် ၎င်း၏ ခြေသံကို ယိုင်နဲ့လှုပ်ရှားနေသည့် လှေကားပျဉ်များက ဖော်ပြနေ

ကြောင်း သတိပြုမိလေ၏။

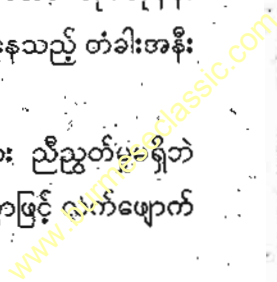
လှေကား အဆုံးမှ အပေါ်ထပ် အခန်းဝသို့ ရောက်သော အခါ အိုင်အိုနန်းထိုက်သည် တစ်စုံတစ်ရာကို တွေ့သွားကာ ဝမ်း လျားမှောက်လိုက်ပြီးနောက် ရှေးဦးအတိုင်း မြေမှုန့်များကို ပြန်ကျ နေသော အလောင်းများနားတွင် အသုဘကမ္မဋ္ဌာန်း စီးဖြန်းနေကြ သူများကဲ့သို့ ဒူးထောက်ထိုင်နေကြသည့် စီအိုင်ပီစုံထောက်ကျော် များက အိုင်အိုနန်းထိုက်အား တအံ့တဩ ကြည့်ရှုနေကြလေ၏။

ဝရန်တာ၌ ရပ်နေသည့် ပုလိပ်မင်းကြီး မစွတာသောမတ်စ် နှင့် ကရစ်ပင်တို့ကလည်း အိုင်အိုနန်းထိုက်အား မမှတ်မသုန်ကြည့်၍ အံ့ဩနေကြတော့သည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် အိုင်အိုနန်းထိုက်က ရုတ်တရက် မတ်တပ် ရပ်၍ ထိုနေရာမှပင် အနှံ့အပြားသို့ ဖြည်းဖြည်းစွာ ကြည့်ရှုနေတော့ သည်။

အခန်းအနှံ့ပတ်ချာလည် ကြည့်ရှုနေသော အိုင်အိုနန်း ထိုက်၏ မျက်လုံးများသည် ဓားသုံးချောင်းစိုက်နေသည့် တံခါးအနီး ၌ ရပ်တန့်သွားလေတော့၏။

ဓားမြှောင်များမှာ နေရာအကွာအဝေး ညီညွတ်မှုမရှိဘဲ စိတ်နေခြင်းဖြစ်ရာ အိုင်အိုနန်းထိုက်က ပြူးရှင်စွာဖြင့် လက်ဖျောက်

တစ်ချက် တီးခတ်လိုက်ပြီးနောက်၊ ဆက်လျှောက်လာခဲ့တော့၏။

မေဂျာအောင်ဒင်ကမူ အခန်းအလယ်မှ မှတ်ဆိတ်မွှေး ပွေးပွေး၊ နှုတ်ခမ်းမွှေးဖြူဖြူနှင့် ခွန်အားဗလ ကောင်းမွန်လှသည့် လူကြီး၏ ရင်ပတ်မှဒဏ်ရာကို မှန်ဘီလူးဖြင့် သေချာစွာ ကြည့်နေလေ၏။

ပြီးမှ ခေါင်းညိတ်လျက်... .

“ကိုနန်းထိုက်ရေ... ဒီကိုလာကြည့်စမ်း၊ ဒါဟာ ဓားဒဏ်ရာတော့ ဓားဒဏ်ရာပဲ၊ ဘယ်လို ဓားလဲ ဆိုတာသာ မပြောတတ်တာ”

“ဟုတ်ကဲ့... မေဂျာ”

အိုင်အိုနန်းထိုက် ဝင်လာသဖြင့် အလောင်းဘေးနားတွင် ဝိုင်းပတ်၍ ထိုင်နေကြသည့် စီအိုင်ဒီစုံထောက်များက အလိုက်သိစွာ ဘေးသို့ ဖယ်ပေးလိုက်ကြသည်။

အိုင်အိုနန်းထိုက်က ဒဏ်ရာကို လက်ဖြင့် မခွံ့မရှာဘဲကြည့်သည်။ တစ်ဖန် ဟိုဟိုသည်သည်ကြည့်လိုက်ပြီးလျှင် အလောင်း၏ နောက်စေ့ကို ကြည့်ပြန်လေသည်။

ပြီးမှ... .

“မေဂျာ၊ ဒီလူဟာ ထုပ်တန်းပေါ်က ပြုတ်ကျတာ ဖြစ်လိမ့်မယ်၊ အမှန်တော့ ဓားချက်ကြောင့် ထုပ်တန်းပေါ်က ကျလာတာ... .

ပ”

“အေး... မင်းပြောတာ ဖြစ်နိုင်တယ်။ ဒီလိုဆိုရင် သူဟာ အောက်မှာရှိတဲ့ လူသတ်သမားကို တစ်စုံတစ်ရာ အန္တရာယ်ပေးလိုက်လို့ ဟိုကပြန်တွယ်တာ ဖြစ်လိမ့်မယ်”

ထိုအခါ အိုင်အိုနန်းထိုက်က အနီးပတ်ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက်ကို စူးရှသော မျက်လုံးများဖြင့် ဝေဝေကြည့်ပြီးလျှင် တိုင်ခြေမှ ကြိုးထိုးပိုက်ကြီးအား အသေအချာကြည့်လိုက်ပြီးနောက်... .

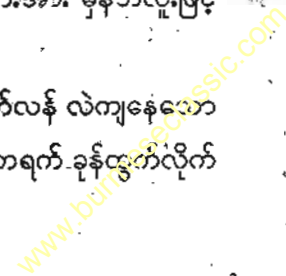
“မှန်တယ်မေဂျာ၊ ဒီလူဟာ အပေါ်ကနေပြီး ဟိုလူကိုပိုက်နဲ့ ဆီးဖမ်းတာဖြစ်လိမ့်မယ်”

“ဒါဖြင့် ဟိုလှံတံက ဘယ်လိုဖြစ်မလဲကွ”

မေဂျာအောင်က ကြမ်းပြင်တွင် အတော်နက်သည်အထိ နှုတ်နေသည့် လှံကြီးအား လက်ညှိုးထိုးပြလေ၏။

အိုင်အိုနန်းထိုက်က လေးဘက်ကုန်း၍ ကြမ်းပြင်တွင် ဝတ်ထွားနေပြီးလျှင် လှံကြီးနံဘေးမှ ခြေရာများအား မှန်ဘီလူးဖြင့် ကြည့်နေပြန်သည်။

ပြီးလျှင် အပေါ်သို့မော့၍ ပက်လက်လန် လဲကျနေသော အလောင်းအား တစ်ချက်ကြည့်ပြီးလျှင် ရုတ်တရက် ခုန်ထွက်လိုက်... .

'ဟာ...'

'ဟင်...'

'အို...'

'ဟိုက်...'

တအံ့တဩဆူညံသံများသည် အခန်းထဲ၌ အထိတ်တလန့် ဆူညံစွာ ထွက်ပေါ်လာလေရာ ပုလိပ်မင်းကြီး မစွတာ သောမတ်စ် နှင့် စုံထောက်မင်းကြီး မစွတာကရက်ပင်တို့လည်း လှမ်းကြည့်ရှာမှ...'

'အိုး... ဂေါ့ဒ်'

'အိုး... ဝီရီးဝမ်းဒါးဖူးလ်'

ဟု တစ်ပြိုင်တည်း ရေရွတ်မြည်တမ်းလိုက်ကြလေတော့၏။

အိုင်အိုနန်းထိုက်သည် အလောင်း၏နံ့ဘေးသို့ ကျရောက်၍ ခေတ္တရပ်နေပြီးမှ မေဂျာအောင်ဒင်အား ခေတ္တဖယ်ပေးရန် တောင်းပန်ပြီးလျှင် လူသေအလောင်းကြီးအားကျော်၍ တစ်ဖက်သို့ လှိမ့်ထွက်သွားပြန်တော့၏။

မေဂျာအောင်ဒင်က အိုင်အိုနန်းထိုက်၏ အပြုအမူများ အတွက် နှစ်ခြိုက်သဘောကျစွာ ပြုံးနေသော်လည်း အကြောင်း မသိ

သည် စီအိုင်ဒီစုံထောက်များမှာမူ အိုင်အိုနန်းထိုက် မကြီးမငယ် ကမြင်းကြောထနေသည်ဟု မှတ်ယူမိကြလေ၏။

ပုလိပ်မင်းကြီး မစွတာသောမတ်စ်ပင် မနေနိုင်တော့ဘဲ..

'အလို... လူကလေး နန်းထိုက်၊ သိုင်းလေကျင့်နေတာလား

ဟု ပြောသကဲ့သို့ စုံထောက်မင်းကြီး မစွတာကရစ်ပင်ကလည်း...

'လူကလေး ကျွန်ုပ်တို့ကို ကျွမ်းဘားပညာစွမ်း ပြနေတာ

လားဟင်'

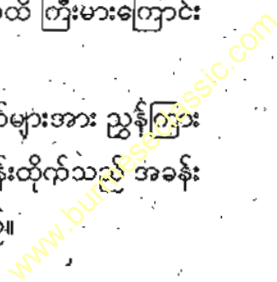
ဟူ၍ မေးကြလေ၏။

အိုင်အိုနန်းထိုက်ကမူ အရေးလုပ်၍ စကားပြန်ခြင်း မရှိ။

အစ်နေရာတွင် နီးကပ်လျက်ရှိသည့် အလောင်းနှစ်လောင်းကိုဥကာ အသေအချာ စစ်ဆေးပြန်တော့သည်။

အလောင်းတစ်လောင်းမှာ ဝမ်းဗိုက်တွင် ကန်လန်ပြတ် အက်ရာကြီးအား တွေ့ရပြီး နောက်ကျန်တစ်လောင်းတွင်မူ ဒဏ်ရာ နှာ လည်ပင်းကို ပြတ်လုတည်းတည်းရှိသည်အထိ ကြီးမားကြောင်း တွေ့ရတော့သည်။

မေဂျာအောင်ဒင်က စီအိုင်ဒီစုံထောက်များအား ညွှန်ကြား ခဲ့သည်များ ညွှန်ကြားနေစဉ်မှာပင် အိုင်အိုနန်းထိုက်သည် အခန်း နံနံအပြားသို့ သွားရောက်စစ်ဆေးတော့သည်။

ထိုခဏ၌ စီအိုင်ဒီမှ အငယ်ဆုံးစုံထောက်ကလေးဖြစ်သည့် မောင်သင်က အခန်းတစ်ခန်းမှ ထွက်လာပြီးလျှင်...

'ဆရာ... ဆရာ၊ ဒီကို ခဏလောက်လာပါ၊ ဒီမှာထူးခြား ချက်တစ်ခုကို တွေ့ရတယ်ဆရာ'

'ဟုတ်လား'

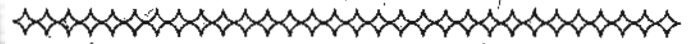
အိုင်အိုနန်းထိုက် အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လိုက်သောအခါ အခန်းတွင်း၌ တွန့်ကြေနေသော အိပ်ရာခင်းတစ်ခုနှင့် ခေါင်းအုံး တစ်လုံးကို တွေ့လိုက်ရသည်၌ ၎င်းမျက်လုံးများဝင်းပသွားပြီးလျှင် အမှိုက်ပုံထဲသို့ အပ်တစ်ချောင်းကျပျောက်သွားသည့်အလား စိမ်းပြေ နပြေ ကြည့်ရှုစစ်ဆေးနေပေတော့၏။

အတန်ငယ် စစ်ဆေးပြီးသောအခါ စွေစောင်းနေသည့် ခေါင်းအုံးကို ဖယ်လိုက်သည်၌ ပြတ်သတ်နေသော အိပ်ရာခင်း အရာတစ်ခုကို တွေ့ရပြန်လေသည်။

ဤတွင် အိပ်ရာခင်းကို ဖယ်ရှား၍ ကျွန်းသားခုတ်ခင်း ပျဉ်ခင်းကို ကြည့်ပြန်သည်တွင် သစ်သားပျဉ်ခင်း၌ နက်ရှိုင်းသော အရှည်စင်းကြီးတစ်စင်းကို တွေ့လိုက်ရတော့၏။

အိုင်အိုနန်းထိုက်က ခေါင်းတစ်ဆတ်ဆတ် ညှိတ်လိုက်၍ မှ အခန်းအနှံ့သို့ မှန်ဘီလူးဖြင့် စေ့စေ့စပ်စပ် ရှာဖွေပြန်လေသည်။

ခေတ္တအကြာ၌ တစ်စုံတစ်ရာကို တွေ့ရသည်တွင် လွန်စွာ အံ့ဩနေသည့် အမူအရာ ဖြစ်ပေါ်သွားပြီးနောက် အနည်းငယ် ရပ် တန့်စဉ်းစားနေပြီးလျှင် စုံထောက်မောင်သင်အား ခေါ်ဆောင်၍ မေဂျာအောင်ဒင်နှင့် စုံထောက်များရှိရာသို့ ထွက်ခွာလာခဲ့တော့၏။ အိုင်အိုနန်းထိုက်၏ မှတ်ချက်

'ဘယ်နှယ့်လဲ မစ္စတာအောင်ဒင်နဲ့ လူကလေးနန်းထိုက် တို့ လူသတ်တရားခံကို ဖမ်းမိဖို့ တော်တော်နီးစပ်ကြရဲ့လား'

ပုလိပ်မင်းကြီး မစ္စတာသောမတ်စ်၏ အမေးကို မေဂျာ အောင်ဒင်က...

"ထင်သလောက် မလွယ်သေးဘူးမင်းကြီး၊ ဒါနဲ့ဒီအလောင်း တွေကို ဘယ်သူကစပြီး တွေ့တာလဲ"

ထိုအခါ စုံထောက်များအကြားမှ ရာဇဝတ်အုပ်အစ်ဦး သည် ရှေ့သို့ထွက်လာ၍ မေဂျာအောင်ဒင်ကို ဆလုရိုက်ပြီး နောက်...

'ကျွန်တော်က အင်းစိန်ဂါတ်တဲရဲ့ ရာဇဝတ်အုပ် ခင်အေး ဆရာ၊ ဒီအိမ်ရဲ့ အနောက်ဘက် နွားခြံတစ်ခုက လူငယ်လေး တစ်ဦး ညဆယ့်တစ်နာရီလောက်မှာ သူ့အမေ နေမကောင်းလို့

လမ်းရဲ့ တစ်ဘက်မှာနေတဲ့ ဆေးဆရာကြီးအိမ် ဆေးသွားယူပြီးအပြန်မှာ ဒီအိမ်က အော်သံဟစ်သံတွေ ကြားရတာနဲ့ သူ့လဲကြောက်လန့်ပြီး အိမ်အရောက် တစ်ချိုးတည်း လစ်ပြေးတော့တာပါ။ အဲ- မနက်မိုးလင်းမှ နွားနို့ပိုရင်း ကျွန်တော်တို့ဂါတ်တဲကို ဝင်အကြောင်းကြားတာနဲ့ လိုက်ကြည့်တော့ အခုလို တွေ့ရတာပါပဲ။

‘အင်း... အင်း’

‘တကယ်လို့ လိုအပ်မယ်ဆိုရင် ဒီသူငယ်လေးကို ခေါ်ဖို့ပါမယ်ဆရာ’

‘နေ... နေပါစေ ကိုခင်အေး၊ မလိုအပ်သေးပါဘူး’

ရာဇဝင်အုပ် ကိုခင်အေးဆိုသူမှာ နှုတ်ခမ်းမွေးစေနှင့်သွက်လက်ပုံရတာ အရည်းအချင်းရှိသူ ပုလိပ်အမှုထမ်း တစ်ဦးဟု အိုင်အိုနန်းထိုက် မှတ်ထင်လိုက်လေ၏။

မေဂျအောင်ဒင်က အိုင်အိုနန်းထိုက်ဘက်သို့လှည့်၍ ...

‘အယ့်နယ်လဲ ကိုနန်းထိုက်’

‘လူသတ်သမားဟာ တော်တော်ကို ရဲစွမ်းသတ္တိရှိပြီး အင်မတန်မှလဲ ပါနပ်ထက်မြက်တဲ့ လူတစ်ယောက်ဆိုတာ ပြောလို့ မရအောင်ဖြစ်နေပါတယ် မေဂျာ’

‘ဒီလူတွေ အချင်းချင်း ခိုက်ရန်မြစ်ပွားပြီး သတ်ကြပုတ်ကြ’

တာလို့ကော တွက်လို့မရနိုင်ဘူးလား’

‘မရနိုင်ပါဘူး မေဂျာ ၊ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုပြောရသလဲ ဆိုရင် အခုသေဆုံးသူတွေဟာ တစ်ယောက်မှ ဖိနပ်စီးမထားကြပါဘူး။ လူသတ်သမားကတော့ ဖိနပ်စီးထားပါတယ်’

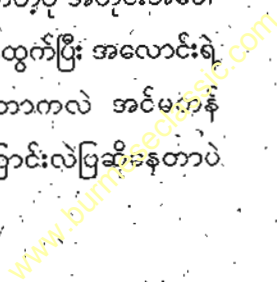
‘ဪ... ဪ...’

မေဂျာအောင်ဒင်က လက်ခံဟန်ဖြင့် ခေါင်းညိတ်လိုက်စဉ် အိုင်အိုနန်းထိုက်က ဆက်လက်၍ ...

‘လူသတ်သမား လာမယ်ဆိုတာ အခုသေဆုံးနေသူ သုံးယောက်က သိထားပြီးထားပါ။ ဒီကြားထဲက အန္တရာယ်ကို မကြောက်မရွံ့ ရင်ဆိုင်ရဲတာ ကျွန်တော်ဖြင့် အဲဒီလူကို သိပ်ချီးကျူးမိတယ်။ ပြီးတော့ အလင်းက လူနဲ့ အမှောင်ထဲက လူအများနဲ့တစ်ယောက် ဘယ်လောက် အန္တရာယ်ကြီးမယ်ဆိုတာ မေဂျာ စဉ်းစားကြည့်ပါတော့’

‘အေးကွ... အခုန မင်း လုပ်လိုက်တဲ့ပုံ အတိုင်းအပေါ်’

ကလုံသွားနဲ့ တည့်တည့်စိုက်အချလိုက်မှာ ခုန်ထွက်ပြီး အလောင်းရဲ့ ရင်ဝမှာ စိုက်နေတဲ့ ဓားကို နှုတ်ယူသွားတာကလဲ အင်မတန် ပါးရည်နပ်ရည်ရှိကြောင်းနဲ့ ထက်မြတ်ကြောင်းလဲပြဆိုနေတာပဲ မဟုတ်လား’

မေဂျာ အောင်ဒင်၏ စကားကြောင့် အိုင်အို နန်းထိုက်က လေးစားစွာ ဦးညွတ်၍ . . .

ရင်ဝမှာ ဓားစိုက်ခံရသူဟာ သူ့ကိုပိုက်နဲ့ အမိဖမ်းတော့ ရုန်းထွက်ပြီး လက်ထဲက ဓားနဲ့ပစ်စိုက်လိုက်တာပဲ မေဂျာ . . . မြန်ပါလေရဲ့။”

‘အဲဒီမတိုင်မီ . . . ဓားမြှောင်တွေနဲ့ ဝိုင်းပစ်ကြသေးတယ် . . . ကိုနန်းထိုက်’

‘ဟုတ်ပါတယ် မေဂျာ . . . ဒါက တံခါးဝကို ရောက်ရောက် ချင်း ထုပ်တန်းပေါ်က ဝိုင်းပစ်ကြတာပဲ။ ဒီမှာ ကြည့်လေ . . . ဓားမြှောင်တွေက ခပ်စိုက်စိုက်ဖြစ်နေတာ’

အိုင်အိုနန်းထိုက်က နံရံတွင်းစိုက်နေသည့် ဓားမြှောင် သုံးချောင်းကို လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်သည်။

ထိုအခိုက် တစ်စုံတစ်ရာကို မြင်တွေ့သွားဟန်ဖြင့် မှန်ဘီလူးကို ဆွဲထုတ်၍ ဓားမြှောင်များကို ကြည့်ရှုနေလေတော့၏။

မေဂျာအောင်ဒင်က-

‘တာထူးခြားလို့လဲကွ . . . ဟေ’

‘ဒီမှာ လာကြည့်စမ်းပါ မေဂျာ’

မေဂျာအောင်ဒင်လည်း မှန်ဘီလူးဖြင့် သေချာစွာကြည့်

လေရာ ဓားမြှောင်ရိုး၌ ကျားခေါင်း ပုံစံများ ရေးဆွဲထားပြီးလျှင် ‘ရိုးမ’ဟူသော အမည်ကိုလည်း ရေးထားသားကြောင်း တွေ့ရတော့၏။

‘အလို . . . ရိုးမကျား ဓားပြဂိုဏ်းနဲ့ ဆက်နွယ်နေတဲ့ ကိစ္စပါလားကွ . . . ကိုနန်းထိုက်’

‘ဟုတ်တယ် . . . မေဂျာ၊ အမှုကတော့ တော်တော်လေးကို ရှုပ်ထွေးနက်နဲလိမ့်မယ်၊ ရိုးမကျား ဓားပြဂိုဏ်းကြီးဟာ လုံးဝလှုပ်ရှားမှုမရှိတာ နှစ်ပေါင်းအတော်ကြာနေပြီပဲ၊ အခုမှ သူတို့ရဲ့ အရိပ်လက္ခဏာကို တွေ့ရတော့ဖြင့် တော်တော်လေး ထူးခြားတယ် ဆိုရမှာပေါ့’

အိုင်အိုနန်းထိုက်စကားကို မေဂျာအောင်ဒင်က ထောက်ခံဟန်ဖြင့် . . .

‘မှန်တယ် ကိုနန်းထိုက်’

ဟု ပြောလေ၏။

ပုလိပ်မင်းကြီး မစွတာ သောမတ်စ်နှင့် စုံထောက်မင်းကြီး မစွတာကရစ်ပင်တို့အပြင် စီအိုင်ဒီစုံထောက်များမှာမူ မေဂျာအောင်ဒင်နှင့် အိုင်အိုနန်းထိုက်တို့ ပြောဆိုနေသည်များကို သာမျှနားမလည်သော်လည်း နားလည်ကြသကဲ့သို့ ခေါင်းညှိတတ်

ဖြင့် နားထောင်နေကြလေ၏။

‘ကိုနန်းထိုက်... လူသတ်သမားဟာ သေသူတစ်ယောက် ထဲက မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတော့ ဘာကိုမူတည်ပြီး ဆုံးဖြတ်တာလဲဆိုတာ ပြောပြပါလား’

‘ဒီလိုပါ မေဂျာ... အခု ကျွန်တော်တို့ အားလုံးဟာ ရူးဖိနပ်တွေ စီးထားကြပါတယ်။ တစ်ခါ သေဆုံးသူ သုံးယောက်မှာ ဖိနပ်စီးကြတာ မတွေ့ရပါဘူး’

‘အင်း... အင်း’

‘အဲဒီမှာ ရှုပ်ထွေးနေတဲ့ ခြေရာတွေကြားထဲမှာ ထူးခြားစွာ တွေ့ရတဲ့ ဖိနပ်ရာက် ကင်းပတ်ဖိနပ် ခြေရာတစ်ခုပဲ။ ဒီခြေရာရှင် အိမ်လှေကားဝမှာ တစ်ခါရပ်တယ်။ ဟောဒီအခန်းအပေါက်ဝမှာ တစ်ခါရပ်တယ်။ ဟောဒီ လှံစိုက်ရာမှာ တစ်ခါရပ်တယ်။ ဟို အလောင်းနားကို ခုန်ပျံ့ပြေးထွက်ပြီး လှံမိရှောင်ထွက်ပြီး လှံမိရှောင် သွားတယ် မေဂျာ၊ ဒါကြောင့်... ဒီလူဟာ လွတ်ထွက်သွားတဲ့ လူသတ်သမားလို့ ကျွန်တော်ယူဆတာပေါ့’

‘ကောင်းပါလေ ကိုနန်းထိုက်၊ ကဲ... ကဲ... ရာဇဝတ် အုပ် ကိုခင်အေးနဲ့မောင်သင်တို့က ပုလိစာသားတွေနဲ့အတူ အလောင်း တွေကို ဆေးရုံပို့ဖို့ စီစဉ်ကြတာ’

‘အမိန့်အတိုင်းပါ ဆရာ’

‘ဟုတ်ကဲ့... ခင်ဗျ’

‘ဪ... စုံထောက် ကိုကျော်တင့်’

‘ခင်ဗျာ’

ဖြူဖြူဝဝချောချော နှုတ်ခမ်းမွှေးစစ်ရှိသည့် စုံထောက် ကိုကျော်တင့်က အရိုအသေပေး၍ အမိန့်တို့စောင့်နေစဉ် မေဂျာ အောင်ဒင်က...

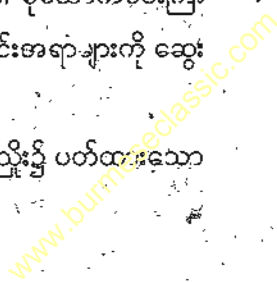
‘ဓားမြှောင်သုံးချောင်းနဲ့ လှံရှည်ကြီးအပြင် အလောင်းတွေ အိတ်ထဲက ရှာဖွေတွေ့ရမယ့် သဲလွန်စတွေကို သေသေချာချာ ထုပ်ပိုးသိမ်းဆည်းပါ’

‘စိတ်ချပါ ဆရာ’

မကြာမီ လူအားလုံးသည် အလောင်းများ သယ်ယူရေး အတွက် အလုပ်ရှုပ်နေကြလေတော့သည်။

မေဂျာအောင်ဒင်၊ အိုင်အိုနန်းထိုက်၊ စုံထောက်မင်းကြီး နှင့် ပုလိမင်းကြီးတို့ လေးဦးမှာ အမှုအကြောင်းအရာများကို ဆွေးနွေးနေကြလေ၏။

ထိုအခိုက် အိုင်အိုနန်းထိုက်က လက်ညှိုး၌ ပတ်ထားသော အရာဝတ္ထုတစ်စုံကို ဖြည့်လိုက်ပြီးလျှင်...

'ဒီအမှုထဲမှာ အမျိုးသမီး တစ်ယောက်လဲ ပါဝင်နေတာ
တွေ့ရတယ် ခင်ဗျ'

'ဟုတ်လား'

'အိုး'

'ဟိုက်... ရှာလပါ... ဗဟိတ်ဂဲလ်'

'မှန်ပါတယ် မေဂျာ၊ ဒီဆံပင်ကို ကြည့်ပါ။ ကျွန်တော်တို့
မြန်မာအမျိုးသမီးတွေ သာမာန်ရှိတတ်ကြတဲ့ အဆင့်ထက် ပိုရှည်
ပါတယ်'

'အင်း... ဟုတ်ပေသားပဲ'

'ဒီ ဆံပင်ရည်ကိုကြည့်ပြီး ကောက်ချက်ချရရင်တော့ အမျိုး
သမီးဟာ ရှုပ်ရှည်လှပပြီး သတ္တိအရာမှာလဲ မညံ့လှတာ တွေ့ရမှာ
ဖြစ်သလို၊ နူးညံ့သိမ်မွေ့တဲ့အပြင် အရပ်အနည်းငယ်ရည်မယ်လို့
ခန့်မှန်းမိပါတယ်'

အိုင်အိုနန်းထိုက် စကားအဆုံးတွင် မေဂျာအောင်ဒင်က
ခေါင်းညိတ်လျက် တွေးတွေးဆဆဖြင့်...

'အင်း... ဟုတ်မယ်၊ အထူးသဖြင့် ဆံပင်ဟာ ဒီအမျိုး
သမီးရဲ့ ခူးကောက်ကွေးအထိ ရှည်လိမ့်မယ် ထင်တယ်'

ဆိုအခိုက် ပုလိပ်မင်းကြီးက...

'ကိုင်း... လူကြီးမင်းတို့ ကျွန်ုပ်တို့ပြန်ကြစို့၊ သင်တို့၏
ကြိုးစားမှုကြောင့် မကြာမီ တရားခံကို ဖမ်းမိနိုင်မယ်ဆိုတာ ကျွန်ုပ်
ယုံကြည်ပြီးသားပါ'

ပြောသကဲ့သို့ စုံထောက်မင်းကြီးကလည်း...

'ရက်စိ... ရက်စိ... မေဂျာအောင်ဒင်နဲ့ အိုင်အိုနန်း
ထိုက်တို့ နှစ်ယောက်လိုက်တဲ့ အမှုဆိုတော့ တရားခံဖြစ်သူကို ကျွန်ုပ်
အနေနဲ့ အထူးပဲ ဗဲရီးဆောရီးဖြစ်မိတယ်'

ဟု ပြောပြန်လေ၏။

ထို့နောက် အားလုံးပင် အိမ်ပျက်ကြီးမှ ထွက်ခွာလာခဲ့ကြ
လေတော့၏။

ဗျာယာခတ်နေသော စီအိုင်ဒီစုံထောက်များ

နောက်နေ့ထုတ် သူရိယသတင်းစာ၏ မျက်နှာဖုံးတွင်...

'သုံးလောင်းပြိုင် ရက်စက်သည့် လူသတ်မှုကြီး'

ဟူသော ခေါင်းစဉ်ဖြင့် စုံစေ့စွာ ရေးသားဖော်ပြသည်ကို
တွေ့ရပြီးနောက် ပုလိပ်အဖွဲ့မှ တရားခံကို အမြန်ဆုံး ဖော်ထုတ်ရရှိ
နိုင်ရန် အပူတပြင်း ကြိုးစားလျက်ရှိကြောင်း စိတ်ဝင်စားဖွယ်
ရေးသားဖော်ပြထားသည်ကို တွေ့ရှိဖတ်ရှုကြရလေသော့၏။

မေဂျာအောင်ဒင်မှာ ထိုနေ့တစ်နေ့လုံး စီအိုင်ဒီရုံးခန်း၌ ရာဇဝင်လူဆိုးများ၏ မှတ်တမ်းဖိုင်များကို ပြန်လည် ကြည့်ရှုလေ့လာနေသကဲ့သို့ 'ရိုးမကျား' ဓားပြဂိုဏ်းကြီးနှင့် ပတ်သက်သည့် ရည်ညွှန်းစာတွဲ၊ မှတ်တမ်းများကို စိမ့်ပြေနပြေ ကြည့်ရှုလေ့လာလျက် ရှိနေတော့၏။

အိုင်အိုနန်းထိုက်ကား တစ်နေ့လုံး ပေါ်လာခြင်းမရှိဘဲ ပျောက်ကွယ်နေလျက် မည်သည့်နေရာသို့ သွားရောက်နေကြောင်း မည်သူမျှ မသိရှိနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေရလေ၏။

သုံးလောင်းပြိုင်လူသတ်မှု ဖော်ထုတ်နိုင်ရေးအတွက် စီအိုင်ဒီ စုံထောက်များမှလည်း လွန်စွာ မအားမလပ်နိုင်အောင် ဖြစ်နေကြလေ၏။

လူဆိုးလောကသို့ သွားရောက်စနည်းနာနေသည့်အပြင် ရုံးသို့ပြန်ရောက်လျှင်လည်း စုံထောက်မင်းကြီး မစွတာကရစ်ပင်က အလိုမကသည့် အခါများ၌ ဟိန်းဟောက် မောင်းမဲတတ်သည်ဖြစ်ရာ၊ ၎င်းတို့မှာ ပျာပျာယာယာ၊ ကုတ်ကုတ် ကုတ်ကုတ် ဖြစ်နေတတ်သောကြောင့် ပြာတာဖိုးတက်ဆိုသည့် လူပုကလေးကပင် 'ပျာကုတ်ခဲတွေ'ဟု နောက်ပြောင်တတ်လေ့ရှိလေ၏။

စုံထောက်မင်းကြီးမက ဘုရင်ခံကိုပင် ကြောက်ရွံ့ခြင်း

အလျင်းမရှိသည့် မေဂျာအောင်ဒင်နှင့် အိုင်အိုနန်းထိုက်တို့ကို ၎င်းတို့အားလုံး လွန်စွာအားကျကြလေသည်။

ယခုကဲ့သို့ လူသတ်မှုကြီးများ ဖြစ်ပွားလာပြီဆိုလျှင် တရားခံ မမိမချင်း စုံထောက်မင်းကြီးမစွတာ ကရစ်ပင်၏ နိမြန်းသော မျက်နှာကြီးမှာ ရွာတော့မည် မိုးကဲ့သို့ အံ့ဆိုင်းနေတတ်ကြောင်း အားလုံးသတိပြုမိပြီး ဖြစ်နေကြ၏။

မေဂျာအောင်သည် ပြာတာဖိုးထက် ယူလာပေးသည့် ဇက်ဖက်ရည် ခပ်ညံ့ညံ့ ငါးခွက်ကို ဆာဆာဖြင့် သောက်လိုက်၏။ ပြီးနောက် ဖိုင်တွဲများကို ဘေးဖယ်၍ ရေခဲတောင် စီးကရက်တစ်လိပ်တို့ မီးညှိသောက်နေလေသည်။

'ကလင်... ကလင်... ကလင်'

ထိုအခိုက် စားပွဲပေါ်မှ တယ်လီဖုန်းက အော်မြည်လာသောကြောင့် ကောက်ယူနားထောင်လိုက်တော့၏။

'ဟဲလို... စီအိုင်ဒီရုံးက မေဂျာအောင်ဒင်ပါ။ ဘာ...'

အိုင်အိုနန်းထိုက်လား၊ ဟုတ်လား၊ အေးအေး ကျေးဇူးပါပဲကွာ၊ ငါလဲ ခဲခါကို တော်တော်စဉ်းစားနေရတာ၊ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်၊ ဟုတ်တာပေါ့၊ နှစ်တရီးပဲ ဖြစ်မှာပါ... အိုအေး'

မှတ်ချက်။ ။ ခွပ်တရီးဆိုသည်မှာ ဝေါ်ရခါးစစ်သား

များ ကိုင်တွယ်အသုံးပြုလေ့ရှိသည့် လွန်စွာထက်မြက်လှပြီးလျှင် လေးလံလှသည့် ဓားကောက်ဖြစ် ပါပေ၏။

စာရေးသူ

မေဂျာအောင်ဒင်က ကျေနပ်သောအပြုံးဖြင့် တယ်လီဖုန်းကို ချလိုက်စဉ် စုံထောက်မင်းကြီး မစွတောကရစ်ပင်က လမ်းလျှောက်လာရင်းမှ...

'အယ်ဆူဆီကလဲ မေဂျာ၊ အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စလား၊ ဒါမဟုတ် လူသတ်သမားကို တွေ့ပြီလို့ သတင်းပေးတာလား'

'တစ်ခုမှ မဟုတ်ဘူး မင်းကြီး၊ အိုင်အိုနန်းထိုက် ဆက်တာပါ၊ သူဟာ လူသတ်သမားကိုင်တဲ့ဓားကို တယ်လီဓားဖြစ်နိုင်တယ်ဆိုတာ တွေးခေါ်စဉ်းစားရင်း ခွပ်ကရီး ဓားကောက်ဖြစ်ဖို့များတယ်လို့ ထင်မြင်ချက်ပေးတာပါ'

'အိုး... ဒီလိုလား၊ ဒါနဲ့ပ လူကလေးနန်းထိုက်က ဒီအိုင်ကို မလာဘဲ အယ်လျောက်သွားနေတာလဲဟင်'

'စီအိုင်ဒီမှာ အလကားအချိန်လာဖြုန်းလို့ ဘာအကျိုးရှိလဲ မင်းကြီး၊ လူသတ်သမားနောက်ကို သူနည်း သူဟန်နဲ့ လိုက်စုံနေတာ ဖြစ်မှာပေါ့'

မေဂျာအောင်ဒင်က မျက်နှာထားတည်တည်ဖြင့် ခပ်မာမာ ပြောလိုက်ရာ စုံထောက်မင်းကြီးက...

'အိုး... ရက်စ... ရက်စ၊ သို့မဟုတ်က ကျွန်ုပ်ကိုခွင့်လွှတ်ပါ မေဂျာ၊ ကျွန်ုပ်အနေနဲ့ တရားခံဖမ်းမိရေးအတွက် အထူးစိတ်စောနေမိလို့ပါ၊ လိုအပ်တာရှိရင် တွန့်ပုံကိုပြောပါ၊ အားလုံး ကျွန်ုပ်ဆောင်ရွက်ပေးပါမယ်'

ပြောပြောဆိုဆို ထွက်ခွာသွားသော စုံထောက်မင်းကြီး၏ နောက်ကျောအားကြည့်၍ တစ်ချက်ပြုံးလိုက်ပြီး ကြည့်လက်စ ဖိုင်တွဲများကို မေဂျာအောင်ဒင် တစ်ယောက် ဆက်လက်ကြည့်ရှု နေလေတော့၏။

အနီးအပါးမှ စီအိုင်ဒီ စုံထောက်အချို့ကမူ စုံထောက်မင်းကြီးအား မာမာထန်ထန်ပြန်ပြောလိုက်သည့် မေဂျာအောင်ဒင်အား သေးစားကြောက်ရွံ့စွာ ကြည့်နေကြလေ၏။ ထိုစုံထောက်များဆဲမှ စုံထောက်ထွန်းလင်းက လေသံတိုးတိုးဖြင့်...

'မင်းကြီးက တို့ဆရာမေဂျာအောင်ဒင်နဲ့တွေ့တော့မှ သေးတို့နဲ့တွေ့တော့ခွေးဆိုတာလို ဖြစ်နေတာကွ' ဟုပြောလိုက်ရာ စုံထောက်များအားလုံး စုံထောက်ထွန်းလင်းကားကို ပွဲကျ၍ ဖက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောကြလေရာ

အခန်းအပြင်ဝရောက်နေသည့် စုံထောက်မင်းကြီးက 'ဘယ်လိုဖြစ်
နေကြတာလဲ' ဟူသော အမူအယာဖြင့် တစ်ချက်စောင်းငဲ့၍ ကြည့်
လိုက်သည်တွင် အားလုံးမှာ အမြီးကုတ်လျက် ငြိမ်သက်သွားကြ
တော့၏။ စုံထောက်မင်းကြီးက ၎င်း၏အခန်းသို့ ဝင်သွားသောအခါ
အငယ်ဆုံးစုံထောက်ကလေး မောင်သင်က...

'နေစမ်းပါဦးဗျ ကိုထွန်းလင်းရ၊ ကျွန်တော်တို့ ဆရာမေဂျာ
အောင်ဒင်နဲ့တွေ့တော့ ကလေး၊ ကျွန်တော်တို့နဲ့ တွေ့တော့ ခွေးဆို
တာလေး ရှင်းစမ်းပါဦး' ဟု မေးမြန်းသည်တွင် စုံထောက်ကိုထွန်း
လင်းက...

'ဟာကွာ ဒါများ၊ ဒီလိုကွ၊ တို့ဆရာနဲ့တွေ့တော့ မင်းကြီး
ဟာ လူကြီးကို ကြောက်တဲ့ကလေးလို့ တုတ်နေတတ်ပြီ၊ တို့နဲ့လဲ
တွေ့ရော ကိုတ်တတ်တဲ့ခွေးကြီးလို့ အစွယ်တွေထုတ်ပြတော့တာပဲ
ကဲ... ရှင်းပြီလား၊ ဟား... ဟား... ဟား...'

'ဟား... ဟား... ဟား...'
'ဟဲ... ဟဲ... ဟဲ...'

'ကြိုက်တယ်ကွာ'

စုံထောက်များမှာ စုံထောက်မင်းကြီးအား ခွေးနှင့်နှိုင်းလိုက်
သော ကိုထွန်းလင်းစကားကို သဘောအကျကြီး ကျလျက်ရှိနေကြ

ရာ၊ တစ်စွန်းတစ်စ ကြားလိုက်ရသော မေဂျာအောင်ဒင် မသိမသာ
ပြုံးလိုက်မိတော့၏။

အမှောင်တွင်းမှ အမည်းရောင်လူရိပ်နှစ်ဦး

'ဒေါင်...'

အဝေးဆီမှ လွင့်ပျံလာသည့် သံချောင်းခေါက်သံသည် ည
တစ်ချက်ထိုးရှိပြီဖြစ်ကြောင်း အသိပေးနေလေ၏။

လေထိုးမှုကြောင့် မရမ်းပင်များ ဘယ်ညာယိမ်းထိုးလျက်
နိုးပြီးလျှင် သစ်ရွက်ခြောက်အချို့ 'တစ်ခုရှဲ့လွင့်စဉ်သွားသည်မှာ
ကြောက်တတ်သောသူများအဖို့ အသည်းယားစဖွယ် ဖြစ်ပေတော့
၏။

ကောင်းကင်သို့ ထိုးထွက်နေသည့် အိမ်ကြီး၏ အမိုးစွန်းမှာ
ခဲထိုက်ကြီးအလား ထီးထီးမားမား မြင်နေရလေတော့၏။

'မြန်း...'

ဝုန်း...'

ဒုန်း...'

'ကျွ... အိ... အိ...'

လေကြမ်းများအတိုက်တွင် တံခါးရွက်များ ဆောင့်မိသံ ပစ္စည်းပစ္စယအချို့ လဲပြိုကျသံများနှင့် ဆီထည့်ခြင်းကင်းမဲ့သည့် ပတ္တာများ၏ အော်မြည်သံမှာ စိတ်နှလုံး ချောက်ချားဖွယ်ရာ အတိ ဖြစ်နေလေတော့၏။

အဆုံးဆိုရလျှင် ထိုအိမ်ပျက်ကြီးမှာ ဝိညာဉ်လောကသား ဓကောင်းဆိုးဝါးများ မှီခိုနေထိုင်သည်ဟုပင် ထင်မြင်ယူဆရမည်ကဲ့ သို့ဖြစ်နေလေတော့သည်။

လောလောလတ်လတ် လွန်ခဲ့သောညက သုံးလောင်းပြိုင် လူသတ်မှုကြီး ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သော အိမ်ပျက်ကြီးမှာ ၎င်း၏ဂုဏ်ပုဒ်များ ပိုမိုလှစ်ကြူးနေသည်သို့ ကြောက်လန့်ခြင်းရသ ပေးစွမ်းလျက် မထီ တာရီ ရှိနေလေ၏။

ထိုအချိန်၌ သစ်ရွက်ခြောက်များကို နှင်းလာသည့် ခြေသံ တစ်သံသည် မရမ်းပင်အုပ်များကြားမှ တိုးညှင်းစွာ ထွက်ပေါ်လာပြီး နောက် အိမ်ပျက်ကြီး၏ 'ဆင်ဝင်အောက်၌ ပျောက်ကွယ်သွားလေ တော့၏။

ခေတ္တအကြာ၌ အရိပ်မည်းမည်းတစ်ခုသည် လှေကား မှတစ်ဆင့် အပေါ်ထပ်သို့ တက်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။

ချက်ချင်းပင် အပေါ်ထပ်မှ မီးရောက်ထွက်ပေါ်လာပြီးလျှင် ဆိုမှသည်မှ လျင်မြန်စွာ လှုပ်ရှားနေပြီးနောက် မီးရောင်မှိန်သွား ဖြန်၏။

တစ်ဖန် မီးရောင် ပြန်လင်းလာပြီးနောက် ဆက်လက်၍ ခွေလျားနေပြန်လေ၏။ မီးရောင်မှာ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးရောင်ဖြစ်ပြီး သူ့ အလှင်းရောင်မှာ စူးစူးရှရှမဟုတ်ဘဲ ခပ်မှိန်မှိန်သာ လမ်းပြ နေခြင်းအားဖြင့် အဝတ်စ သို့တည်းမဟုတ် လက်ကိုင်ပဝါ တစ်ခုခု ခို အုပ်ဆိုင်း၍ အသုံးပြုခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိသာလေသည်။

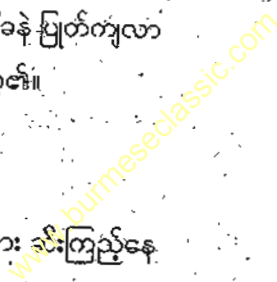
မကြာမီ မီးရောင်သည် လုံးဝမှိတ်သွားပြီးနောက် လူရိပ် သည် အပေါ်ထပ်လှေကားမှတစ်ဆင့် ခပ်မှန်ဆင်းသက်လာခဲ့ပြီး သူ့ တစ်စုံတစ်ရာကို သဘောကျဟန်ဖြင့် ခပ်အုပ်အုပ် ရှယ်မော ချိတ်ပြီးနောက် မရမ်းပင်အုပ်များရှိရာသို့ တိုးဝင်လိုက်တော့သည်။

တတိယမြောက် မရမ်းပင်အောက်သို့ ရောက်သောအခါ သစ်ပင်ပေါ်မှ တစ်စုံတစ်ရာသည် အောက်သို့ 'ဖုတ်'ခနဲ ပြုတ်ကျလာ ပြီးနောက် ထိုသူ၏ ဇက်ပိုးအား ရိုက်ချလိုက်တော့၏။

'ဂုတ်...'

'အင့်...'

ထိုသူသည် လဲကျသွားရာ မြေပြင်မှ သူ့အား ဆီးကြည့်နေ

သူ့ကို အံ့အားသင့်လျက် ပြန်ကြည့်နေလေ၏။

‘မလှုပ်ပါနဲ့ မိတ်ဆွေ၊ ကျုပ်ဟာ အိုင်အိုနန်းထိုက်ပါ။ မိတ်ဆွေဟာ တရားခံမဟုတ်ဘူးဆိုတာ ကျုပ်ရိပ်မိနေပါတယ်။ ဒါပေမယ့် မိတ်ဆွေရဲ့ အကူအညီ ကျုပ်မှာ လိုအပ်နေပါတယ်။ ခုခံဖို့ လုံးဝမကြိုးစားပါနဲ့။’

‘ဟာ... လက်စသတ်တော့ အိုင်အိုနန်းထိုက်ကိုး’

ထိုသူသည် ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ကိုယ်ကိုတစ်ပတ်လှည့်လှည့်လျက် ရုတ်တရက် ခြေထောက်ကို ဆန့်ထုတ်ကာ အိုင်အိုနန်းထိုက်၏ သေနတ်ကိုင်လက်ကို လှမ်းကန်လိုက်တော့၏။

ထိုသို့ တိုက်ခိုက်လာမည်ဟု သတိပြုပြီးဖြစ်သော်လည်း ဤမျှ ကြောင်တစ်ကောင်အလား မြန်ဆန်စွာ တိုက်ခိုက်လိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်မထားသော အိုင်အိုနန်းထိုက်မှာ အငိုက်မိသွားပြီးလျှင် လက်တစ်ခုလုံး ထုံကျင်၍ သေနတ်လွင့်သွားတော့၏။

ထိုသူက တစ်ဆက်တည်းပင် သွက်လက်စွာ ခုန်ထ၍ အိုင်အိုနန်းထိုက်အား လျှပ်တစ်မြက် တိုက်ခိုက်တော့၏။

ပထမတွင် ခပ်ခွာခွာတိုက်ခိုက်သော်လည်း ထိုသူသည် သိုင်းပညာကျွမ်းကျင်လှသူ တစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း ရိပ်မိလိုက်သည်။ အတတ်နိုင်ဆုံး လူချင်းပူး၍ တိုက်ခိုက်ရန် အိုင်အိုနန်းထိုက် ဆုံးဖြတ်

လိုက်တော့၏။

‘ဝီး... ဝီး’

၎င်း၏ တိုက်ခိုက်မှုများမှာ လွန်စွာ လျင်မြန်ဖျပ်လပ်လွန်းသဖြင့် အိုင်အိုနန်းထိုက်က ခုခံအားကိုသာ အသုံးပြုပြီးလျှင် အလစ်ကိုချောင်းလေ၏။

တစ်ကြိမ်တွင် ထိုသူက ကိုယ်ကိုရိုက်ကာ လေထဲတွင်ဝဲ၍

ခြေကန်တစ်ချက်ကို အပိုင်ကန်သွင်းလိုက်တော့၏။

‘ဟိတ်...’

‘ဟိုင်း...’

အိုင်အိုနန်းထိုက်က ဝင်လုပ်မည့်ဟန်ပြု၍ ရုတ်တရက် တိုက်ခိုက်သတ်လိုက်ရာ ခြေကန်ချက်လွဲချော်သွားသည်တွင် ထိုသူ၏ ဝယ်တိုင်စောင်းသို့ ပြင်းထန်သည့် လက်ဝါးစောင်းရိုက်ချက်ကို ဆွင်းလိုက်တော့၏။

‘ဖောင်း...’

‘အား...’

ထိုသူမှာ သစ်ရွက်ခြောက်များပေါ်သို့ လဲကျသွားပြီးလျှင် နှစ်ပတ်သုံးပတ်မျှ လိမ့်ဆင်းသွားပြီးနောက် ငြိမ်သက်သွားလေတော့၏။

အိုင်အိုနန်းထိုက်သည် ဦးစွာ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးကိုယူ၍ ၎င်း၏သေနတ်အား ရှာဖွေလေရာ မရမ်းပင်တစ်ပင် ပင်စည်နားတွင် တွေ့ရသောကြောင့် ကောက်ယူ၍ ချိုင်းအောက် စလွယ်အိတ်ထဲသို့ ထည့်လိုက်တော့၏။

ပြီးလျှင် လက်ထိပ်ကို ထုတ်ယူ၍ လဲကျနေသည့် သွားကာ လက်နှစ်ဘက်ကို ပူးတွဲခတ်လိုက်တော့၏။

ထို့နောက် လေးလံလှသော ထိုသူ၏ခန္ဓာအား စွေ့ခနဲ မြှောက်ချီထမ်းပိုးပြီးလျှင် မရမ်းပင်များအောက်မှ လမ်းမဘက်သို့ လျှောက်လာခဲ့လေတော့သည်။

အတန်ကြာ လျှောက်လာကြပြီးသည့်နောက် ခုံပုတ်တစ်ခုသို့ ရောက်လာသည်တွင် တစ်ချက်ပြုံးလိုက်ပြီးလျှင် ခုံတောထဲသို့ တိုးဝင်သွားတော့၏။

ခုံတောထဲ၌ ၎င်း၏ ဖိခိုကားနက်လေးကို တွေ့ရသည်တွင် ကားတံခါးကို ခက်ခဲစွာ ဖွင့်ပြီးနောက် သတိလစ်နေသူအား ကားနောက်ပိုင်း၌ ထည့်လိုက်ပြီးလျှင် ကား ဒက်ရှ်ဘုတ်ထဲမှ ကြိုးနှေ့တစ်ခုကို ထုတ်ယူကာ ထိုသူ၏ ခြေထောက်များကို စုနစ်တကျ ချည်နှောင်တုပ်ဆိမ်းထားလိုက်တော့၏။

‘ဒေါင်... ဒေါင်’

ထိုစဉ် အဝေးဆီမှ နံနက်နှစ်နာရီ ထိုးပြီဖြစ်ကြောင်း သံချောင်းခေါက်သံကို အတိုင်းသား ကြားလိုက်ရတော့၏။

‘ဝူး... ဝူး’

ပထမဦးစွာ ကားအတွင်းမှ မီးကို ဆွန်းကြည့်ပြီးနောက် ငြိန်လည် မီးမှတ်လိုက်ပြီးလျှင် ကျေနပ်စွာ တစ်ချက်ပြုံးလိုက်ပြီးနောက်၊ ဖိခိုကားလေးကို အင်းစိန်လမ်းမကြီးအတိုင်း ရန်ကုန်ဘက်သို့ မောင်းနှင် ထွက်ခွာလာခဲ့လေတော့သည်။

မမှိတ်တမှိန် လင်းနေသော လမ်းမမှ ဓာတ်မီးတိုင်များ၏ အလင်းရောင်ဖြင့် နောက်ဘက်မှ သတိမေ့လျော့လျက်ရှိနေသူကို ဘစ်ခါတစ်ရံ ကြည့်ရှုပြီးနောက် ကားလေးကို ဆက်လက်မောင်းနှင်ခဲ့လေ၏။

ကားနောက်ခန်းမှ လူမှာကား လောကကြီးကို စာဒဂံမျှ ဆွှားခိုင်းလျက် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်မောကျလျက် ရှိချေလေတော့သည်။

အညိုလာဖြူမှ သိုင်းဆရာ ဇော်ဝိတ်

နံနက်စောစော၌ တယ်လီဖုန်းလာသဖြင့် မေဂျာအောင်ဒင် ကောက်ယူနားထောင်ရာ အိုင်အိုနန်းထိုက်ထံမှ ဆက်ခြင်းဖြစ်

၍ အိမ်သို့ အလျင်အမြန်လာခဲ့ပါရန် အကြောင်းကြားခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ထို့ကြောင့် မေဂျာအောင်ဒင်သည် သူ၏ ကားကလေးဖြင့် အိုင်အိုနန်းထိုက် နေထိုင်ရာ ကုက္ကိုင်းနေအိမ်သို့ ချက်ချင်းပင် ထွက်လာခဲ့တော့၏။

ခြံထဲသို့ ရောက်သည်တွင် ပေါ်တီကို အောက်၌ ကားရပ်သည်နှင့် အိုင်အိုနန်းထိုက် ကိုယ်တိုင် တံခါးဖွင့်ပေးပြီးလျှင် မေဂျာအောင်ဒင်က ဦးဆောင် ခေါ်ယူသွားလေ၏။

တူလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်၌ လက်ထစ်တန်းလန်းနှင့် ထိုင်နေသူကို တွေ့ရသော မေဂျာအောင်ဒင်မှာ ပါးစပ်ဟလျက် အံ့ဩသွားရတော့သည်။ အသေအချာကြည့်ပြန်သည်တွင် ပိုမို၍ မျက်လုံးဖြူမျက်ဆံပြူးရပြန်တော့၏။ ပြီးမှ သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို ချ၍ . . .

ကျားသားမီးကြိုး . . . တူလှချည်လား . . . ကိုနန်းထိုက် ရေ ငါတောင် တော်တော်ကြည့်နေရတယ်၊ ဒါနဲ့ . . . သူက ဘယ်လောက်

ကျွန်တော်နားမည် . . . ဇော်စိတ်တဲ့ခင်ဗျ' ထိုင်နေသူက မေဂျာအောင်ဒင်၏ အမေးကို ဝင်ရောက်ဖြေဆိုလိုက်လေ၏။ ပြီးလျှင် မေဂျာအောင်ဒင်အား ကြောက်ရွံ့ခြင်း

အလျင်းမရှိသည့် အကြည့်ဖြင့် ဝံ့ဝံ့စားစား ကြည့်နေလေတော့သလို ထိုစဉ် အိုင်အိုနန်းထိုက်က . . .

ညက . . . လူသတ်မှု ဖြစ်ဖွားတဲ့ အိမ်ကြီးကို တွန့်ဝေအနေနဲ့ တစ်စုံတစ်ခု ထူးလိုထူးခြား သွားကြည့်တဲ့အခါမှာ မေးဆင့်ဘဲ ကိုဇော်ဝိတ်ကို တွေ့ရတော့တာပါပဲ မေဂျာ . . .

ဆိုလေဝယ်၊ ဒါက . . . ကျွန်တော်တို့ ပုလိပ်အဖွဲ့က အရာရှိအရာအောင်ဒင်တဲ့ဗျ . . . မှတ်ထားပေါ့ဗျာ'

'ဟုတ်ကဲ့' ကိုဇော်ဝိတ်က ခေါင်းညိတ်လျက် အသိအာအရာအောင်ဒင်က . . .

'ကိုဇော်ဝိတ် . . . မောင်ရင်ဟာ သိုင်းသမားတစ်ဦးဟုတ်လို့ ခန့်မှန်းမိပါတယ်၊ အဲဒါ ဟုတ်ရဲ့လား'

'သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ဗျာ . . . ကျွန်တော်က မိမိတို့အတွက် အထင်ကရ သိုင်းဆရာ တစ်ယောက်ပါပဲ' အင်း . . . ဒီအတိုင်းသာမှန်ရင် ကိုနန်းထိုက်

အတော်ကြိုးစားပမ်းစား ဖမ်းရလိမ့်မယ်ထင်တယ်၊ ကိုနန်းထိုက်' . . . ဟု မေးလိုက်ရာ အိုင်အိုနန်းထိုက်က . . .

ဟာ... မေဂျာ၊ တော့တော့တို့ သတိထားပြီး တိုက်ခိုက် သတ်ပုတ်ရတယ်။ တစ်ချိန်မှာ သူ့ဟာကွက်စောင့်ပြီး ပွဲသိမ်းတိုက်ခိုက် ခဲ့လို့ ကျွန်တော့်မှာ ဒဏ်ရာအကြီးအကျယ်မရခဲ့တာပါ။
ထိုအခါ ကိုဇော်ဝိတ်က...

‘ကိုနန်းထိုက်ရဲ့ တိုက်ရည်ခိုက်ရည်ဟာ အင်မတန်ကောင်း လှပါတယ်။ ကျွန်တော်တွေ သမ္မု သိုင်းသမားတွေထဲမှာတော့ စိတ် ရှည်ရှည် သွေးအေးအေးနဲ့ အတတ်နိုင်ဆုံး အချိန်စောင့်နိုင်သူ တစ် ယောက်ပါပဲ။ ကျွန်တော် ချီးကျူးပါတယ်။’

ဟု ပြော၏။ ကိုနန်းထိုက်က...

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုဇော်ဝိတ်၊ ပြီးတော့ ခင်ဗျားကို စောင်းပန်ချစ်ပါတယ်။ အဲဒါက ညက တိုက်ပွဲမှာ ကျွန်တော် တိုက်ခိုက်မှု ပြင်းထန်သွားတဲ့ အတွက်ရှမ်း ဆိုပါတော့၊ အဲဒီ အတွက် ခွင့်လွှတ်ပါဗျာ၊ ဒါပေမယ့်... ခင်ဗျား တစ်ခုခု စားသောက်နိုင် အောင်တော့ ကျွန်တော်စီစဉ်ပေးပါမယ်’

‘ကိုနန်းထိုက်သည် ပြောပြောဆိုဆိုတိုင်ရာမှထ၍ ကိုဇော် ဝိတ်ရှိရာသို့ လျှောက်လာခဲ့ပြီးနောက်၊ လက်ဆိပ်ကို သော့ဖြင့်ဖွင့် ၍ လက်တစ်ဖက်နှင့် ကုလားထိုင်လက်ရမ်းကို သတိကြီးစွာ ထား ကာ ခပ်ပေးလိုက်သည်။ ထိုအခါ ကိုဇော်ဝိတ်က...

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ’
‘ကဲ... အဲဒီမှာ ကြက်ဥ ပေါင်မုန့်ကြော်၊ လက်ဖက်ရည်နဲ့ မုန့်တွေရှိတယ်။ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ့်ယာလို့ သဘောထားပြီး နေနိုင်တယ် တိုဇော်ဝိတ်’

‘ဟုတ်ကဲ့... ကိုနန်းထိုက်’
‘ကိုဇော်ဝိတ်တစ်ယောက် ဆာဆာနှင့် လက်ဖက်ရည်နှင့် မုန့်များကို စားသောက်နေစဉ် မေဂျာအောင်ဒင်နှင့် အိုင်အိုနန်းထိုက် တို့က စီးကရက်တစ်ယောက်တစ်လိပ် သောက်လျက် ငြိမ်သက်စွာ ကြည့်နေကြတော့သည်။’

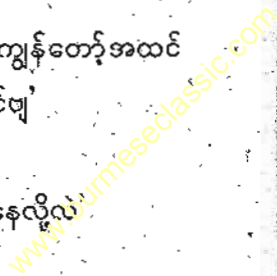
ထိုသို့ ကြည့်နေရာမှ မေဂျာအောင်ဒင်က...

‘ကိုဇော်ဝိတ်ဟာ ထိုမိတ်ဆွေ တစ်စုံတစ်ယောက်နဲ့ ထူးထူး ခြားခြား တူညီနေတာကို မင်းသတိပြုမိရဲ့လား ကိုနန်းထိုက်’
ဟု မေးလိုက်၏။

အိုင်အိုနန်းထိုက်ကပြုံး၍...

‘အတိအကျကို တူတာ မေဂျာ... ကျွန်တော့်အထင် တော့ ပထမဦးဆုံးက သူပဲလို့ မှတ်ထင်မိတာခင်ဗျ’
ဟုပြောလေ၏။

‘ဗျာ... ကျွန်တော့်က ဘယ်သူနဲ့ တူနေလို့လဲ’

ကိုဇော်ဝိတ်အမေးကို အိုင်အိုနန်းထိုက်က...

'ဟိုဒင်းပါ ကိုဇော်ဝိတ်၊ ကျွန်တော်တို့ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်နဲ့ တူသလိုရှိတာကို ပြောတာပါ'

ဟု လျှော့ချလိုက်တော့သည်။

ပြီးလျှင် အတန်ငယ် ဗိုက်ပြည့်သွားဟန်ဖြင့် ကိုဇော်ဝိတ်က စားဖွဲ့ပေါ်မှ စတိုင်လို စီးကရက်ဘူးထဲမှ စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှိသောက်နေလေ၏။

မေဂျာအောင်ဒင်က ဆေးလိပ်ပြာခံခွက်ထဲသို့ စီးကရက်ပြာများ ချေထည့်ရင်းမှ...

'ကဲ... ကိုဇော်ဝိတ်၊ လောတယ်လို့ မဆင်ပါနဲ့၊ ဒီလူသတ်မှုမှာ မောင်ရင်ဟာ ဘယ်လိုကဏ္ဍက ပါဝင်ခဲ့တယ် ဆိုတာရယ်၊ မောင်ရင်ရဲ့ ဘဝရေးရာရယ်ကိုပါ ပြည့်စုံအောင် ပြောပြပါလို့ တိုက်တွန်းချင်တယ်၊ ကိုနန်းထိုက်က စာရွက်တစ်ရွက်နဲ့ လိုက်လံ မှတ်သားလိမ့်မယ် ဟုတ်ပြီလား'

ကိုဇော်ဝိတ်က ပြုံးရယ်ရင်း...

'ရှင်းရှင်း ပြောရရင်တော့ ကျွန်တော့်ဘဝ အကြောင်းကို ကျွန်တော် မပြောလိုပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် အခုလို အဖမ်းခံနေရပြီဆိုတော့ မလွှဲမရှောင်သာ ပြောရတော့မှာပေါ့လေ'

ဤကဲ့သို့ အစချီကာ ကိုဇော်ဝိတ်က သူ၏ဘဝနှင့် သူ၏မိသားစုအပြင် လူသတ်မှုတွင် ၎င်းပါဝင်ခဲ့ရသည် ကဏ္ဍများ၊ သူ၏ရည်ရွယ်ချက်များကို ပြည့်စုံစွာပြောပြလေတော့၏။

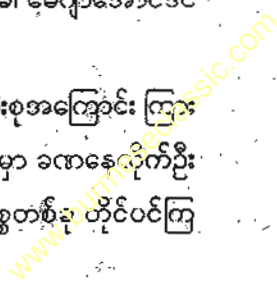
ထိုသို့ ပြောရာတွင် အလွန်တစ်ရာကုန်ကြီးလှသည့် မေဂျာအောင်ဒင်နှင့် အိုင်အိုနန်းထိုက်တို့နှစ်ဦးမှာ စိတ်ဝင်စားလွန်းသဖြင့် တစ်ခါတစ်ရံ၌ ပါးစပ်ဟလျက် လည်းကောင်း၊ တစ်ခါတစ်ရံ၌ ချက်လုံးများတွန်းသွားကြ၍ လည်းကောင်း အမူအရာဖျက်လျက်နားထောင်နေကြတော့၏။

ဇော်ချက်။ ။ ကိုဇော်ဝိတ်၏ ဘဝနှင့်အဖြစ်အပျက်များကို ရွှေခန်းအခန်းစဉ်တစ်ခုတွင် စာရှုသူများသိစေရန် ဖော်ပြပေးမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောကြားလိုပါသည်။

စာရေးသူ

ကိုဇော်ဝိတ်၏ စကားဆုံးသွားသောအခါ မေဂျာအောင်ဒင်

'အင်း... ခင်ဗျားဘဝနဲ့ ခင်ဗျားမိသားစုအကြောင်း ကြားရတာ စိတ်မကောင်းစရာပါပဲဗျား အဲ့... အဲ ဒီမှာ ခဏနေလိုက်ဦး ကိုဇော်ဝိတ်၊ ကိုနန်းထိုက် ခဏလာကွာ၊ တို့ကိစ္စတစ်ခု ဟိုင်ပင်ကြ

ရအောင်'

'ဟုတ်ကဲ့... မေဂျာ'

မေဂျာအောင်ဒင်နှင့် အိုင်အိုနန်းထိုက်တို့သည် မလှမ်းမကမ်းမှ စာကြည့်ခန်းရှိရာသို့ လျှောက်လာကြလျက် ကိုဇော်ဝိတ်နှင့်ပတ်သက်သော ကိစ္စကို အထူးစိတ်ဝင်စားစွာ ခေါင်းချင်းဆိုင် ဆွေးနွေးနေကြလေ၏။

အိုင်အိုနန်းထိုက်ကလည်း တစ်ခါတစ်ရံ အကြံပြု၏။ သူတို့နှစ်ဦး၏ မျက်လုံးများမှာ မျှော်လင့်ချက်တစ်ခုဖြင့် ဝှင်းပလျက် ရှိနေကြောင်း သိရှိနိုင်လေသည်။

မကြာမီ တယ်လီဖုန်းဖြင့် အလုပ်ရှုပ်လျက်ရှိကြပြန်လေ၏။ ထို့နောက် ရောက်ရှိလာသော စီအိုင်ဒီဗွဲ့ စုံထောက်များနှင့် တွေ့ဆုံကာ ညွှန်ကြားချက်များ ထုတ်ပြန်ပြီးနောက် လက်ဖက်ရည် သောက်သုံးကြလေ၏။

ခေတ္တမျှအကြာ၌ ကားတစ်စီး ဆိုက်လာပြန်၏။

ဤသို့ဖြင့် ရှိနေကြပြီးလျှင် ညမေောင်ချိန်တွင် လူတစ်ယောက်ကို ခြံတွင်းမှ ထွက်ခွာစေလေတော့၏။ ထိုသူသည်ကား ဖမ်းဆီးထားသည့် ကိုဇော်ဝိတ်ပင်ဖြစ်ပါလေတော့၏။

ဒုတိယအကြိမ်မြောက် လူသတ်မှု

ခြံဝမှာ ကိုဇော်ဝိတ်ထွက်သွား၍ မကြာမီပင် နန်းထိုက်၏ တယ်လီဖုန်းမြည်သံ ထွက်ပေါ်လာသဖြင့် တောက်ယူနားထောင်လိုက်ရာ...

ဗုဒ္ဓထောက်မင်းကြီး ကရစ်ပင်ကိုယ်တိုင် ဆက်ခြင်းဖြစ်၍ ပြည်လမ်းရှိ အိမ်နံပါတ်...၌ လူသတ်မှု ဖြစ်ပွားကြောင်းနှင့် အမြန်ဆုံး သွားရောက် စစ်ဆေးကြရန် အမိန့်ပေးလေတော့၏။

အိုင်အိုနန်းထိုက်က အကျိုးအကြောင်း ပြောပြသည်တွင် မေဂျာအောင်ဒင်က စုံထောက်များအား...

'ကဲ ဟေ့ တိုင်းယက်တဲ့ ကဗ္ဗလာ၊ မိုးရွာသည်နှင့် အခန့်သင့်ဆိုတာလို အလိုလို လူစုပြီးသားဖြစ်နေတဲ့ တို့အားလုံး ပြည်လမ်းက အိမ်နံပါတ်... ကို မှန်ဟင်းခါးစား ကြာလိုက်ကြဦးစို့'

ဟု နောက်ပြောင်ပြောဆိုလိုက်ရာ စီအိုင်ဒီဗွဲ့ထောက်များမှာ 'ဝါး'ခနဲ ပွဲကျသွားလေတော့၏။

ထို့နောက် မေဂျာအောင်ဒင်က လိုအပ်သည်များကို ညွှန်ကြားပြီးနောက် ထွက်ခွာလာခဲ့ရာ စားတစ်စီးမှာ စီအိုင်ဒီဗွဲ့သို့ ထွက်ခွာလျက် ကျန်ကားတစ်စီးမှာ အခင်းဖြစ်ပွားရာ ပြည်လမ်းနေ

အိမ်သို့ ထွက်ခွာခဲ့တော့၏။

မေဂျာအောင်ဒင်နှင့် အိုင်အိုနန်းထိုက်တို့မှာ ဖွဲ့ဒ်ကားလေးဖြင့် ထွက်ခွာခဲ့ကြရင်း လမ်း၌အမှုအကြောင်းနှင့် ပတ်သက်သော ကိစ္စများကို ဆွေးနွေးပြောဆိုလာခဲ့ကြလေသည်။

မကြာမီ ပြည်လမ်းရှိ ခမ်းနားထည်ဝါလာသော ဒြဲကျယ်ကြီးအတွင်းမှ တိုက်အိမ်ကြီးတစ်အိမ်သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့ကြတော့၏။

မြေနီကုန်းဂါတ်တဲမှ ရာဇဝတ်အုပ်ကိုထွန်းရွှေသည် ဒြဲဝမှစာသင်ပုလိပ်ကိုမောင်အုန်းနှင့်အတူ စီအိုင်ဒီစုံထောက်များကို စောင့်ကြိုနေ၏။

မေဂျာအောင်ဒင်နှင့် အိုင်အိုနန်းထိုက်တို့ ရောက်လာသောအခါ ဆလရိုက်၍ အလေးပြုရင်း သတင်းပို့လေ၏။

စတီးဘရားသား အဝယ်တော်သူဌေးကြီး ဦးကျော်ခေါင် သက်ခံရတယ်ဆရာ၊ တခြားအိမ်သားတွေနဲ့ အစေခံတွေအားလုံး ဘာမှအန္တရာယ်မရှိကြပါဘူး။ အလောင်းကိုလဲ ဆရာတို့ စစ်ဆေးနိုင်အောင် ခြေရာလက်ရာမပျက် ထားပါတယ်။ အလောင်းကို တွေ့သူကတော့ အိမ်စေမအေးညွန့်ဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးပါပဲ။

အေး... အေး

‘ဟုတ်ကဲ့... စစ်ရမေးရ လွယ်အောင် အိမ်စေ၊ မာလီနဲ့ ဒရိုင်ဘာအပြင်... ဦးကျော်ခေါင်ရဲ့ ဇနီး၊ သမီးတို့ကို အခန်းထဲမှာ အဆင်သင့် ထားရှိပါတယ်’

‘အင်း... မောင်ထွန်းရွှေ စေ့စပ်သေချာပေကွယ်၊ ကျေးဇူးတင်တယ်ဟေ့၊ အလောင်းကို သွားကြည့်ကြစို့’

မေဂျာအောင်ဒင်က ကျေနပ်စွာ ပြုံးရင်း အိုင်အိုနန်းထိုက်နှင့်အတူ ခြံကြီးထဲသို့ လျှောက်လာရင်းမှ လေသံဖြင့်...

‘ဒီရာဇဝတ်အုပ်လေးဟာ တစ်နေ့မှာ ပုလိပ်လောကကြီးထဲက ကြယ်တစ်ပွင့် ဖြစ်လာလိမ့်မယ်လို့ ငါတော့ ထင်မိတယ် ဘယ်နှယ်လဲ ကိုနန်းထိုက်’

ဟု ပြောလေ၏။

‘မှန်ပါတယ် မေဂျာ၊ သူ့ကြည့်ရတာ... ဖျတ်လတ်တယ်၊ စေ့စပ်သေချာတယ်၊ အကင်းပါးတယ်၊ ဒါတွေဟာ စုံထောက်ကောင်းတစ်ယောက်အတွက် အထူးလှိုအပ်ချက်တွေပဲ မဟုတ်ပါလား၊ ဒီတော့... သူဟာ အမှန်ထူးချွန်မယ့်သူ ပါပဲ’

မှတ်ချက်။ ။ မေဂျာအောင်နှင့် အိုင်အိုနန်းထိုက်တို့ ခန့်မှန်းပြောဆိုသကဲ့သို့ပင် နောက် ဆယ်နှစ်ကြာသောအခါ၌ ‘ခရမ်းပြာ’လူသတ် မှုတွင် ရွှပ်ရွှပ်ခွံခွံ ထမ်းဆောင်၍

တရားခံပမ်းပေးခဲ့သည့် ရာဇဝတ်အုပ် ကိုထွန်းရွှေ
အား ဘုရင်ခံကိုယ်တိုင် ရွှေတံဆိပ်ချီးမြှင့်၍ ဂုဏ်ဖြူ
ကြောင်း သိရလေသည်။

စာရေးသူ

စတီးဘုရားသားတုမ္မဂီ၏ အဝယ်တော် သူဌေးကြီးဟူ
သော ဂုဏ်ပုဒ်နှင့် ညီညွတ်အောင် တိုက်အိမ်ကြီး အတွင်း၌ ခန့်ညား
လှပနေပြီးလျှင် အသုံးအဆောင် ပစ္စည်းများမှာလည်း အထူးပင်
ခမ်းနားလှပပေတော့၏။

တစ်နေ့ရာတွင် ပြာလဲလဲခန်းခီးများကို နောက်ခံထား၍
မဟော်ဂနီရောင် စန္ဒယားကြီးတစ်လုံးကိုလည်း တွေ့ရပြန်လေ၏။

ထူးဆန်းသည်ဟု ဆိုနိုင်သည့်ကိစ္စမှာ စန္ဒယားပေါ်၌ ကျား
ခေါင်းပုံ ပလာစတာ ရုပ်လုံးတစ်ခုကို စနစ်တကျ တင်ထားခြင်းဖြစ်
၍ ထိုရုပ်လုံးဘေး၌ အသက်ဝင်လှသော လက်မောင်းလုံးခန့် ခြေ
တစ်ကောင်မှာ စန္ဒရားခလုတ်များပေါ်၌ ကိုယ်တစ်ပိုင်းတင်၍ ရှိနေ
ခြင်းပင်။

ဦးအိုင်ဒီစုံထောက်များမှာ မည်သို့ဖြုလုပ်ရမည်မသိဘဲ ခြေ
တိုးမတ်တတ် ဖြစ်နေရှာကြ၏။

သို့ရှိစဉ် စန္ဒရားကြီး ဘေး၌ ခွေခွေလေးလဲနေသည့် လူတစ်

ယောက်ကို တွေ့ကြရလေတော့၏။

‘အဲဒါ... သေဆုံးနေတဲ့ စတီးဘုရားသား အဝယ်တော်
သူဌေးကြီး ဦးကျော်ခေါင်ပါပဲ ဆရာ’

မေဂျာအောင်ဒင်နှင့် အိုင်အိုနန်းထိုက်တို့ နောက်ပါးမှ
ထိုက်ပါလာသည့် ရာဇဝတ်အုပ်ကိုထွန်းရွှေ အလောင်းကို လက်ညှိုး
ညွှန်၍ ပြောပြလိုက်သည်။

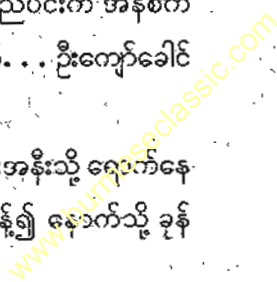
မေဂျာအောင်ဒင်က အလောင်းအနီးသို့ ကပ်သွားမည်အ
ပြုတွင် အိုင်အိုနန်းထိုက်က...

‘ခဏနေပါဦး မေဂျာ၊ ဒီမြွေက သိပ် စိတ်ချရတာ မဟုတ်
ဘူး၊ သေသေချာချာ ကြည့်ဦးမှ’

ဟုဆိုကာ အနီးရှိ ဖုန်သုတ်သည် ကြက်မွေးတံဖြင့်
ပြောပြလိုက်၏။

‘အင်း... ဝါက ပလာစတာကိုပိုပြီး ဆေးခြယ်ထားတဲ့ ရုပ်
လုံးတစ်ခုပဲ အောက်မေ့နေတာကွ၊ ဟင်... လည်ပင်းက အနီစက်
ဆွနဲ့ပဲ ဒါ... ငန်းမြွေပေါ့ကွ၊ ကျွတ်... ကျွတ်... ဦးကျော်ခေါင်
ဆရာ... တုန်းခနဲ ဖြစ်သွားရရှာမှာပဲဟေ့’

မေဂျာအောင်ဒင်စကားကြောင့် စန္ဒရားအနီးသို့ ရေပက်နေ
သည့် စုံထောက်ကလေးမောင်သင်မှာ ထိတ်လန့်၍ နောက်သို့ ခုန်

ဆုတ်လိုက်သည်အထိ ဖြစ်သွားရသည်။

ထိုအဖြစ်ကို စုံထောက်ကျော်တင်နှင့် စုံထောက်ထွန်းလင်း တို့က ကြိုတင်၍ ရယ်နေကြလေသည်။ အိုင်အိုနန်းထိုက်က . . .

‘သေသွားပါပြီ- ဆရာ၊ အလောင်းကို စိတ်ချလက်ချ ကြည့် လို့ရပါပြီ’

‘အေး . . . အေး’

မေဂျာအောင်ဒင်က ဦးကျော်ခေါင်၏ အသားအရေခွဲဖြာ နေသော အလောင်းအား စစ်ဆေးကြည့်ရှုနေစဉ်၊ အိုင်အိုနန်းထိုက် က စန္ဒရားနောက်မှ ကုလားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင်ရင်း ငန်းမြွေကြီးအား အသေအချာ ကိုင်တွယ်၍ စိတ်ဝင်တစား စစ်ဆေးနေကြလေ၏။

ပြီးမှ ကျေနပ်စွာ ဦးခေါင်းညှိတံ၍ ကျားခေါင်းပုံ ပလာစတစ် အရုပ်ကြီးကို လှမ်းကိုင်လိုက်ပြန်သည်။ ထိုအရုပ်ကို ဇောက်ထိ လှန်ကြည့်လိုက်သောအခါ အခေါင်းပွဲဖြစ်ကြောင်း သိရသလို ထိုအခေါင်းပေါက်ထဲမှ စာရွက်တစ်လိပ် ထွက်ကျလာခဲ့လေ၏။

အိုင်အိုနန်းထိုက်က ဖြန့်၍ဖတ်ရှုကြည့်ရာ အောက်ပါအတိုင်း ရေးသားထားလေ၏။

ခုတိယကျား

ငန်းမြွေစားပြီ . . .

ပထမကျား

ဝေးရာရှားလော့ . . . ။

အိုင်အိုနန်းထိုက်က စာဆုံးလျှင် လက်ဖျောက်တစ်ချက် တီး၍ စာကို မေဂျာအောင်ဒင်သို့ ပေးလိုက်ပြီးလျှင် လူသေ အလောင်းကို သေချာစွာ စစ်ဆေးလေတော့၏။

အလောင်းမှာ မြွေဆိပ်ကြောင့် အသားများ ပြာစိမ်းလျက် မှီလေတော့၏။ သေသူ၏လည်ပင်း၌ အပ်ပေါက်ခန့်ရှိ အပေါက်နှစ် ပေါက်ကိုတွေ့ရရာ ငန်းမြွေမှာ ဦးကျော်ခေါင်း၏လည်ပင်းကို ကိုက် ခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားစွာ သိရှိရတော့၏။

အိုင်အိုနန်းထိုက်က အလောင်းအနီးမှထကာ ‘ကျားခေါင်း ပုံ ပလာစတစ်ရုပ်လုံး၏ ဖင်ပိုင်းကို ထပ်မံကြည့်ရှုပြန်သည်။ ပြီးလျှင် ပြုတင်းပေါက်သို့ သွားပြန်၏။ တစ်ဖန် လျှောက်လာလျက် စန္ဒရား နောက်ဘက်ရှိ အခန်းတွင်းသို့ ဝင်ရောက် ပျောက်ကွယ်သွားလေ၏။

မေဂျာအောင်ဒင်သည် ရာဇဝတ်အုပ် ကိုထွန်းရွှေနှင့်အတူ ငန်းတစ်ခန်း၌ အဆင်သင့်စုဆောင်းထားသည့် အိမ်သားများ အဖွဲ့အစည်းများအား လိုအပ်သည်များကို သွားရောက်မေးမြန်းလေ၏။

စတီးဘရားသား အဝယ်တော် ဦးကျော်ခေါင်၏ လန်းသည် ထားအိမ်မှာ နာမည်နှင့်လိုက်ဖက်အောင် ပြီးပြီးအိမ်အပြင် လုံးကြီး

ပေါက်လှ ခန့်ချော ချောလှသည့် အမျိုးသမီးတစ်ဦးဖြစ်၍ သမီးဖြစ်သူမှာလည်း မိခင်နှင့် ရုပ်ချင်းဆင်တူကာ ဘိုဆန်၍ လှပသူလေးဖြစ်၏။ အမည်မှာမူ အိသူဇာဖြစ်ကြောင်း သိရလေ၏။

၎င်းတို့သားအမိ ထွက်ဆိုချက်အရ ယခုည ရှစ်နာရီခန့်တွင် ဦးကျော်ခေါင်သည် မည်သို့ စိတ်ကူးရသည်မသိ အရထွေထွေနှင့် ထမင်းပင်မစားသေးဘဲ အိမ်ထောင်ကျသည်မှ ယခုအထိ တစ်ခါမျှ မတီးဘူးသည် စန္ဒရားခလုပ်များကို ဟုတ်တိပတ်တိ မတီးဘဲ တောင်ခေါက်မြောက်ခေါက် ခေါက်လျက်ရှိသည်ကို တစ်အိမ်လုံး ကြားကြရကြောင်းနှင့်...

ခေတ္တမျှအကြာ၌ ရပ်တန့်သွားပြီးလျှင် အရာဝတ္ထုတစ်ခု ဝုန်းခနဲပြိုကျသွားသံ ကြားရကြောင်း ကုလားထိုင် လဲကျသံဟူ ထင်မြင်သောကြောင့် ထွက်ကြည့်ခြင်းမပြုကြောင်းနှင့်...

ထူးဆန်းသည်မှာ တခဏအတွင်းတွင် စန္ဒရား၏ နှစ်သက်ဖွယ် သံစဉ်များ ထွက်ပေါ်လာပြီးနောက် ယမုံနာ သီချင်း၏ ဒုတိယပိုဒ်ကို တီးခတ်နေသံကြားရကြောင်း...

စန္ဒရားတီးသံမှာ အသက်ပါလှသဖြင့် မိမိတို့သားအမိ အိပ်ခန်းထဲ၌ ငေးမောနေမိစဉ်မှာပြင် အိမ်စေမအေးညွန့် ရုတ်တရက်ထွက်လာပြီး ထမင်းပြင်ပြီးကြောင်းပြောရန် ဧည့်ခန်းသို့ ထွက်

အသွားရာ စန္ဒရားသံမှာ လုံးဝတိတ်ဆိတ်သွားတော့၏။

ထို့နောက် အိမ်စေမအေးညွန့်၏ စူးစူးဝါးဝါး အော်ဟစ်သံကြောင့်ထွက်၍ကြည့်ကြသောအခါ စန္ဒရားအနီးကုလားထိုင်အောက်၌ သေဆုံးလျက်ရှိသည့် ဦးကျော်ခေါင်ကို တွေ့ကြရကြောင်း ထွက်ဆိုကြလေ၏။

ကျန်သည့် မာလီကုလားနှင့် ဒရိုင်ဘာတို့ကလည်း သူဌေးစာတော် ဒေါ်ထားအိနှင့် သမီးဖြစ်သူ အိသူဇာတို့ အော်ဟစ်သံကြောင့် အိမ်ပေါ်ထပ်သို့ ရောက်ရှိလာကြကြောင်း ပြောပြကြလေသည်။

ထိုအချိန်တွင် အိုင်အိုနန်းထိုက်သည် ကြိုးခွေတစ်ချောင်း ဆို ကိုင်၍ အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာခဲ့လေ၏။

၎င်းက မေဂျာအောင်ဒင်အား...

'မေဂျာ လူသတ်သမားဟာ ဟောဒီကြိုးနဲ့ အိမ်ဘေးနားက ဖိနပ်နင်းဝင်ကြီးပေါ်တက်ပြီး စန္ဒရားနောက်ဖက်က အခန်းမှာ အိပ်သအချာ ပုန်းအောင်း စောင့်ဆိုင်းနေခဲ့တဲ့ လက္ခဏာ တွေ့ရတယ်'

'ဟုတ်လား ကိုနန်းထိုက်၊ နို့ ငန်းမြွေကိစ္စကရော ဆက်စပ်သို့ ရပြီလား'

'ဒီလိုဖြစ်လိမ့်မယ် ခင်ဗျ၊ သူဟာ စန္ဒရားခုံပေါ်မှာ ထိုင်နေ

တဲ့ ဦးကျော်နောက်ကိုရောက်သွားပြီး နန်းမြေကို ပတ်ထားလိုက်တော့တာပဲ။ ပြီးမှ သေဆုံးသူ ဦးကျော်ခေါင်ကို သူ့မျက်နှာပြင်လိုက်အတွက် စန္ဒရားဘေးက ပတ်သွားတဲ့ လက္ခဏာတွေ့ရပြန်တယ်။

‘အင်း... သူဟာ ဦးကျော်ခေါင်အပေါ်မှာ တော်တော်အညှိုးထားပုံရတယ်ကွ။ ဒါနဲ့ သူတို့ကို မင်းမေးချင်တာ မေးဦးလေထိုအခါ အိုင်အိုနန်းထိုက်က...’

‘မမေးတော့ပါဘူး မေဂျာ၊ ကျွန်တော် ဝင်လာကတည်းက ကြားသင့်သလောက် ကြားပြီးပါပြီ။ ဒါမေမယ် ဒေါ်ထားအိမ်မေးခွန်းတစ်ခုတော့ မေးပါရစေဗျာ’

‘ဟုတ်ကဲ့... မေးပါရှင်’

အိုင်အိုနန်းထိုက်သည် သမီးဖြစ်သူ အိသူဇာအား တစ်ခုကြည့်လိုက်ပြီးလျှင်...’

‘ဒီလိုပါ ဒေါ်ထားအိနဲ့ ဦးကျော်ခေါင်တို့ အိမ်ထောင်တာ တော်တော်ကြာပြီလား၊ အင်း... ဒီက အိသူဇာဟာ ဦးကျော်ခေါင်နဲ့ ဒေါ်ထားအိတို့က မွေးတဲ့ သမီးအရင်းလားဆိုတာ သိပါစေ။ ဒီမေးခွန်းအတွက် ခင်ဗျားတို့ရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာ ထိခိုက်မယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်အနူးအညွတ် တောင်းပန်ပါရစေဗျာ’

‘ဪ... ကိစ္စမရှိပါဘူးရှင်၊ ကျွန်မနဲ့ ဦးကျော်ခေါင် အိ-

ထောင်ကျတာ ငါးနှစ်လောက်ပဲ ရှိပါသေးတယ်။ ကျွန်မရဲ့ အရင်အိမ်ထောင်က အတွင်းဝန် အိုင်စီအက်စ်ဦးအုန်းလှပါ။ ဒီသမီးလေးက အရင်အိမ်ထောင်နဲ့ ရတာဆိုပါတော့’

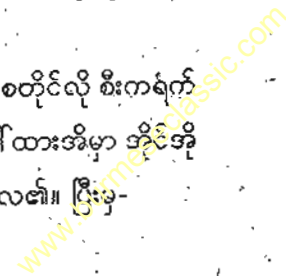
‘တော့ဇူးတင်ပါတယ်’ ဒေါ်ထားအိ၊ ဒါဆိုတော့ ဦးကျော်ခေါင်ရဲ့ နောက်ကြောင်းရာဇဝင် အသေးစိတ်ကို ဒေါ်ထားအိ သိတ်သိသေးဘူးဆိုပါတော့။ အဲ သိသလောက် ပြောပြမယ်ဆိုရင်ဖြင့်...’

အိုင်အိုနန်းထိုက်က အားတုံ့အားနာဟန်ဖြင့် စကားတစ်ခုတစ်လုံးပျက်တွင် ရပ်နားထားလိုက်ရာ ဒေါ်ထားအိက...’

‘သူနဲ့ ကျွန်မဟာ အရေးပိုင်တစ်ဦးရဲ့ ဧည့်ခံပွဲတစ်ခုမှာ တွေ့ကြရင်း ရင်းနှီးခဲ့ကြတာပါ။ ဒီအချိန်က ကျွန်မယောက်ျားအိုင်စီအက်စ် ဦးအုန်းလှဆုံးတာ ပူပူနွေးနွေး ဆိုပါတော့’

‘ဟုတ်ကဲ့... ညားပြီးကြတဲ့ နောက်ပိုင်းမှာ သူ့ရဲ့ဧည့်သည်အနေနဲ့ ဘယ်လိုပုဂ္ဂိုလ်တွေ လာတတ်ကြပါသလဲ၊ ထူးထူးခြားခြားအိတ်တဲ့ ဧည့်သည်များကို ဒေါ်ထားအိ သတိပြုမိလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် သူ့ဆီမိပါတယ်’

အိုင်အိုနန်းထိုက်က ထိုသို့ပြောရင်းမှ စတိုင်လို စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ဟန်ပါပါ မီးညှို့ရှိုက်ဖွာလိုက်ရာ ဒေါ်ထားအိမှာ အိုင်အိုနန်းထိုက်အား အငေးသား စိုက်ကြည့်နေရှာလေ၏။ ပြီးမှ-

‘စတီးဘရားသား ကုမ္ပဏီနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်အချို့ လာကြပါတယ်။ ဒါကလဲ လာခဲ့လှပါတယ်။ အင်း... ဒါပေမယ့် အရှုပ်ဆိုးဆိုး မျက်နှာမှာ အမာရွတ်ရှိတဲ့ လူကြီးတစ်ဦးကတော့ ကျွန်မတို့ အိမ်ထောင်ကျပြီးကတည်းက သုံးခါလောက် ဧရာဝတီ ခဲ့ဘူးပါတယ်။ အို... အခုမှ သတိရတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ရက် လောက်ကတောင် ညဘက်မှာ သူ့ရောက်လာသေးတယ်’

‘ဟုတ်လား... ဆက်ပြောပါလား၊ ဒေါ်ထားအိ’

‘အဲဒီအချိန်မှာ ကျွန်မလဲ မအိပ်နိုင်သေးတာနဲ့ နိုင်လွန်း ဆွယ်တာ အင်္ကျီတစ်ထည်ကို ထိုးနေလက်စနဲ့ ဆက်ထိုးနေတာမှာ သူတို့ရဲ့ စကားပြောသံကို တစ်ချို့တစ်ဝက် မသဲမကွဲ ကြားနေ တယ်ရှင့်’

‘ဟုတ်ပြီ... ပြောပါ ဒေါ်ထားအိ’

‘အဲဒီမှာ ကျော်ခေါင် အထူးသုတိထား၊ မြေဝန်းဟာ အင် လို လိုက်နေတယ်တဲ့’

‘အင်း... အင်း၊ ဒါထက် ကိုကျော်ခေါင်က အဲဒီလူကြီး ဆက်ဆံပုံ ပြောပါဦး၊ ဘယ်လိုအနေအထားရှိတယ်ဆိုတာ’

‘ကိုနန်းထိုက်က အနည်းငယ်ပြုံး၍ ပြောလိုက်ရာ ဒေါ်ထား အိကလည်း ပြုံးလျက်...’

‘ဟုတ်ကဲ့ရှင့်... အတော်ကလေးကို ရိုက်ဖို့တဲ့ အနေ အထားလို့ ဆိုရမှာ ဖြစ်ပါတယ်’

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဒေါ်ထားအိ၊ အဲဒီလူကြီးရဲ့ နာမည်ကို ရော မသိဘူးလား... ဟင်’

‘ဒါကိုတော့... ကျွန်မကလဲ မမေးမိလို့ ကိုကျော်ခေါင်က လဲ မပြောပြခဲ့ဘူးရှင့်’

‘ဟုတ်ကဲ့... ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ခင်ဗျားရဲ့ ခင်ပွန်း အသတ်ခံ ရတဲ့အတွက်... ဝမ်းနည်းကြောင်း ပြောပါရစေ’

ဒေါ်ထားအိနှင့် သမီး မသူဇာတို့မှာ မည်သည့်စကားမျှ မဆိုတော့ဘဲ မျက်လုံးများကို ကြမ်းပြင်သို့ စိုက်ကြည့်နေရှာလေတော့ ၏။

ရွပ်ထွေးနက်နဲသည့် လျှို့ဝှက်ချက်များနှင့်အတူ

အလောင်းကို ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီး ရင်ခွဲရုံသို့ ပို့ဆောင်ရန် အစီအစဉ်များကို ပြုလုပ်ဆောင်ရွက်ပြီးလျှင် မြေနီကုန်း ဂါတ်ထဲမှ

ရာဇဝင်အုပ် ကိုထွန်းရွှေအား မုလိပ်အစောင့်နှစ်ယောက်ကို ချပေးထားစေရန် ညွှန်ကြားပြီးနောက် ပြန်လည်ထွက်ခွာလာခဲ့ကြတော့၏။

အပြန်၌ မေဂျာအောင်ဒင်အား ၎င်း၏ ကန်တော်ကြီးစောင်းနေအိမ်သို့ ဝင်ပို့ရင်း မေဂျာအောင်ဒင်၏ တပည့်ကျော် ဖိုးချစ်ဖျော်ပေးသည့် လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်နှင့် ပေါင်မုန့်တစ်ချပ်စီကို ဆာဆာနှင့် စားသောက်ကြလျက် စကားစမြည်ပြောဆိုကြလေ၏။ အိုင်အိုနန်းထိုက်က

‘ဒီလူဟာ... မြွေလဲ အတော်နိုင်နင်းပုံရတယ် မေဂျာ၊ ပြီးတော့... မင်္ဂလာခုံ-မင်းစိန် လမ်းနံဘေးက အိမ်ယုက်ကြီးရဲ့ သုံးလောင်းပြိုင်လူသတ်မှု တရားခံလဲဖြစ်တယ်’

‘ဟင်... မင်းဥစ္စာက သေချာရဲ့လား’

‘သေချာပါတယ်... ကျွန်တော် စစ်ဆေးကြည့်တော့ သစ်ပင်တစ်ပင်အောက်က ခြေရာနဲ့ ပြတင်းဘောင်ပေါ်က ခြေရာဟာ ဟိုအိမ်မှာ တွေ့ရတဲ့ ခြေရာနဲ့ တစ်ပုံတည်းပဲ၊ နောက်ပြီး... ကင်းပတ်မိနပ်ကို စီးထားလေရဲ့’

‘ဒီ အထောက်အထားတစ်ခုနဲ့ စွပ်စွဲတာလား ကိုနန်းထိုက်’ မေဂျာအောင်ဒင်က ထိုသို့မေးလျက်ရာ အိုင်အိုနန်းထိုက်က မီးညှိမည့်ဆဲဆဲ စီးကရက်ကို လက်ကြားထွင်ညှပ်၍...

‘မေဂျာ... သိသားနဲ့၊ ဟိုအိမ်ကြီးရဲ့ နံရံမှာ စိုက်ဝင်နေတဲ့ စားမြောင်တွေလေ၊ အရိုးမှာ ဘာရေးထားတယ်ဆိုတာ’

‘ဪ... ဟုတ်ပေသားပဲ၊ ကျားခေါင်း အမှတ်အသားအောက်မှာ ရိုးမကျားလို့ ရေးထားတယ်’

‘မှန်ပါတယ်... ဦးကျော်ခေါင်ရဲ့ စန္ဒရားပေါ်မှာ တင်ထားတဲ့ စန္ဒရားရုပ်လုံးကို မေဂျာ သတိပြုမိပါလိမ့်မယ်၊ အဲဒါဟာ ကျားခေါင်းရုပ်ဖြစ်ပါတယ် မေဂျာ’

‘အိုး... သိပ်ဟုတ်တာပေါ့၊ ကြည့်စမ်း... ငါတောင် ဒီအထိ လုံးဝမတွေးမိဘူး၊ မင်း သိပ်တော်တယ် ကိုနန်းထိုက်၊ တွန်ကရက်ကြူလေးရှင်း’

ဟု ချီးကျူးလေ၏။

အိုင်အိုနန်းထိုက်မှာမူ ထိုချီးကျူးမှုကို မည်သို့မျှ မသိသကဲ့သို့ စတိုင်လိုစီးကရက်ကိုသာ မီးညှိရှိုက်ဖွာနေလေ၏။ ပြီးမှ...

‘အထဲက တွေ့ရတဲ့ စာရွက်မှာ ရေးသားထားတဲ့ ဒုတိယကျား ငန်းမြေစားပြီ၊ ပထမကျား ဝေးရာရှားလော့... ဆိုတဲ့ စာပိုဒ်အရ သူ့ရဲ့ စာကြည့်ခန်းထဲကို မွေနှောက်ရွာကြည့်တဲ့အခါ စာအုပ်အစုံအုပ်ကြားထဲက အမှတ်မထင် ဟောဒါကို တွေ့ခဲ့ရတယ် မေဂျာ’ အိုင်အိုနန်းထိုက်က သတင်းစာ တစ်ခုမှ ဖြတ်ထားသည့်

ဖြတ်ပိုင်းတစ်ခုကို ထုတ်ပြုလိုက်လေ၏။ ထိုအရာမှာ ဓာတ်ပုံတစ်ပုံ ဖြစ်၍ ဓာတ်ပုံအောက်၌ . . .

‘ပဲခူးမြို့ဘဏ်ကို ဓားပြတိုက် လုယူသွားသည့် ‘ရိုးမကျား’ ဓားပြအဖွဲ့ ဒုတိယခေါင်းဆောင် ‘ကျော်ဗလ’ဟူသော ခေါင်းစဉ်ဖြင့် ပဲခူးမြို့ဘဏ်ကို ဓားပြတိုက်သွားသည့် သတင်းအား ဖော်ပြထားပြီး လျှင် ထိုပုဂ္ဂိုလ်အား ဖမ်းဆီးပေးနိုင်သူအား ဘုရင်ခံမှ ငွေငါးထောင် ချီးမြှင့်မည်ဖြစ်ကြောင်း ဖော်ပြထားလေ၏။

‘အလို . . . ဒီဓာတ်ပုံဟာ’

‘ကျော်ဗလခေါ် စတီးဘရားသား အဝယ်ကိုယ်စားလှယ် သူငွေးကြီး ဦးကျော်ခိုင်ပေါ့ မေဂျာ’

‘ဒီလိုဆို . . . လူသတ်သမားရဲ့ စာအရ သူဟာ ဒုတိယ ဝိုက်ခေါင်းဆောင် . . . ဒုတိယကျား ဆိုပါတော့’

‘မှန်ပါတယ်’

‘အမှုကတော့ ရှင်းမလို့နဲ့ရှုပ် . . . ရှုပ်သည်ထက်နက်နဲ

တာလို ဖြစ်နေပြီ ကိုနန်းထိုက်ရေ’

‘ဟုတ်ပါတယ် . . . မေဂျာ’

‘ဟု အိုင်အိုနန်းထိုက်က ပြောလိုက်လေသည်။

ထို့နောက် အိုင်အိုနန်းထိုက်က ဆက်လက်၍ . . .

‘လူသတ်သမားဟာ ဇွဲလဲကြီးတယ်၊ ပါးရည် နပ်ရည်လဲ ရှိပြီး၊ အလွန်ပဲ သွေးအေးသူတစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်း သိရတယ် ခင်ဗျာ၊ သူဟာ မြေကို ဦးကျော်ခေါင်ရဲ့ လည်ပင်းမှာ ရစ်ပတ်စေပြီး . . . မြေရဲ့ ဦးခေါင်းကို ကိုင်ထားပုံရတယ်၊ ပြီးမှ သူပြောချင်တဲ့ စကားတွေ ပြော . . . သူ့မျက်နှာကို မြင်စေပြီးမှ ငန်းမြေကို ကိုက်စေ တော့တာပဲ’

‘အေး . . . ဒါနဲ့ ကိုနန်းထိုက်၊ ငန်းမြေက ဘယ်လိုပုံစံနဲ့ သေရတာလဲ . . . ဆိုစမ်းပါဦး’

အိုင်အိုနန်းထိုက်က . . .

‘အမှန်က ဦးကျော်ခေါင်ဟာ မြေကိုက်ကိုက်ခြင်း ကြောက် အားလန့်အားနဲ့ မြေကို ညစ်ထားပါ လိမ့်မယ်၊ ပြီးမှ လက်တစ်ဖက်က ထွားခေါင်းပလပ်စတာရုပ်ကို လှမ်းဆွဲပါလိမ့်မယ်၊ မမှီမကမ်းဆိုတော့ ထွားခေါင်းရုပ်လုံးဟာ လဲကျသွားလိမ့်မယ်လို့ ယူဆရပါတယ် မေဂျာ’

‘ဪ . . . ဒီလိုကိုး’

‘ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ၊ ဒီမှာတင် လူသတ်သမားဟာ ထွားခေါင်းရုပ်ရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက် အံ့ဝှက်ကို တွေ့ရှိသွားပြီး အဖိုးတန် ကာကွယ်ရေး သို့တည်းမဟုတ် အတော်များများကို ရရှိသွားခဲ့ပါ

တယ်'

'တယ်ဟုတ်ပါလား ကိုနန်းထိုက်၊ ငါတော့ အဲဒီလောက် အထိကို တွေးယူလို့မရခဲ့သေးတာ အမှန်ဖြစ်ကြောင်း မင်းကို ဝန်ခံရလိမ့်မယ်'

မေဂျာအောင်ဒင်က ထိုသို့ဝန်ခံသော်လည်း ဘဝင်မမြင့် တတ်သည် အိုင်အိုနန်းထိုက်မှာ...

'မဟုတ်ပါဘူး မေဂျာ၊ ကျွန်တော်လဲ အမှတ်မထင် သုံးသပ် ကြည့်ရာက အဲဒီ သဲလွန်စတွေကို ဆွဲကိုင်မိတာပါ'

'ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ၊ မင်းရဲ့တွေးခေါ်မှုနဲ့ ထောက်လှမ်းမှုအ ပြင် တို့စီစဉ်ထားတဲ့ ကိစ္စတွေကြောင့် တရားခံဟာ အနှေးနဲ့အမြန် ဆိုသလို မိလိမ့်မယ်လို့ ယူဆမိတာပါပဲ'

အိုင်အိုနန်းထိုက်က လက်ကျန်လက်ဖက်ရည်ကို မော့ သောက်လိုက်ရင်းမှ...

'ရတနာတွေကို ထုတ်ယူသွားပြီး စာရွက်ခေါက်လေးကို ရေးထွင်းခဲ့တာက ရိုးမကျားဂိုဏ်းခေါင်းဆောင်ကို ရည်ရွယ်ထားတာ ပဲ... မေဂျာ၊ ဒီတော့ မကြာမီ လူသတ်မှု တစ်ခု အသေအချာ ထပ်မံ ဖြစ်ပွားဦးမှာပဲ'

လိုအခါ မေဂျာအောင်ဒင်က...

'ဟုတ်ပါတယ် ကိုနန်းထိုက်၊ ဒီကိစ္စကို ကြိုတင်တားဆီးနိုင် အောင် ရိုးမကျားဂိုဏ်းခေါင်းဆောင်ကို စုံစမ်းကြည့်ဖို့က ရှိသေး တယ်'

'ကျွန်တော်တော့ မထင်ဘူးမေဂျာ၊ ဦးကျော်ခေါင်သေဆုံး သွားမှန်း ဒီလူသိတာနဲ့ ရုပ်ဖျက်ပြီး ရှောင်ထိမ်းနေတော့မှာပဲ၊ ဒီတော့ သူ့ကို စုံစမ်းဖို့ အတော်ခက်လိမ့်မယ်၊ ဒါပေမယ့် တစ်ခုခုတော့ ကြိုး စားကြည့်ရမှာပေါ့လေ'

မေဂျာအောင်ဒင်က စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှိရင်း တစ်စုံ တစ်ရာကို နက်နဲစွာ တွေးနေလေ၏။ ပြီးလျှင်...

'အင်း... မကြာခင် တို့ရဲ့စီစဉ်မှုက ရလဒ်တစ်ခုတော့ ထွက်ပေါ်လာကောင်းတယ်လို့ ထင်မြင်ယူဆမိတာပဲလေ'

အိုင်အိုနန်းထိုက်ကလည်း...

'ကျွန်တော်လဲ အဲဒီလိုပဲ ယူဆပါတယ် မေဂျာ'

ထို့နောက်နှစ်ဦးသားသည် အရေးကြီးသည့် ကိစ္စများကို စိတ်ပါဝင်စားစွာ တီးတိုးတိုင်ပင်ကြလေတော့၏။ တစ်နာရီနီးပါး တိုင်ပင်ကြပြီးနောက် သဘောတူညီမှု တစ်ရပ်ကို ရရှိလိုက်ကြဟန် မြင့် ရပ်ဆိုင်းလိုက်တော့သည်။

ညဆယ့်နှစ်နာရီ ထိုးကာနီးမှပင် အိုင်အိုနန်းထိုက်တစ်

ယောက် သူ၏ကုက္ကိုင်းနေအိမ်သို့ ဖွဲ့ဒ်ကားလေးကို မောင်းနှင်ထွက်
ခွာလာခဲ့လေတော့၏။

စီအိုင်ဒီရုံးမှ ရယ်မောသံများ

စီအိုင်ဒီရုံးမှ အိုင်အိုနန်းထိုက်မှအပ လူစုံတက်စုံ ရှိနေကြ
တော့သည်။

ပုလိပ်မင်းကြီး မစ္စတာသောမတ်စ်လည်း ရောက်ရှိနေ၏။
အထူးသဖြင့် စုံထောက်မင်းကြီး မစ္စတာကရစ်ပင်၏ မျက်နှာမှာ ပိုမို
ရင့်ရော်၍ ညှိမှောင်နေသည်ဟု မှတ်ထင်ရလေ၏။

မေဂျာအောင်ဒင်ကမူ ရေခဲတောင် စီးကရက်တစ်လိပ်ကို
ခဲ၍ ခပ်တည်တည် ရပ်နေလေ၏။

ပုလိပ်မင်းကြီး မစ္စတာသောမတ်စ်က လည်ချောင်း ရှင်းလိုက်
၏။

‘အဟမ်း... အဟမ်း... လူကြီးမင်းတို့ ဆီကြတဲ့အတိုင်း
ဒီနေ့ သူရဲယ သတင်းစာမှာ စတီးဘားသားကိုယ်စားလှယ် ဦးကျော်
ခေါင် အသတ်ခံရတဲ့သတင်း ပါရှိလာတာ အားလုံးသိရှိကြပြီး ဖြစ်ပီ
လိမ့်မယ်’

ပုလိပ်မင်းကြီးက အခန်းထဲမှ ခုံထောက်များကို တစ်ဦးစီ

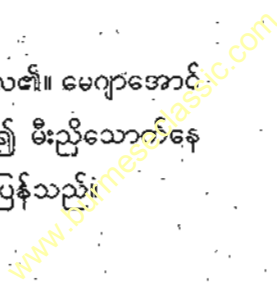
ကြည့်လိုက်ရာ အားလုံးတည်ငြိမ်စွာရှိကြောင်း တွေ့ရသည်တွင်
ဆက်လက်၍...

‘ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး လူသတ်တရားခံ မမမ်းမိနိုင်သေးတဲ့
အတွက်ရော နောက်တစ်ခါ လွန်ခဲ့တဲ့ရက်က သုံးလောင်းပြိုင်
အသတ်ခံရမှုအတွက် တရားခံမမိသေးတဲ့ကိစ္စကိုပါ သတင်းစာတွေ
က ပုလိပ်အဖွဲ့ကို အပုတ်ချပြီး ရေးသားနေတာ လူကြီးမင်းတို့ သိရှိ
ပြီးဖြစ်လိမ့်မယ်’

တစ်ခန်းလုံးပင် အပ်ကျသံကြားရမတတ် တိတ်ဆိတ်နေ
လေတော့၏။

‘ဒီတော့ တရားခံတွေ ဖမ်းမိအောင် အထူးကြိုးစားကြပါ
ဦး ကျွန်ုပ်နှင့်တကွ စုံထောက်မင်းကြီးတို့က တိုက်တွန်းပါတယ်။
ဒီကိစ္စအတွက် ဘုရင်ခံကလဲ ကျွန်ုပ်တို့ကို ကြိမ်းနေပြီ။ တရားခံမမိ
နိုင်တော့ ရာထူးကထွက်ပေးဖို့တောင် ဖြစ်နေတယ်။ နားလည်ကြ
လား’

ထုံးစံအတိုင်း ငြိမ်သက်လျက် ရှိနေလေ၏။ မေဂျာအောင်
ထံထဲမှ စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ထပ်မံထုတ်ယူ၍ မီးညှိသောက်နေ
လေ၏။ ပုလိပ်မင်းကြီးက ဆက်လက်ပြောဆိုပြန်သည်။

'အထူးသဖြင့် စတီးဘရားသားကိုယ်စားလှယ် တစ်ယောက်ဟာ လူဆိုးတစ်ယောက်ရဲ့ လက်ချက်ကြောင့် အသတ်ခံရတဲ့ကိစ္စအပေါ်မှာ ဘုံဘေဘားမားကုမ္ပဏီနဲ့ စတီးဘရားသားကုမ္ပဏီတို့ကပါ မကျေမနပ် ကန့်ကွက်စာပို့ပြီး တရားခံကို အမြန်ဖမ်းဆီးပေးဖို့လဲ ကိုက်တွန်းထားကြတယ်'

ထိုနေရာအရောက်၌ မေဂျာအောင်ဒင်က . . .

'ကျွန်တော် တစ်ခုပြောပါရစေ မင်းကြီး၊ စတီးဘရားသားကုမ္ပဏီဟာ ကိုယ်စားလှယ်နေရာမှာ လူဆိုး ဓားပြတစ်ဦးကို ခန့်ထားရသလား၊ အဲဒါ ကုမ္ပဏီရဲ့ ဥပဒေလားဆိုတာ မေးပေးဇော်ပါ'

ထိုစကားကြောင့် ပုလိပ်မင်းကြီး မစွာတာသောမတ်စ်သာမက ကျန်စုံထောက်မင်းကြီး၊ မစွတာကရစ်ပင်နှင့် စုံထောက် အမှူးအပြားပင် ထိန်လန့်အံ့ဩသွားကြလေ၏။ ပုလိပ်မင်းကြီးက အဆီပြန်နေသော မျက်နှာနီနီကြီးအား လက်ကိုင်ပုဝါဖြင့် ပွတ်သလိုက်ပြီးလျှင် မယုံကြည်သော မျက်နှာနှင့်

'လူကြီးမင်း မေဂျာအောင်ဒင် . . . ဘယ်လိုပြောလို့တာလဲ၊ စတီးဘရားသားကုမ္ပဏီဟာ လူဆိုးအဖွဲ့အစည်း မဟုတ်ဘာကြောင့် ဓားပြ တစ်ဦးကို ကိုယ်စားလှယ်အဖြစ် ခန့်အပ်ရမှာ-

သူကြီးမင်းစကားဟာ လွန်စွာ ဒိန်းဂျရပ်စ် ဖြစ်နိုင်ပါတယ်'

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။၏

'ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်တော် ပြောပြပါမယ့်၊ စတီးဘရားသားကိုယ်စားလှယ် ဦးကျော်ခေါင်ဟာ ရိုးမကျားလို့ နာမည်ကြီးနေတဲ့ ဓားပြဂိုဏ်းက ဒုတိယဂိုဏ်းခေါင်းဆောင် တစ်ယောက်ပါ။ အဟာဒါကိုကြည့်ရင် သိနိုင်ပါတယ်'

'ဟာ . . .

'ဟင် . . .

'အို . . .

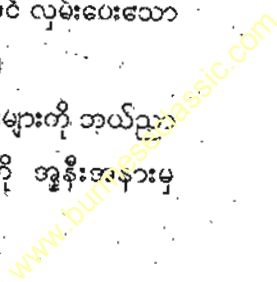
'ဟိုက် . . .

'အိုး . . . ဂေါ့ဒ်'

'အိုး . . . ဝဲရီးဝမ်းဒါးဖူးလဲ'

စီအိုင်စီစုံထောက်များပင်မက ပုလိပ်မင်းကြီးနှင့် စုံထောက်မင်းကြီးတို့လည်း အံ့ဩသွားရာမှ မေဂျာအောင်ဒင် လှမ်းပေးသော သတင်းစာဖြတ်ပိုင်းကို ယူကြည့်လိုက်ကြလေ၏။

ထို့နောက် မယုံကြည်နိုင်ဟန်ဖြင့် ခေါင်းများကို ဘယ်ညာဘယ်သမ်းလိုက်ကြပြီလျှင် သတင်းစာဖြတ်ပိုင်းကို အစွန်းအနားမှ စုံထောက်မောင်သင် လက်သို့ ပေးလိုက်သည်။

မောင်သင်မှ တစ်ဆင့် အခြားစုံထောက်များသို့ တစ်ဆင့် စီလက်ပြောင်း၍ ကြည့်ရှုကြပြီးနောက်၊ ထိုသတင်းစာ ဖြတ်ပိုင်းလေး မှာ မေဂျာအောင်ဒင်ဆီ ပြန်လည် ရောက်ရှိလာခဲ့လေ၏။ ဤတွင် မေဂျာအောင်ဒင်က . . .

‘ကျွန်တော်တို့လဲ နည်းမျိုးစုံနဲ့ တရားခံ ဖမ်းမိရေးအတွက် ထောက်လှမ်းစုံစမ်းနေကြတာပါပဲ။ ဒါကို မကျေနပ်လို့ ဘုရင်ခံက ရာထူးကနေထွက်ခိုင်းမယ်ဆိုရင်လဲ ထွက်ပေးဖို့ အဆင်သင့်ရှိပါတယ်။ လူကြီးမင်းတို့လဲ ကြားဖူးမှာပါ။ ဂေါ်ဆီးသည် ထရုသိုဘတ် သိဝိတ် . . . ဆိုတာ အမှန်တရားကိုတော့ ဘုရားသခင်ဟာ လစ်လျူမပြုပါဘူး။ သို့ပေမယ့် . . . အချိန်တော့ စောင့်ရမယ် ဆိုတာလေ’

ထိုအခါစုံထောက်မင်းကြီး မစွတာကရစ်ပင်က . . .

‘အိုး . . . ရိုက်တ် . . . ရိုက်တ် . . . ဝဲရီးဂွတ်၊ လူကြီးမင်း မစွတာ အောင်ဒင်ပြောကြားတဲ့ စကားဟာ အထူးမွန်မြတ်ကောင်း မွန်ပါတယ်’

ဟု လျှော့ချလေ၏။

မေဂျာအောင်ဒင်ကမူ

‘စ ခန့်ကတည်းက လူဆိုးတစ်ယောက်ကို ကိုယ်စားလှယ်

ခန့်ထားတာဟာ သူတို့ကုမ္ပဏီရဲ့ ပေါ့လျော့မှုတစ်ခုလို့ဆိုရမှာပဲ။ ဒါကြောင့် အခုလိုအရှုပ်အထွေး ဖြစ်လာတာပေါ့။ အချိန်တန်ရင် တော့ တရားခံကို မိရမှာပေါ့။ သို့ပေမယ့် . . . ဒီကြားထဲမှာ တွန့်တော်တို့ ပုလိပ်အဖွဲ့ကို ဩဇာလာမပေးဖို့ အခုန အချက်ကို တိုင်ပြီး မင်ကြီးတို့ကိုယ်တိုက် ကန့်ကွက်ပေးစေလိုပါတယ်’

‘ဟုတ်တယ်’

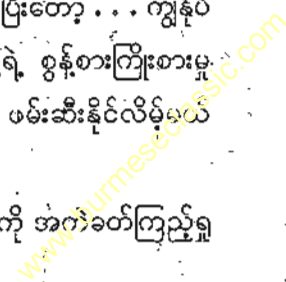
‘မှန်တယ်’

‘ဘဲရီးဂွတ်ဒ်’

ဟူ၍ တစ်ယောက် တစ်ပေါက်ထ၍ ထောက်ခံ ကြသော စီအိုင်ဒီစုံထောက်များကို ကြည့်၍ ပုလိပ်မင်းကြီးနှင့် စုံထောက် မင်းကြီးတို့မှာ မျက်လုံးမျက်ဆန်ပြူးနေကြပြီးနောက် စုံထောက်မင်း ကြီး မစွတာ ကရစ်ပင်က . . .

‘မှန်တယ် လူကလေးတို့ . . . ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ လူကြီးမင်း မေဂျာအောင်ဒင်ရဲ့ ဆောက်ရွက် ညွှန်ကြားမှု၊ ပြီးတော့ . . . ကျွန်ုပ် ဆိုစီအိုင်ဒီရဲ့ ဇာတ်လိုက် အိုင်အိုနန်းထိုက်တို့ရဲ့ စွန့်စားကြီးစားမှု တွေကြောင့် မကြာခင် လူသတ်တရားခံကို ဖမ်းဆီးနိုင်လိမ့်မယ် ဆိုတာ ယုံကြည်ပြီးသားပါ။ ဒီတော့ . . .’

စုံထောက်မင်းကြီးသည် လူအားလုံးကို အကဲခတ်ကြည့်ရှု

လိုက်ပြီးနောက်

‘မေဂျာအောင်ဒင် လိုလားသလို၊ ကျွန်ုပ်နှင့်တကွ ဟောဒီ ပုလိပ်မင်းကြီး မစ္စတာသောမတ်စ်ကိုယ်တိုင် ဘုရင်ခံဆီစာရေးပြီး ဘုံဘေဘားမားနဲ့ စတီးဘရားသား ကုမ္ပဏီတွေရဲ့ ကန့်ကွက်ရှုံ့ချမှုကို ရပ်တန့်ခိုင်းရမယ်၊ အထူးသဖြင့် . . . မေဂျာအောင်ဒင် ပြောပြတဲ့ သတင်းကို သူတို့သိအောင် ပြောပြလိုက်မယ်’

‘ဖြောင်း . . . ဖြောင်း’

‘ဖြောင်း . . . ဖြောင်း . . . ဖြောင်း’

စီအိုင်ဒီစုံထောက်များက လက်ခုပ်ဩဘာ ပေးကြသည်တွင် ပုလိပ်မင်းကြီးနှင့် စုံထောက်မင်းကြီးတို့ နှစ်ဦးလည်း ပြီးခွင့်စွာဖြစ်လျက် ရှိကြတော့၏။

ကိုအိုင်ဒီ လက်ခုပ်သံတဖြောင်းဖြောင်းမြည်သံကို မင်းကြီးနှစ်ဦး စိတ်ဆိုးဆိုးဖြင့် ဒီအိုင်ဒီစုံထောက်များကို ရိုက်ပုတ်နေပြီ။ ယူဆကာ ပုန်းလှိုးကွယ်လှိုးဖြင့် လာရောက်ကြည့်မိသောပျာသေဖိုးတက်အား တံခါးကြား၌ ရှိနေသည်ကို စုံထောက်မင်းကြီး မစ္စတာကရစ်ပင် မြင်တွေ့သွားတော့၏။

ထိုအခါ မင်းကြီးက ကပျာကယာဖြင့် . . .

ဟေ့ . . . ပျာတာဖိုးတက်၊ လူပု . . . မြန်မြန်လာ

ပျာတာဖိုးထက် မျက်စိမျက်နှာ ပျက်လျက်

‘ကြောက် . . . ကြောက်ပါပြီ မင်းကြီး’

စုံထောက်မင်းကြီးက နားမလည်ဟန်ဖြင့် . . .

‘ကြောက်တယ် ဝှတ် . . . ဘာကို ကြောက်တာလဲ’

ဖိုးထက်က ကြောက်ရွံ့စွာဖြင့်

‘မင်း . . . မင်းကြီးတို့ပါ’

‘အိုး . . . ကျွန်ုပ်ကို’

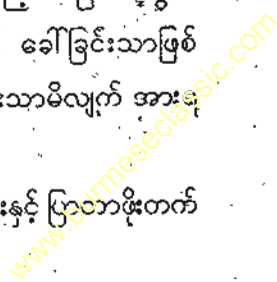
မင်းကြီးမှာ အံ့ဩလျက် သူ့ကိုယ်သူ ငုံ့၍ နဲ့နဲ့ စပ်စပ်

ကြည့်နေလေတော့၏။ ပြီလျှင်

‘ကျွန်ုပ် . . . ဒီလူအားလုံးအတွက် သင့်ကို လက်ဖက်ရည်မှာခိုင်းဖို့ လုပ်တယ်၊ သင်က ကျွန်ုပ်ကို နောက်ပြောတယ်၊ ဒါ . . . ကောင်းသလား၊ ဒစ်ဘလင်ဒီဖူး ဝတ်ဒေါက်၊ အားလုံးအတွက် လက်ဖက်ရည် ယူခဲ့ . . . မြန်မြန်’

ထိုအခါကျမှပင် ၎င်းပုန်းကွယ်နေသည့် အပြစ်အတွက် အရေးယူရန်မဟုတ်ဘဲ လက်ဖက်ရည်မှာရန် ခေါ်ခြင်းသာဖြစ်ကြောင်း သိရသည်တွင် ပြာတာဖိုးတက်မှာ ဝမ်းသာမိလျက် အားမူဝမ်းသာ ပြေးထွက်သွားတော့၏။

စုံထောက်များလည်း စုံထောက်မင်းကြီးနှင့် ပြာတာဖိုးတက်

အဖြစ်ကို သဘောပေါက်ကာ ပတ်တုတ်၍ မရဘဲ တဝါးဝါး တဟားဟား ရယ်ကြလေရာ၊ စီအိုင်ဒီ ရုံးခန်းကြီး တစ်ခုလုံးမှာ ရယ်သံများဖြင့် လွှမ်းခြုံနေလေတော့သည်။

ဆန်စက်ဟောင်းကြီးအတွင်းမှ ရိုးမကျာ၊

နောက်နှစ်ရက်အကြာ ညနေစောင်းအချိန် သာသာတွင် မေဂျာအောင်ဒင်၏ ကန်တော်ကြီးစောင်း ခြံဝင်းအတွင်းသို့ ဖိုဖိကားလေး ဝင်လာခဲ့လေ၏။ ကားမောင်းလာသူမှာ ဂျောက်ချက်သားကောင်းနေသည့် အိုင်အိုနန်းထိုက် ဖြစ်ပါတော့၏။

'လာဟေ့ . . . ကိုနန်းထိုက်၊ လာ . . . လာ . . .'

မေဂျာအောင်ဒင်က ဝမ်းသာစွာ ကြိုဆိုသကဲ့သို့ ဖိုးချစ်က လည်း . . .

'လာဗျို့ ဆရာနန်းထိုက်၊ လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်တည်း အော်ရထိုင်း ဆရာနန်းထိုက်ကို သတိရနေတာဗျ၊ ဟဲ . . . ဟဲ . . . ဟဲ . . .'

'ကဲ . . . ဒီလိုဆိုလဲ ကျွန်တော်တို့ ဆရာတပည့်နှစ်ဦးအတွက် လက်ဖက်ရည်နှစ်ခွက်ကို ကိုဖိုးချစ်ရဲ့ အကောင်းဆုံး လက်ရာနဲ့ ဖျော်ပေးပေးတာဗျာ'

'စိတ်ချ . . . စိတ်ချ'

ဟု ဖိုးချစ် ထွက်သွားသည်နှင့် မေဂျာအောင်ဒင်က မေးလေသည်။

'မင်း အယ်တွေ သွားနေတာလဲကွ ကိုနန်းထိုက်'

'ကျွန်တော် ကိုဇော်ဝိတ်အကြောင်း ကိတ်ကျကျ သိချင်တာ'

နဲ့ မထွီလာဘက် တက်သွားတာပဲဗျာ၊ ဒီမှာ ဘာထူးသေးလဲ' ဟု မေးလိုက်၏။

'ဘာမှ မထူးပါဘူးကွာ၊ ထူးတာကတော့ စီအိုင်ဒီမှာ အခြေ

ပြောရတဲ့ကိစ္စ၊ မပြောဘဲ နေလို့ ဖြစ်တာပဲ'

အိုင်အိုနန်းထိုက်မှာ အံ့သြသွားလျက် . . .

'ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ ဘယ်လိုကြောင့် ဒီလိုဖြစ်အောင် လုပ်လိုက်တာလဲမေဈာ'

မေဈာအောင်ဒင်က ပြုံးရယ်ရင်းမှ စီအိုင်ဒီတွင် အချေအတင် ပြောဆိုရသည့် ကိစ္စများတွင် အတိုက်အခံ ပြန်ပြောရပ်တို့ကို အသေးစိတ် ပြန်လည်ပြောပြလိုက်တော့သည်။ သို့ရှိစဉ်...

'ကလင်... ကလင်... ကလင်...'

'ခဏထိုင်ဦး ကိုနန်းထိုက်၊ လက်ဖက်ရည်သောက်နှင့်ပေါ့ အခုပဲ ဖိုးချစ် ယူလာတော့မှာပါ။ ငါ အပေါ်ထပ်မှာ ဖုန်းသွားနား ထောင်လိုက်ဦးမယ်'

'ဟုတ်ကဲ့ မေဈာ'

အပေါ်ထပ်သို့ မေဈာအောင်ဒင် တက်သွားစဉ် ကိုဖိုးချစ်က လက်ဖက်ရည် ယူလာပေးသဖြင့် သတင်းစာဖတ်ရင်း လက်ဖက်ရည်သောက်နေစဉ် မေဈာအောင်ဒင် ပြန်ဆင်းလာသည်ကို တွေ့လေသည်။

မေဈာအောင်ဒင်က ပြုံးရွှင်စွာ ရယ်မောလျက်...

'ဟဲ... ဟဲ... တော်တော်တော့ ထူးခြားတယ်၊ တို့မွှေလင့်တဲ့လူလေ၊ သူ့သတင်းပေးချက်မှာ ဒီည ဆယ်တစ်နာရီတိတိ ကြည့်မြင်တိုင် တစ်အက်ကမ်းမှာ ဆန်စက်ဟောင်းကြီးကို သွားဝိုင်း

ပါတဲ့၊ ဒါပဲပြောတယ်'

'တရားခံကိုတော့ မိမယ်လို့တော့ ကျွန်တော် မယူဆဘူး မေဈာ'

'ငါလဲ မင်းလိုပါပဲ၊ ကဲ... ဒါနဲ့ မိတ္တီလာမှာ ဘာသတင်းတွေ ရခဲ့သလဲ၊ ပြောပါဦးကွ'

အိုင်အိုင်နန်းထိုက်က လက်ဖက်ရည် တစ်ခွက်သောက်လိုက်ရင်း...

'ကိုဇော်ဝိတ်ဟာ သိုင်းသမားကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ကိုယ်ကျိုးထက် သမားအကျိုးကို ပိုမိုလိုလားသူ ဖြစ်ကြောင်းအပြင်၊ သူ့ရဲ့ကောင်းသတင်းတွေကိုသာ ကြားသိခဲ့ရပါတယ် မေဈာ'

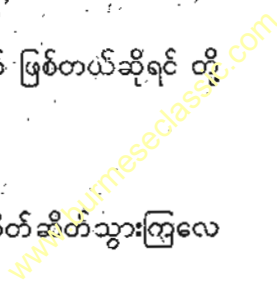
'အင်း... ဒါတော့ စိတ်ချမ်းသာစရာပေါ့လေ'

'မှန်ပါတယ် မေဈာ၊ ဒီလူဟာ လူသတ်မှုမှာ နက်ရှိုင်းတဲ့ တဏှာ၊ ဥပမာ အရေးယူခံရမည့် ကြံရာဖါကဏှာက တင်းလွတ်ပါစေလို့သာ ကျွန်တော်တို့ ဆုတောင်းရတော့မှာပဲ'

'ဒါပေါ့ကွာ၊ လူကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်တယ်ဆိုရင် တို့တူညီလို့ရတာပေါ့၊ မဟုတ်ဘူးလား'

'ဟုတ်တာပေါ့၊ မေဈာ'

ထို့နောက် နှစ်ဦးသား ခေတ္တမျှ တိတ်ဆိတ်သွားကြလေ

သည်။

မေဂျာအောင်ဒင်က သတိရဟန်ဖြင့် . . .

'ကိုနန်းထိုက်ချေ' အခုပဲ ညခုနှစ်နာရီ ထိုးပြီ၊ ဆယ့်တစ်နာရီတိတိမှာ ဝိုင်းဖမ်းဆီးရမယ်ဆိုတော့ အချိန်ရှိတုန်း စီစဉ်သင့်တာ စီစဉ်မှ ဖြစ်လိမ့်မယ်'

'ဟုတ်ကဲ့ မေဂျာ'

မကြာမီ ၎င်းတို့ ဆရာတပည့်နှစ်ဦးသည် တယ်လီဖုန်းတစ်လုံးဖြင့် အလုပ်ရှုပ်နေကြပြန်တော့သည်။

ပုလိပ်မင်းကြီးကံသို့လည်း ဖုန်းဆက်၏။ စုံထောက်မင်းကြီးကံသို့လည်း ဖုန်းဆက်၏။ ပြီးလျှင် အသေးစိတ် လိုအပ်သည်များကို တောင်းခံ၍ စီအိုင်ပီ စုံထောက်များကိုလည်း ညွှန်ကြားသင့်သည်များကို အမိန့်ပေး ညွှန်ကြားလိုက်တော့၏။

ည ဆယ်နာရီ ရှိချေပြီ။ ကမ်းနားရှိ သမ္ဗန်ဆိပ် ကင်းတဲမှ နာရီ သုံးချောင်းခေါက်သံ ဆယ်ချက်တိတိ ထွက်ပေါ်လာသည်။

"မိကျောင်း' မော်တော်ဘုတ်သည် ရေစုံကိုမျော၍ လှိုင်မြစ်ရိုးအတိုင်း စုံဆင်းလာပြီးနောက် ညင်သာသော စက်သံဖြင့် မြစ်ရိုးကို ဓားလွယ်ခုတ် ဖြတ်တက်ခဲ့လေ၏။

မိကျောင်း'မော်တော်ဘုတ်၏ အတွင်းဘက်၌ မည်းမှောင်

နေလေရာ လသာသာတွင် မြစ်ရေပြင်၌ ပကတိ မိကျောင်းတစ်ကောင် မျောပါလာသည့်အလား မှတ်ထင်ရတော့၏။

'မိကျောင်း' မော်တော်ဘုတ်သည် တစ်ဘက်ကမ်း ဓနိပင်များကြားသို့ တိုးဝင်သွားပြီးလျှင် ငြင်သာသော စက်သံလည်း မျောက်ကွယ်သွားလေတော့၏။

လသာသာ၌ လူရိပ်အချို့သည် ဟိုမှသည်မှ လှုပ်ရှားသွားသည်သို့ ဆန်စက်ဟောင်းကြီး၏ မှောင်ရိပ်၌ ပျောက်ကွယ်သွားကြသည်က များပေတော့၏။

တစ်ခါတစ်ရံ မြစ်ပြင်မှ ဖြတ်သန်းတိုက်ခိုက်လာသော လေ နုအေးသည် လမုနှင့်ဓနိအပြင် ချုံနွယ်အချို့ကို ယိမ်းထိုးသွားစေသည်အထိ တိုက်ခိုက်သွားတတ်၏။

သို့ရှိစဉ် မှောင်မည်းနေသော မိကျောင်း'မော်တော်ပေါ်မှ အရိပ်မည်းအချို့သည် ဓနိပင်များကို အကွယ်ယူ၍ ဆန်စက်ဟောင်းကြီးရှိရာသို့ လျင်မြန်စွာ သွားနေကြောင်း တွေ့ရှိရတော့၏။

'ဂစ် . . . ဂစ် . . .'

ထိုအခိုက် ကောင်းကင်မှ ငှက်တစ်ကောင်က ဇူးရှုစွာ အော်ဟစ်ရင်း အရှေ့မှ အနောက်ဘက်သို့ ပျံသန်းသွားသည်။ ဤသို့ဖြင့် အချိန်များသည် အတော်များများ ကုန်လွန်သွား

ခွဲပြီးနောက် ခေတ္တမျှအကြာ၌ နာရီသံချောင်း ဆယ့်တစ်ချက်ခေါက် သံကို ပီပီသသကြားရပြန်တော့သည်။

‘ဒီးဒုတ်... ဒီးဒုတ်...’

အထက်ပါ ငှက်အော်သံနှင့် မရှေးမနှောင်း စူးရှသော အလင်းတန်းကြီးကြောင့် ဆန်စက်ဟောင်းကြီးမှာ နေပြီးလျှင် ရုတ် ရုတ်သဲသဲ ဖြစ်နေသော လူ့ဆယ့်ငါးယောက်ခန့်ကိုလည်း မီးရောင် ဖြင့် မြင်တွေ့လိုက်ရတော့၏။

အမှန်မှာ မိကျောင်းမော်တော်မှ တော့(ခါ)လိုက်ခေါ် မီးမောင်းကြီးဖြင့် ထိုးထားခြင်းဖြစ်လေသည်။

‘ဟေ... ရိုးမကျားတွေ၊ မင်းတို့အားလုံးကို ပုလိပ်ဘက်က ထွက်ပေါက်မရှိအောင် ဝိုင်းထားပြီး တစ်... နှစ်... သုံး... ခေါ် တာနဲ့ လက်နက်ချပြီး လက်မြောက်ထွက်ခဲ့ကြ၊ ဒါမှမဟုတ်ရင် ပစ်လေိမ့်မယ်’

‘အော်ဟစ် အမိန့်သံအဆုံး၌ ‘ဒိုင်း’ခနဲ သေနတ်ပစ်သံ တစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာတော့၏။ ထိုသေနတ်ကျည်ဆံမှာ မီးမောင်းကြီးဘေးမှ ပွတ်ကာသီကာ ဖြတ်ထွက်သွားကြောင်း သိရသည်၌..

‘ပစ်...’

‘ဒိုင်း... ဒိုင်း...’

‘ဒိုင်း... ဒိုင်း... ဒိုင်း...’

‘ဖောက်... ခွီ...’

‘ဒိုင်း...’

အဝီစိပွက်သည့်အလား သေနတ်သံများ ဆူညံသွားပြီး နောက် ဆန်စက်ဟောင်းကြီးအတွင်းမှ...

‘အား...’

‘အိုး...’

‘အင့်...’

ဟူသော အသံများနှင့်အတူ...

‘အပစ်ရပ်ပါ။ ကျွန်တော်တို့ လက်နက်ချပါတော့မယ် ဟု အော်ဟစ်သံကို အတိုင်းသား ကြားရတော့၏။

ပုလိပ်ဘက်မှ အရာထမ်းတစ်ဦးက...

‘ကောင်းပြီ၊ ဒါဆိုရင် လက်နက်ချခဲ့ပြီး အပြင်ကို လက်မြောက်ထွက်လာကြ၊ မီးမောင်းကို သေသေချာချာ ထိုးထား စမ်းဟေ့’

မကြာမီ လူ့ဆယ့်လေးယောက်သည် လက်မြောက်၍ မီးရောင်အတွင်းသို့ လှမ်းဝင်လာကြတော့သည်။

လေးဘက်လေးတန်၌ ဝိုင်းဝန်းထားကြသော ပုလိပ်တပ်

သားများက လျင်မြန်စွာ ပြေးဝင်၍ လက်ထိပ်ခတ်လိုက်ကြတော့
၏။

ပုလိပ်ဝန်ထမ်းများထဲမှ မေဂျာအောင်ဒင်က...

'မင်းတို့ ခေါင်းဆောင် ဘုရားမှာလဲ... ပြောစမ်း'

'သူ... သူ ထွက်ပြေးသွားပါပြီ'

ပြန်ပြောသည့် လူဆိုးကို မေဂျာအောင်ဒင်က...

'ဘယ်ကနေပြေးတာလဲ... မှန်မှန်ပြောကွာ'

ထိုသူက ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်ဖြင့်...

'တိုင်းချစ်ဟာ မီးရောင်လဲတွေ့ရော... ဆန်စက်နောက်'

ဘက်ကနေ လှစ်ကနဲပြေးထွက်သွားတာ အမှန်ပါပဲ ခင်ဗျာ'

'ကဲဟေ့... ဆန်စက် နောက်ပေါက်က လမ်းအတိုင်း'

လိုက်ကြစမ်း၊ ဝရုစိုက်ပြီး လိုက်၊ ပြန်လာခဲ့ဖို့ နာရီဝက် အချိန်ပေး'

မယ်၊ အမြန်ဆုံးရှာ'

ဟု အမိန့်ပေးလိုက်လေ၏။

ပုလိပ်ငါးယောက်သည် အမိန့်အတိုင်း ဆန်စက်

နောက်ပေါက်မှ တဆင့် တောလမ်းအတိုင်း ပြေးလိုက်သွားကြတော့

၏။

မေဂျာအောင်ဒင်နှင့် အိုင်အိုနန်းထိုက်တို့သည် ရိုးမကျား

ဓားပြဂိုဏ်းသားများအား ကြိုးဖြင့် တသီတတန်းတုပ်နှောင်၍
မိကျောင်း မော်တော်ဘုတ်ပေါ်သို့ တင်ဆောင်ထားလိုက်တော့
သည်။

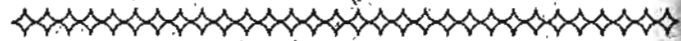
နာရီဝက်ခန့်အကြာတွင် လူဆိုးခေါင်းဆောင်နောက် လိုက်
သွားသည့် ပုလိပ်ငါးဦး ပြန်ရောက်ရှိလာပြီးလျှင်၊ အစအနပင် မတွေ့
ရကြောင်း သတင်းပို့လေ၏။

မှတ်ချက်။ ။ နောင်တွင် သိရသည်မှာ ရိုးမကျား ဓားပြဂိုဏ်းခေါင်း
ဆောင် တိုင်းချစ်သည် ခံရထဲသို့ ဆင်း၍ မနိဇုတ်များ
ကြားတွင် ခေါင်းဖော်လျက် ပုန်းနေခြင်းကြောင့်
လွတ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိရလေသည်။

စာရေးသူ

'ကဲ...ဟေ့... တို့လူတွေ သွားကြမယ်၊ အထဲက
ဆေးနတ်မှန်သွားတဲ့ ဓားပြသုံးယောက်ကို မင်းတို့ရဲ့ မင်္ဂလာမော်တော်
နဲ့တင်ခဲ့ကြ၊ တစ်ယောက်မှ မကျန်စေနဲ့နော်... ကိစ္စပြီးရင် ပြော'
ခေတ္တမျှအကြာတွင် ပုလိပ်အမှုထမ်း တစ်ဦးက...
'လူအားလုံးစုံပြီ ဆရာ၊ ထွက်ခွာဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်နေပါပြီ'
'ဟုတ်ပြီ... ဒါဆို မော်တော်စထွက်တော့မယ်'

မော်တော်နှစ်ဆီးသည် မဝေးကွာလှသော နေရာများမှ စက်ကုန်ဖွင့်၍ လှိုင်မြစ်ကို ဓားလွယ်ကုတ်ဖြတ်ကူးပြီးနောက် ရန်ကုန်ဘက်ကမ်းသို့ ရှေ့ရှုနေလေတော့သည်။ မြစ်ပြင်မှ လေသည်အေးမြလေ၏။ လူဆိုးဓားပြများ၏ ရင်ထဲ၌ကား... ပျံလေသည့် ငှက်ခါးအတွက် ဆွေးနွေးချက်

'ပုလိပ်အဖွဲ့၏ ကြိုးစားမှုကြောင့် နိုင်ငံကျော် ဓားပြဂိုဏ်းကြီးအား ဖမ်းဆီးခြင်းဟူသော ခေါင်းစဉ်ဖြင့် သူရိယသတင်းစာ၌ ဓဝဝေဆာဆာ ဖော်ပြထားသည် သတင်းသည် ပုလိပ်မင်းကြီး မစ္စတာသောမတ်စ်နှင့် စုံထောက်မင်းကြီး မစ္စတာ ကရစ်ပင်တို့အတွက် အားသစ်လောင်းပေးသည့် သတင်းတစ်ပုဒ်ပင် ဖြစ်ပါလေတော့၏။

စုံထောက်မင်းကြီး မစ္စတာကရစ်ပင်သည် မှီရသော်မျက်နှာနှင့် ရုံးခန်းအတွင်း ဟိုသည် လျှောက်နေရင်းမှ... 'အိုင်ဆေး... ဒွတ်... ဒက်... ရွတ်... ရှက်... ဟဲလို့... ရက်စိုများ မိုးမွန်အောင် စကားပြောနေရာ၏။

စီအိုင်ဒီစုံထောက်များမှာလည်း အနည်းငယ် နေသာထို

သာရှိသကဲ့သို့ ကုတ်ချောင်းချောင်း၊ ပျာတာတာ ဖြစ်မနေတော့ဘဲ သက်တောင့်သက်သာ ရှိနေကြတော့၏။

'ဦး... ဦး... ကျီ'

ထိုအခိုက် သစ်လွင်တောက်ပသော ကားတစ်စီး ဆိုက်လာပြီးလျှင် ပုလိပ်မင်းကြီး မစ္စတာသောမတ်စ် ဆင်းလာရာ၊ စီအိုင်ဒီမှ စုံထောက်ထွန်းလင်းက သွားရောက်ကြိုဆိုလာလေ၏။

'မောနင်း မစ္စတာ'

'မောနင်း... မောနင်း'

ပုလိပ်မင်းကြီး စုံထောက်မင်းကြီးတို့နှစ်ဦးသည် လက်ချင်းဆက်၍ ပြုတ်ထွက်မတတ် ခါယမ်းလိုက်ကြပြီးနောက် စုံထောက်များကို ပြုံးဖြဖြ ကြည့်နေကြလေ၏။ ပြီးမှ ပုလိပ်မင်းကြီးက...

'အားလုံး ကွန်ကရက်ကျလေးရှင်းပဲဟေ့၊ အားလုံးတော်တယ်၊ ဘဲရီး... ဘဲရီးဂွတ်စ်ပဲ'

ဟု ချီးကျူးလေ၏။

ထိုအခါ စုံထောက်ကျော်တင့်က မကြားတကြားဖြင့် လက်အုပ်၍ တီးတိုးလေသံဖြင့်...

'သတိထားကြဟေ့... လာပြန်ပြီ... ဒုတိယ လက်ချာစတော့မယ်၊ ကျရောက်လာမည့် နားဒုက္ခ အန္တရာယ်အတွက် တတ်

နိုင်သမျှ ကြိုတင်ကာကွယ်ထားကြ'

ဟု ဆိုလေ၏။

'ဟုတ်တယ်ဟေ့'

ဟု စုံထောက်ထွန်းလင်းကလည်း ပြောရင်း မျက်နှာရှုံ့ပြရာ

အားလုံး ကြိုတ်ရယ်လိုက်ကြ၏။

ပုလိပ်မင်းကြီး မစွတာသော့မတ်စ်က အသံဩဩကြီး

နှင့်...

'ဟဲလို မစွတာ... လူကြီးမင်း မေဂျာအောင်ဒင်နှင့်

အိုင်အိုနန်းထိုက်တို့ကို မတွေ့ပါလားဗျ၊ ဘာအော်ပရေးရှင်းတွေ လုပ်

နေကြပြန်ပြီလဲ'

'ဟု မေးလိုက်လေ၏။

စုံထောက်မင်းကြီး မစွတာကရစ်ပင်က...

'အိုး... ကျွန်ုပ်ရဲ့ လူကြီးမင်းများဟာ... လူသတ်တရား

ခံဖမ်းမိရေးကိုလဲ အထူးကြိုးစားပါတယ် မစွတာ'

'ကောင်းတယ်... ကောင်းတယ်၊ ကျွန်ုပ်တို့ အင်္ဂလန်မှာ

ဆိုရင် ဘုရင်မကြီးဟာ သူတို့နဲ့ ယောက်ကို ဆာဘွဲ့တောင် ချီးမြှင့်

လိမ့်မယ် ထင်တယ်... မစွတာ'

'မှန်ပါတယ်... သိပ်တော်တဲ့ လူတွေပါ'

ဟု ချီးမွမ်းလိုက်လေ၏။ ပုလိပ်မင်းကြီးက...

'ဓားပြဂိုဏ်း ခေါင်းဆောင် မမိဘူး၊ ဘယ်ရောက်သွားလဲ

လူကလေးတို့'

ဟု မေးပြန်၏။

စီအိုင်ဒီစုံထောက်များမှာ မည်သို့ဖြေဆိုရမှန်း မသိသည့်

အတွက် အကြပ်ရိုက်နေစဉ်မှာပင် မေဂျာအောင်ဒင်၏ ကားကလေး

ထိုးစိုက်လာပြီးလျှင် အိုင်အိုနန်းထိုက်နှင့် နှစ်ဦးသား စီအိုင်ဒီရုံးခန်း

အတွင်း ဝင်ရောက်လာကြသောကြောင့် စုံထောက်များမှာ အသက်

ရွှဲ ချောင်သွားရတော့၏။

'ဟယ်လို... မေဂျာ၊ ဟယ်လို နန်းထိုက်၊ ဝှစ်မော်နင်း'

'မင်္ဂလာပါ မင်းကြီးတို့'

'မင်္ဂလာနံနက်ခင်းပါ ခင်ဗျာ'

၎င်းက ဘိုလိုနုတ်ဆတ်သော်လည်း မေဂျာအောင်ဒင်နှင့်

အိုင်အိုနန်းထိုက်တို့က မြန်မာလို ပြန်လည်နှုတ်ဆတ်သဖြင့် ဝှစ်တီး

ဝှက်ကျဖြစ်သွားသော်လည်း အရေးမထားဟန်ဖြင့် ပုလိပ်မင်းကြီးက

ဆက်လက်၍...

'ဓားပြဂိုဏ်းရဲ့ ခေါင်းဆောင် လွတ်သွားတယ်လို့ ကြားရ

တယ်မေဂျာ၊ ၎င်းကို ပြန်လည်ဖမ်းဆီးလိမ့်မယ်လို့ ယူဆပါသလား'

ဟု မေးလိုက်၏။ မေဂျာအောင်ဒင်က...

‘အချိန်တန်ရင်တော့ မိရမှာပေါ့မင်းကြီး၊ အရှင်သို့မဟုတ် အသေတစ်ခုခုတော့ ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ ယူဆမိတာပဲ’

ဟု ပြောလိုက်တော့၏။

အိုင်အိုနန်းထိုက်ကလည်း...

‘အချိန်တန်ရင်တော့ နွားပိန်ကန်လိမ့်မပေါ့ဗျာ’

ဟု ဆိုလိုက်ရာ ပုံလိပ်မင်းကြီးက...

‘ဝတ်... နွားပိန်ကန်...’

ဟု တံအံ့တပြောပြန်မေးရာ စီအိုင်ဒီတစ်ရုံးလုံး ဝါးချွန် ပွဲကု သွားလေတော့၏။ အိုင်အိုနန်းထိုက်က ပြုံး၍...

‘အချိန်က စကားပြောလိမ့်မယ် ဆိုလိုတာပါ မင်းကြီး’

‘အိုး... အိုး... ကျွန်ုပ်နားလည်ပါပြီ၊ ကောင်းတယ်...’

ကောင်းတယ်... ဆက်လုပ်ကြပါ။ လိုအပ်တဲ့ အကူအညီရှိရင် ကျွန်ုပ်တို့ဆီမှာ ပြောပါ။ ကဲ... ကျွန်ုပ်တို့ သွားခွင့်ပြုကြပါဦး’

ထို့နောက် စုံထောက်မင်းကြီးနှင့်အတူ လူအားလုံးကို နှုတ် ဆက်၍ ကားလေးဖြင့် ထွက်ခွာသွားတော့၏။

မကြာမီ စီအိုင်ဒီရုံးခန်းအတွင်း၌ စုံထောက်မင်းကြီး မေဂျာ အောင်ဒင်၊ အိုင်အိုနန်းထိုက်တို့နှင့်တကွ စီအိုင်ဒီစုံထောက်များ

အားလုံး ဖမ်းဆီးရမိသော ဓားပြဂိုဏ်းသားများအကြောင်း၊ လွတ်မြောက်သွားသည့် ဓားပြခေါင်းဆောင် ဇိုးမကျား တိုင်းချစ်အား ဖမ်းဆီးရမိရေးနှင့် လူသတ်တရားခံတို့အား ဖမ်းဆီးရမိရေးကိစ္စများ တို့ ဆွေးနွေးကြလေ၏။

ရုံးချိန်ကုန်လွန်၍ တော်တော်မှောင်မှောင် ဆွေးနွေးပွဲကို ခုပ်ဆိုင်းကာ တာဝန်ကျရာ နေရာများသို့ အသီးသီး ထွက်ခွာသွား ဖြစ်တော့သည်။

အိုင်အိုနန်းထိုက်ကမူ မေဂျာအောင်ဒင်နှင့်အတူ ထားဖြင့် လိုက်ပါခဲ့ရင်း အရေးကြီးသော ကိစ္စ တစ်စုံတစ်ရာကို နှစ်ဦးသား ဆွေးနွေးလာခဲ့ကြတော့၏။

ထူးဆန်းသောလူတစ်ယောက်

အနားဆုတ်ပြတ်၍ ဖွာလန်ကျလျက်ရှိသည့် ကုတ်အင်္ကျီ ဆောင်းကြီးနှင့် မြင်းခြံလုံချည် အစိမ်းကွက်မှာ မညီသည့်အရောင် ညွှန်ပင် သတ်မှတ်ရန် ခက်ခဲလှသည့်အပြင် အဖာအထေးရာ ဗရေ နှုတ်သော အဆင်းတန်ဆာတို့ကို စီးနင်းကာ ဝတ်ဆင်လျက် မြေညှပ် နှစ် အဟောင်းညစ်ပေပေကို စီးနင်းကာ လွယ်အိတ်စုတ်ကြီး တစ်

လုံးကိုလွယ်လျက် လွန်စွာမှ စုတ်ချာလှသော လူကြီးတစ်ယောက်သည် နနမပူပါတ် ဖော့ဦးထုပ်ထူကြီးကို ဆောင်းကာ ဘိုးလိန်းအတိုင်း လျှောက်လာခဲ့လေ၏။

သူသည် တဖြေးဖြေး လျှောက်လာခဲ့ရင်းမှ ကျောက်မြောက်ရွေးနားသို့ ရောက်သောအခါ အနီးအနားရှိ ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှ ဆိုင်းဘုတ်ကို ဆေးပေါ့လိပ်တို့အား မီးညှိရင်း အမှတ်မထင် လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ...

မိုးနတ်မယ်။
ပန်းချီ ပန်းပု အရောင်းဆိုင်။

ဟူသော အထက်ပါ ဆိုင်းဘုတ်ကို တွေ့ရသည်တွင် ဆိုင်ရှေ့၌ ချိတ်ဆွဲထားသော ပန်းချီကားချပ်နှင့် ပလာစတာရပ်လုံးများကို တစ်ချက်မျှရပ်၍ ငေးမောရင်း တံယောတံဆိပ်မီးခြစ်ဗူးအား ငါးခါတိတိခြစ်၍ ဆေးပေါ့လိပ်ကို မီးညှိသောက်ပြီးလျှင် ရှေ့သို့ ငိုက်စိုက်ငိုက်စိုက်ဖြင့် ဦးတည်လျှောက်လာပြီးနောက် တာမေ့သင်္ချိုင်းဘက်သို့ ဦးတည်ခဲ့လေသည်။

သင်္ချိုင်းအတွင်းရောက်သည်နှင့် လေပူတစ်ချက်ကို 'ဟင်းခနဲ' မှုတ်ထုတ်ပြီးနောက် လေတိုးသဖြင့် တဂျွန်းဂျွန်း မြည်ဟည်းနေသော သံချေးစား၍ ကွာနေသည့် ဇရပ်အမိုးအောက်မှ တိုင်တစ်တိုင်

တွင်မို့၍ စတိုင်ကျကျ ထိုင်လိုက်တော့သည်။

မကြာမီ သင်္ချိုင်းအဝ၌ မိုးမရွာသော်လည်း သက္ကလပ် ဦးထုပ်ဆောင်း၍ မိုးကာခြုံလွှမ်းထားသော လူတစ်ယောက်သည် ရထားလုံးပေါ်မှဆင်းကာ မြေနီလမ်းကလေးအတိုင်း လျှောက်လာနေလေ၏။

ထိုသူသည် ဟိုဟိုသည်သည်ကြည့်၍ အေးအေးသက်သာလမ်းလျှောက်လာရာမှ မသိမသာ တစ်စုံတစ်ရာကို ကောက်ဟန်ဖြင့် သင်္ချိုင်းဝမှ ရထားလုံးကို ပြန်လည်ဝဲကြည့်ရာ ရထားလုံးမှာ ပြန်လည်ထွက်သွားကြောင်း သိရသည်၌ ဇရပ်ပေါ်တွင် ထိုင်နေသူထံသို့ သွက်လက်သော ခြေလှမ်းများဖြင့် လျှောက်လာခဲ့ပြီးလျှင် ရေခဲတောင် စီးကရက်ဘူးကို ထုတ်ယူပြီးလျှင် စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။

ပြီးလျှင် စီးကရက်အား ကုန်သွားသည့်ဟန်ရှိသည့် ဘူးခွဲအား ဖျစ်ညှစ်၍ ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ပစ်လိုက်ပြီးလျှင် ရွတ်တရက်နောက်ကြောင်းသို့ ပြန်လှည့်လာကာ သင်္ချိုင်းအတွင်းမှ ထွက်ခွာသွားလေတော့၏။

ဖော့ဦးထုပ်နှင့်လူသည် မျက်စိကိုမေး၍ အမောဖြေနေရာမှ ဖြေးညင်းစွာထလျက် ခပ်မှန်မှန် လမ်းလျှောက်လာပြီးလျှင် အင်္ကျီ

အိတ်ထဲမှ မီးခြစ်ဘူးကို ထုတ်လိုက်သည်တွင် ဆေးလိပ်အချို့ မြေပြင်ပေါ် ကျသွားလေတော့၏။

ထို့ကြောင့် ဆေးလိပ်များကို ကုန်းကောက်၍ လွယ်အိတ်ထဲ သို့ထည့်လိုက်ပြီးနောက် သင်္ချိုင်းအတွင်းမှ ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားတော့၏။

ထူးဆန်းသည်မှာ မိုးကာအင်္ကျီနှင့်လူ လွင့်ပစ်ခဲ့သည့် ရေခဲတောင်တံဆိပ် စီးကရက်ဘူးခွံလွတ်မှာကား မြေပြင်ပေါ်၌ ရှိမနေချေတော့ချေ။

ဖော့ဦးထုပ်နှင့်လူ ဆေးပေါ့လိပ်များကို ကောက်ယူရာတွင် ပါမိတည်း ကောက်ယူသွားခဲ့ပြီ ဖြစ်လေတော့၏။

ထိုနေ့ညနေစောင်းအချိန်တွင် မေဂျာအောင်ဒင်၏ ကန်တော်ကြီးခြံအတွင်းထဲသို့ လူတစ်ယောက် ဝင်လာခဲ့လေ၏။ ထိုသူမှာ တာမွေ သင်္ချိုင်းအတွင်းမှ ထွက်ခွာလာခဲ့သည့် စုတ်ချာလှ သည့်လူပင် ဖြစ်လေတော့သည်။

ထိုသူကို ဖိုးချစ်က ရုတ်တရက် တွေ့မြင်သွားပြီးနောက် . . .

‘ဟေ့ . . . အရှူး၊ ဟာ . . . ဟုတ်သေးပါဘူး၊ သူတောင်းစား၊ အဲ . . . ခွက်စောင်းခုတ်၊ အင်း . . . ကလေကချေ၊ အနုတ်စုတ် ဂုတ်စုတ်၊ ကလေကလွင့်၊ ဧရမျောကမ်းတင်၊ အုတ်ကြားမြက်ပေါက်၊

အလေနတော၊ အို . . . စဉ်းစားလို့မရတော့ဘူး၊ တော်ပြီ နေဟုကောင်ခြံထဲက အခုထွက်သွားစမ်း’

‘ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . .’

စုတ်ချာလှသည် လူကြီးက ဖိုးချစ်၏ ကမောက်ကမ စကားများကြောင့် ဟားတိုက်၍ ရယ်လိုက်ရာ ကိုဖိုးချစ်မှာ လွန်စွာ ဒေါသထွက်သွားပြီးလျှင် . . .

‘အံ့မာ . . . မင်းကလား ငါ့တို့၊ အဲဒါ လျှောင်ဦးကွ’

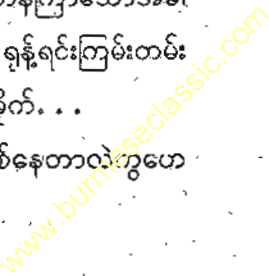
‘ဝို . . .’

ကိုဖိုးချစ်မှာ ဒေါသကို မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ ထိုသူကို ဝင်ရောက်ထိုးကြိတ်ရာ ထိုသူက ပြုံးရယ်လျက် ခြေလှမ်းများကို နေရာခံပြောင်းလိုက်သောအခါ ကိုဖိုးချစ်၏ လက်သီးများမှာ လေကိုသာ ထိုးမိနေတော့၏။

ဤသို့ဖြင့် ကိုဖိုးချစ်က အတင်းဝင်ထိုး၍ ထိုသူက ခြေလှမ်းများကို ကစားနေသကဲ့သို့ ပြောင်းရွှေ့နေရာ အတန်ကြာသောအခါ ကိုဖိုးချစ်မှာ ဟောဟဲထလျက် ဒေါသဖြစ်ကာ ရုန်ရင်းကြမ်းတမ်းသော စကားများဖြင့် ဆဲဆိုနေတော့၏။ ထိုအခိုက် . . .

‘ဟေ့ကောင် ဖိုးချစ်၊ ဘယ်သူနဲ့ ဘာဖြစ်နေတာလဲကွဟေ

. . .’

ဟူသော အသံနှင့်အတူ အိမ်ပေါက်ဝတွင် ရပ်နေသည့် မေဂျာအောင်ဒင်ကို တွေ့လိုက်ရတော့၏။

'ဟာ... ဆရာ ဒီကောင်၊ အဲ... ဒီလူ ခြံထဲကို အတင်း ဝင်လာလို့ မောင်းထုတ်နေတာ၊ ကျွန်တော့်ကို လှောင်တာနဲ့ ဆုံးမနေတာ ခင်ဗျ'

'ဟာ... ဟား... ဟား...'

စုတ်ချာလှသည့်လူက ထပ်မံ၍ သဘောကျသွားသဖြင့် သည်းလိုက်အုလိုက် ရယ်လိုက်ပြန်ရင်းမှ မေဂျာအောင်ဒင်သို့ ဘယ်လက်ဝါးဖြင့် ညာလက်သီးကိုဆုပ်ကိုင်ကာ ထပ်လိုက်လိုက်တော့သည်။ မေဂျာအောင်ဒင်က...

'ဟေ့ကောင်မီးချစ်၊ မင်း ဒီလူကို ထိုးလိုကတော့ တစ်နေ့လုံးထိုးတောင်တစ်ချက်မထိဘူးကွ၊ ဟဲ... ဟဲ... ဟဲ...'

'ဟာ... ဆရာ၊ ကျွန်တော်က ဆရာတပည့်ပါ၊ ဒီကောင်လောက်တော့ ကျွန်တော်နိုင်ပါတယ်၊ အကြောင်း ပြလိုက်ရမလား ဆရာ'

ဟု ကြိတ်မနိုင် ခဲမရ ပြောလေ၏။

'ကဲ... ကဲ... မောင်မင်းကြီးသားရယ် တော်မီတော့၊ ဒီလူကို ငါ ထိန်းထားလိုက်ပါမယ်၊ မင်းကသာ လက်ဖက်ရည်ကောင်း

ကောင်းနှစ်ခွက် ဆွားဖျော်လိုက်စမ်းပါ'

'ဗျာ... ကျွန်တော် လက်ဖက်ရည်မကြိုက်တာ ဆရာလဲ သိသားပဲဟာ၊ နှစ်ခွက်လုံး ဆရာသောက်မလို့လား'

ဟု မယုံသင်္ကာဖြင့် လျာရှည်နေပြန်တော့၏။ ထိုအခါ မေဂျာအောင်ဒင်က...

'မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ တစ်ခွက်က သူဖို့ပါကွာ'

'ဟာ... သူ့စောင်းစားကို လက်ဖက်ရည်တိုက်ပြီး ဆုံးမတာ ဒီတစ်ခါပဲ တွေ့ဖူးသေးတယ်၊ ကောင်းရော'

'ဟား... ဟား... ဟား...'

'ဟဲ... ဟဲ... ဟဲ...'

ကိုဖိုးချစ်စကားကြောင့် မေဂျာအောင်ဒင်နှင့် စုတ်ချာလှ သည့်လူတို့ ကုန်ကြွ မဆည်နိုင်ဘဲ ရယ်နေကြရာ...

'ငါတော့ ဒီလူတွေနဲ့ ပေါင်းရင် ရူးတော့မှာပဲ'

ဟူသော အမူအရာဖြင့် စိတ်ညစ်ကာ ခေါင်းကို တဖြည်းဖြည်းကုတ်ရင်း ကိုဖိုးချစ်တစ်ယောက် တိုက်အတွင်းသို့ ဝင်သွားလေတော့၏။

ထို့နောက် မေဂျာအောင်ဒင်က ခြံပတ်လည်ကို ခစ်ဆေးကြည့်ရှုလေ၏။ ပြီးလျှင် စုတ်ချာလှသော လူအား ၎င်း၏အိမ်

အတွင်းသို့ ခေါ်ဆောင်သွားတော့၏။

၎င်းတို့နှစ်ဦးသည် လူရှင်သောလမ်းမှ လျှောက်လာကြပြီး နောက် အသင့်မောင်းနှင့်လာသည် မြင်းရထားတစ်ဦးကို ခက်ခက် ခဲခဲ ငှားရမ်းစီးကာ ဘိုးလိန်းလမ်း (ဗညားဒလလမ်းသို့) လာခဲ့လေ၏။

မြင်းရထားမောင်းသည့် ကုလားမှာ ၎င်းတို့အား သူတောင်း စား ဘိန်းစားများထင်နေ၍ ငွေစကိုအရင်ပေးကာ တောင်းတောင်း ပန်ပန်ဖြင့် ငှားရမ်းစီးနင်းခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

အမဲဈေး ထိပ်နားတွင် ဆင်း၍ ကျောက်မြောင်းဘက်သို့ ဆက်လက် လျှောက်လာခဲ့ကြပြန်ရာ နာရီဝက်ခန့်သာသာတွင် မိုးနတ်မယ် ပန်းချီပန်းပု အရောင်းဆိုင်နှင့် မျက်စောင်းထိုးသာသာ တွင် ရှိသော ကုလားကာကာဆိုင တစ်ဆိုင်သို့ ဝင်ရောက်၍ တိုင်ကီ တစ်လုံးကို နှစ်ယောက်မျှသောက်ကြလေ၏။

မှတ်ချက် ။ ။ တိုင်ကီ ဟူသည်မှာ ထိုခေတ်က လက်ဖက်ရည် သမားများ သုံးစွဲကြသည့် အာတွေသော အခေါ်အဝေါ်တစ်ခုဖြစ် ၍ နို့ဆီခွက်နှင့် ဖျော်ထည့်ပေးခြင်းကို ဆိုလိုခြင်း ဖြစ်ကြောင်းစာရှု သူများ ဗဟုသုတ ဖြစ်စေရန် အလို့ငှာ ဖော်ပြလိုက်ရပါ၏။

စာရေးသူ

ပူအိုက်လှသော ဧပြီလ၏ နွေညတစ်ညဖြစ်ပေရာ

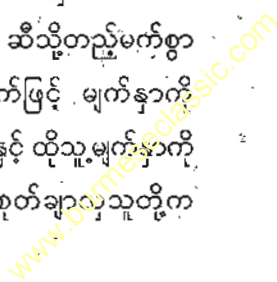
အိမ်ပျော်သူများက လာရောက်အားပေးကြသည် ကြောင့်လား မသိ။ ကာကာဆိုင်မှာ လွန်စွာ စည်ကားနေလေတော့၏။

တရုတ်ဘိန်းစားနှင့် သူတောင်းစားကဲ့သို့ စုတ်ချာလှ သူ့မှာ ပုဂံပြားနှစ်ခုတွင်ထည့်ထားသည့် လက်ဖက်ရည်ကို သောက်သုံး ယောင်ဖြင့် ၎င်းတို့၏ မျက်နှာများကို လမ်းတစ်ဖက်ရှိ 'မိုးနတ်မယ်' ပန်းချီပန်းပု အရောင်းဆိုင်ဘက်သို့ မျက်နှာလှည့်ထားကြလေ၏။

မကြာမီ ကိုးနာရီ သံချောင်းခေါက်သံသည် တင်းတဲတစ်ခု မှထွက်ပေါ်လာ၏။ ထိုသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက်မှာပင် ကာကာဆိုင် အတွင်း၌ လူရှင်းစပြုလေတော့၏။ လမ်းမမှ ကားသွား ကားလာ စာလည်း မရှိသလောက် ရှင်းလင်းသွားကြောင်းပြုမိတော့၏။

ထို့အခိုက် မှောင်ရိပ်ထောင့်ချိုး တစ်ခုမှထွက်ပေါ်လာသော လူတစ်ယောက် မိုးနတ်မယ် ပန်းချီပန်းပု အရောင်းဆိုင်၏ မနီးမဝေး သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့တော့၏။

သို့ရှိစဉ် လမ်းမပေါ်မှ အပြင်းမောင်းနှင့်လာသော ဘားတစ်စီးမှ မီးရောင်သည် ထိုသူ၏ မျက်နှာ ဆီသို့တည့်မက်စွာ ဖြာကျလာရာ ထိုသူပေါင်းထားသော တဲဘက်ဖြင့် မျက်နှာကို အုပ်လိုက်သော်လည်း ထင်းနေသော အမာရွတ်နှင့် ထိုသူ့မျက်နှာကို ဘာကာဆိုင်အတွင်းမှ တရုတ်ဘိန်းစားနှင့် စုတ်ချာလှသူတို့က

အထင်အရှား တွေလိုက်ကြရသည်တွင် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး 'ဘယ်လိုလဲ' ဟူသော အကြည့်ဖြင့် ကြည့်လိုက်ကြလေသည်။

ထိုသူသည် မိုးနတ်မယ်ဆိုင်အတွင်းသို့ ဝင်သွားတော့၏။

ဤသို့ဖြင့် အချိန်အတန်ငယ်ကြာသွားပြီးနောက် ဆယ်နာဇီသံချောင်းပင်ခေါက်ပြန်လေရာ ကာကာဆိုင်၌ ထိုင်နေရန်မသင့်တော်တော့သဖြင့် ပိုင်ဆံ့ရှင်း၍ ဆိုင်မှ ထွက်ကြမယ်အပြု...

ဒုတိယလူရိပ်တစ်ခုသည် မိုးနတ်မယ်ဆိုင်အတွင်းသို့လည်း မျက်နှာချင်းဆိုင်လမ်းဘက်မှ ကြိုရာမရ ဟိုသည်လျှောက်နေကြလေ၏။ ထိုခဏ၌ မိုးနတ်မယ်ပန်းချီရောင်းဆိုင် အတွင်းမှ ဆူညံနှင့်လဲပြိုကျသံများကြားရပြီးလျှင် 'ဒိုင်း' ခနဲသေနတ်သံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာလေတော့၏။

သေနတ်သံကြားလျှင် ကြားချင်းပင် တရုတ်ဘိန်းစားနှင့် စုတ်ချာလှမ်းသာ သူတို့နှစ်ယောက်သည် လေ၏ လျင်မြန်ခြင်းမျိုးဖြင့် ပေတစ်ရာလမ်းကို ဖြတ်ပြေး၍ ဆိုင်အတွင်းသို့ ခုန်ဝင်လိုက်ကြလေတော့၏။

'ဝုန်း'

'မြီးမြီး'

ဂင်းတို့နှစ်ဦး၏ ခုနီဝင်မှုအရှိန်ကြောင့် ပလာစတာ

တိုင်လက်စရုပ်လုံးများသည် လဲပြိုကျကုန်တော့၏။ ထိုစဉ် အမှောင်အတွင်းမှ အသံတစ်သံက . . .

'ဒီကိုလာခွဲကြပါမေဂျာနံ့ ကိုနန်းထိုက်၊ သူ့ကို ကျွန်တော် မိထားပါပြီ'

'အေး . . . တို့လာပြီ'

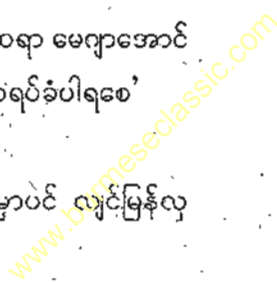
မေဂျာအောင်ဒင်နှင့် အိုက်အိုနန်းထိုက်တို့က အသံကြားရာသို့လျှပ်တစ်ပြတ်ရောက်သွားကြ၏။ ထိုအခန်းမှာ ပန်းချီပန်းပုရုပ်လုံးရုပ်တုများ ရှုပ်ထွေးနေသည့်အခန်းဖြစ်ပြီးလျှင် သေနတ်သမားတစ်ယောက်သည် ကြမ်းပြင်ပေါ်၌ ပက်လက်လန်လဲကျနေသူအားရင်ဘက်ပေါ် ခြေတစ်ဖက်တင်၍ ရပ်နေကြောင်းတွေ့ရတော့၏။

လဲကျနေသူက ကြောက်ရွံ့ဟန်လုံးဝမပြဘဲ သူတို့သုံးဦးဘိုးစူးစိုက်လျှင် အက်ခတ်ကြည့်ရှုနေတော့သည်။ အိုင်အိုနန်းထိုက်က လဲကျနေသူအားပြုံးပြလျက် . . .

'မိုက်ခဲ . . . ငါနန်းထိုက်ပါ။ ဒါကငါတို့ဆရာ မေဂျာအောင်ဒင်တဲ့၊ အေးအေးသက်သာအဖမ်းခံဖို့ ငါမေတ္တာရပ်ခံပါရစေ'

'ဪ . . . ကိုနန်းထိုက်ကိုး'

ထိုသူက တအံ့တဩ ရေရွတ်နေစဉ်မှာပင် လျင်မြန်လှ

သော အိုက်အိုနန်းထိုက်က လက်ထိပ်ဖြင့် ခပ်လိုက်တော့ငါ။
ထိုအခိုက် လှုပ်ရှားဆီတစ်ခုနှင့်အတူ

'သြ . . . မင်းတို့က ဒီလိုကိုး ၊ ငါတူကိုတော့ အပမ်းခဲစေ
ဘူး၊ မင်းတို့သာ . . . က'

'ငဲ့လိုက်ဗျို့'

ဒိုင်း . . . ဒိုင်း၊

'ခွပ် . . . ခွပ်'

'အင့်'

မေဂျာအောင်ဒင်နှင့် အိုက်အိုနန်းထိုက်တို့က မိုက်မဲဆိုသူ
ကိုပါတွန်းလှဲ၍ ရှောင်တိမ်းလိုက်စဉ် အနီး၌ရပ်နေသည့် သေနတ်
သမားသည် ကျားသစ်တစ်ကောင်ကဲ့သို့ ခုန်လွှားဝင်ရောက်သွားကာ
ပစ်ခက်နေသော သေနတ်သမားတစ်ဦး၏ အသံထွက်ပေါ်လာပြန်
လေ၏။

'ဟင် ရှင် ရှင် ကျွန်မဘကြီးကို
ရိုက်တယ်ပေါ့၊ လက်စသတ်တော့ ရှင်ဟာ . . ရှင်ဟာ ကိုဇော်ဝိတ်
မဟုတ်နိုင်ဘူး၊ ဒါကြောင့် ကျွန်မဝေဝေဝါဖြစ်နေတာ သိလား'

ထိုအခိုက် ရိုက်ချလိုက်သည့် သေနတ်သမားကပြုံးရယ်၍
'ဟဲ . . . ဟဲ ဟဲတ်ပေတယ် မဝေမွန်ရည်၊ ကျွန်တော်ဟာ

ကိုဇော်ဝိတ်ယောက်ဆောင်ထားတဲ့ စီအိုင်ဒီက စုံထောက်
ဂျမဒါမူးသာပါတဲ့ဗျာ၊ ဘာကြောင့် ဒီလိုလုပ်ရသလဲဆိုတော့
ထွန်တော့ရုပ်နဲ့ ကိုဇော်ဝိတ်ရုပ်ဟာ ခွဲမရနိုင်အောင် တူခဲ့ကြလို့ပါပဲ။
တဲ . . . ရှင်းရောပေါ့'

'ဒီ . . . ဒီလိုဆို ကိုဇော်ဝိတ်ဟာ'

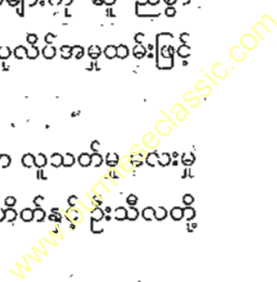
အမျိုးသမီးစကားမဆုံးမီမှာပင် ဂျမဒါမူးသာ က ဖြတ်၍
. . . 'ဒါတွေနောက်တော့ရှင်းပြမယ် မဝေမွန်ရည်၊ ကဲဗျို့
အိုနန်းထိုက်၊ ဒီကဦးသီလကိုပါ တစ်ဆိတ်လောက် လက်ထိပ်ခတ်
ပေးလိုက်ပါဦးနော်'

ထို့ကြောင့် အိုင်အိုနန်းထိုက်ကလည်း ညာလက်ကိုကိုင်၍
ခွံမဲ့နေသည့် ဦးသီလဆိုသူအား သေနတ်ဖြင့်ချိန်၍ လက်ထိပ်ခတ်
လိုက်ရပြန်တော့၏။

'ဝု . . . ဝု . . . ဝု'

ထိုအခိုက် ပုလိပ်ကားများ၏ ဥဩသံများကို ဆူ ညံ့စွာ
ကြားရပြီးနောက် မိုးတုတ်မယ်ဆိုင်ခန်းသည် ပုလိပ်အမှုထမ်းဖြင့်
ပြည့်ကြပ်သွားလေတော့သည်။

ပုလိပ်များနှင့် စီအိုင်ဒီစုံထောက်များမှာ လူသတ်မှု လေးမှု
တရားခံ မိုက်ခဲခေါ်မိုက်ခဲမြွေငန်းခေါ် ကိုဇော်ဟိတ်နှင့် ဦးသီလတို့

အား ဂရုတစိုက် စောင့်ကြည့်နေကြတော့၏။

ထိုအခိုက် 'မေဂျာအောင်ဒင်၊ အိုင်အိုနန်းထိုက်တို့နှင့် ဂျမဒမူးသာတို့က တစ်စုံတစ်ရာကို အရေးတကြီး ဆွေးနွေးနေကြတေ၏။ မေဂျာအောင်ဒင်က

'ဒီကောင် . . . ဒီထဲဝင်သွားတာ ကိုနန်းထိုက်နဲ့ နှစ်ယောက်စလုံး တွေ့လိုက်ရတယ် မူးသာရ'

'ဟင် . . . ဟုတ်လား၊ ကျွန်တော်က မိုက်ခဲဝင်သွားပြီး သူ့နောက်က နောက်ဆုံးဝင်လိုက်လာတာ၊ ဒါဆိုရင် ရိုးမကျားတိုင်း ချစ်က ဒီဆိုင်ထဲကို အရင်ဆုံးဝင်လာတာပေါ့။ ဒီလိုဆို ဘယ်ပျောက်နေသလဲ စေ့စေ့စပ်စပ် ရှာကြည့်ရင် ကောင်းလိမ့်မယ်ထင်တယ် မေဂျာ'

ထို့နောက် ပန်းခိုးကားချပ်များ၊ ပလာစတစ် ရုပ်လုံးများဖြင့် ပြည့်နှက်နေသည့် အခန်းတစ်ခုလုံးအား ပိုက်စိပ်တိုက် မြေလှန်၍ ရှာကြတော့သည်။ သို့ရာတွင် ရိုးမကျား ဓားပြဂိုဏ်းခေါင်းဆောင်တိုင်းချစ်ကိုကား အစအနရှာမတွေ့နိုင်အောင်ဖြစ်ကြရလေ၏။

သို့ရှိစဉ် အိုင်အိုနန်းထိုက်သည် အခန်း၏ မှောင်ရိပ် တစ်ခုမှနေ၍ ပုန်းကွယ်ကာ ဦးသီလ၏ မျက်လုံးများကို အလွတ်မဖော်စတမ်းစိုက်ကြည့်လိုက်၏။

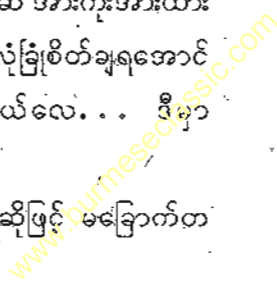
ဦးသီလသည် ပုလိပ်များ အလုပ်ရှုပ်နေသည်ကို ခပ်ပြုံးပြုံး ကြည့်၍ ၎င်း၏ တောက်ပသော မျက်လုံးများကို နေရာတစ်နေရာသို့ စူးစိုက်ကြည့်ပြီးလျှင် ကျေနပ်သော အမူအရာ ဖြစ်နေသည်ကို အိုင်အိုနန်းထိုက်တွေ့လိုက်ရတော့၏။

လူအားလုံးပြန်လည်စုံပြုဖြစ်သောအခါ အိုင်အိုနန်းထိုက်က 'အင်း . . . ရိုးမကျားတိုင်းချစ်တာ သူ့ရဲ့ခြံမူတွက် ဦးသီလဆီကို ရောက်လာခဲ့တာမှာ တော်တော်ကို လုံခြုံသွားတော့တာပါပဲလား။

ဟဲ့ ပြောလိုက်၏။
မေဂျာအောင်ဒင်နှင့် ဂျမဒါမူးသာက နားမလည်စွာဖြင့် 'ဘာကိုဆိုလိုတာတဲ့ ကိုနန်းထိုက်'
'ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော်လဲ နားမလည်မိဘူးဗျာ'

'ဒီလိုကွ မူးသာရ၊ ရိုးမကျားတိုင်းချစ်တာ တို့ပုလိပ်အဖွဲ့နဲ့ မိုက်ခဲရဲ့ရန်ကလွတ်မြောက်ဖို့အတွက် ဦးသီလဆီ အားကိုးအားထားနဲ့လာခဲ့ရာမှာ ဦးသီလက တစ်သက်လုံး လုံခြုံစိတ်ချရအောင် ရိုးမကျား တိုင်းချစ်ကို စီမံပေးလိုက်တယ်လေ . . . ဒီမှာ ကြည့်ကြစမ်း'

အိုင်အိုနန်းထိုက်သည်ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် မခြောက်တ

ခြောက် ရှိနေသည့် စိတ်ကောင်းထားသော အရွယ်အစား အမျိုးမျိုး ပုံပန်းသဏ္ဍန်အမျိုးမျိုး ပလာစတစ်ရုပ်လုံးများကြားမှ သတ္တမမြောက် ရုပ်လုံးတစ်ခုကို လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်တော့၏။

‘အဲဒါ ရိုးမကျားတိုင်းချစ်ပဲ၊ အထဲမှာ သူ့ရဲ့ အလောင်းရဲ့ တယ် . . . က’

အိုင်အိုနန်းထိုက်သည် နံရံ၌ချိတ်ထားသည့် ပန်းပုထုသည် ဆောက်တစ်ခုဖြင့် ရုပ်လုံး၏ဝမ်းဗိုက်သို့ လျှပ်တစ်ပြတ်ထိုး၍ ခွဲချ လိုက်တော့၏။

- ‘ဟာ’
- ‘ဟင်’
- ‘အို’
- ‘ဟိုက်’

အထူးထူးသော အာမေဇိုက်သံများထွက်ပေါ်လာပြီးနောက် တွင် အသံတစ်သံထွက်ပေါ်လာတော့၏။ ထိုအသံမှာ ဦးသီလ၏ အသံဖြစ်လေသည်။

‘တော်ပါပေ အိုင်အိုနန်းထိုက်၊ ကျုပ် ချီးကျူးပါတယ်၊ မောင်ရင်နဲ့ တွေ့ရတော့တရားခွဲတွေဟာ ကြိုးစင်တက်ဖို့ အသင့်ပြင် ထားရင်ကောင်းမယ်လို့ ပြောကြတာ လက်တွေ့ဖြစ်လေးတော့

ကျုပ်လက်ခံလိုက်ပါပြီလေ’
‘ကဲ . . . သွားကြစို့မော့ ၊ တိုင်းချစ်ရဲ့ အလောင်းကို တားပေါ်တင်ခဲ့ကြ’

ဟုမေဂျာအောင်ဒင်က အမိန့်ပေးလိုက်လေ၏။

အဆုံး၌ . . .
စတီးဝပ်အချုပ်၌ထားရှိသော မိုက်မဲခေါ် မိုက်မဲမြေငန်းခေါ် ဇော်ဟိတ်၏ ထုတ်ဖော်ပြချက်အရ စတော့ဂိတ် ဝုံးတံတားကြီး၏ တောင်အက် အမှတ်အသားပြုထားသော ဇလီဖားတုံးတစ်တုံး အောက်မှ ရတနာ သေတ္တာတစ်လုံးကို ပုလိပ်ဖက်မှ သိမ်းဆည်းရမိ ခဲ့ရာ မြေငန်းခေါ်ဇော်ဟိတ်က အိုင်အိုနန်းထိုက်အား တွေ့ဆုံခွင့် တောင်း၍ . . .

‘ဒါတွေဟာ ကျွန်တော် မိဘပိုင် ရိုးသားစွာ ရှာဖွေစုဆောင်း ထားတဲ့ပစ္စည်းတွေ ဖြစ်ပါတယ်၊ ကိုနန်းထိုက် အသေအချာစုံစမ်း ကြည့်ပါ။ ခင်ဗျားရဲ့တည်ကြည်မှုနဲ့ စိတ်နေသဘောထားကို ကျွန်တော် လေ့လာပြီးသားပါ။ ယုံကြည်ပါတယ် ကိုနန်းထိုက်’

‘အမှန်တရားအတိုင်း အတတ်နိုင်ဆုံး ကျွန်တော် ဆောင်ရွက်ပေးပါမယ် ကိုဇော်ဟိတ်’

အိုင်အိုနန်းထိုက်က ကတိပြုလိုက်၏။

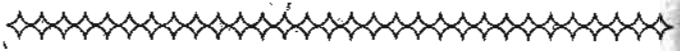
‘ဒီလိုဗျား ဒီပစ္စည်းတွေဟာ ကျွန်တော်တို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ဦး ပိုင်ဆိုင်တဲ့ မိဘအမွေအနှစ်တွေပါပဲ။ ဒီတော့ လောလောဆယ် တစ်ဝက်ကို အခုမှ သိရတဲ့ ကျွန်တော့်ကို ကိုဇော်ဝိတ်က ပိုင်ဆိုင်ပါတယ်။ ဖြစ်နိုင်ရင် သူတို့နှစ်ယောက်အတွက် လက်ဖွဲ့အဖြစ် ပေးခဲ့ချင်ပါတယ်’

စိတ်ချပါ ကိုဇော်ဝိတ်၊ ခင်ဗျားဆန္ဒ ပြည့်ဝအောင် သက်ဆိုင်ရာနဲ့ အမြန်ဆုံးကျွန်တော် ညှိနှိုင်းဆောင်ရွက်ပေးပါမယ်။

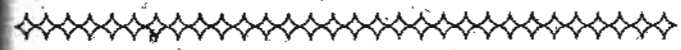
ထိုနောက် မိုက်ခဲခေါ် မြေငန်းခေါ် ဇော်ဝိတ်က သူ၏ထွက် ဆိုချက်ကို ပုလိပ်အရာရှိများအားလုံးရှေ့ မှောက်၌ မချွင်းမချန် ထွက်ဆိုလေတော့၏။

မှတ်ချက်။ ။ မြေငန်းခေါ် ဇော်ဟိတ်၏ ထွက်ဆိုချက်ကို ဖတ်ရှု၍ ကောင်းစေရန် ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းသဖွယ်ရှေ့တွင် ရေးသား ဖော်ပြမည် ဖြစ်ပါသည်။

စာရေးသူ

အမှုဆင်ခဲရသူတစ်ဦး

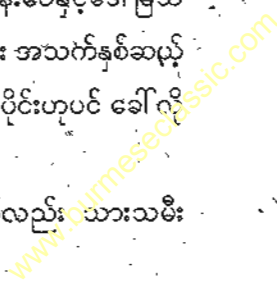
မအူပင်မြို့၊ ရွှေဘုန်းပွင့်ဘုရားအနီးနှင့် မနီးမဝေး မြို့လယ် ရပ်ကွက်တစ်ခုမှ တိုက်အိမ်စိမ်းစိမ်းလေးမှာ ဆန်ပွဲစားသူဌေး ဦးထွန်းဝေနှင့် ချစ်ဇနီး ဒေါ်မြသီတို့၏ တိုက်အိမ်လေးဖြစ်လေ၏။

ထိုနေ့က ပင်သံသာ ငါးပါးကို ဆွမ်းထမင်း ဟင်းများ ဆပ်ကပ်ကျွေးမွေး၍ လှူဖွယ်ဝတ္ထုအစုစုတို့ကို လောင်းလှူသော နေ့ဖြစ်လေရာ ၎င်းတို့အိမ်၌ ဧည့်ပရိသတ် အတန်ငယ် စုံလင်နေလေ တော့၏။

ထိုသို့ အလှူဒါနပြုသည့် ရည်ရွယ်ချက်မှာ ၎င်းတို့၏ တစ်ဦးတည်းသောသားလေး မောင်ဇော်ဝိတ်၏ တစ်နှစ်မြောက် မွေးနေ့ဖြစ်သောကြောင့်ပင်။

စီးပွားရေးလည်းပြေလည်၊ စိတ်သဘောထားလည်း ကောင်းမွန်၍ အပေါင်းအသင်းဆန့်သော ဦးထွန်းဝေနှင့်ဒေါ်မြသီ တို့မှာ ဦးအဒေါ်အစရှိသည့် တပ်ခေါ်ရလင့်ကစား အသက်နှစ်ဆယ့် ငါးနှစ်ကျော်ကျော်ခန့်စီသာ ရှိကြသေး၍ လူရွယ်ပိုင်းဟုပင် ခေါ်လို က ခေါ်နိုင်သေးလေ၏။

အိမ်ထောင်သက် ငါးနှစ်ရှိပြီဖြစ်သော်လည်း သားသမီး

ရတနာ တစ်ဦးမျှ ထွန်းကားခြင်းမရှိပဲ လွန်ခဲ့သောနှစ်ကမှ သားဦး ရတနာလေး မွေးဖွားခဲ့ရာ ဇမ္ဗူတွင် တလူလူဖြစ်စေရမည့် သားကလေးဟု ဥဒါန်းကျူးကျင့်ကာ 'ဇော်ဝိတ်'ဟူ၍ မှည့်ခေါ်လိုက်တော့၏။

မိဘများမှာ စီးပွားရေးပြည်လည်သည့်အလျောက် သားကလေး ဇော်ဝိတ်မှာလည်း မပူမပင်ဖြင့် တစ်နှစ်ပြီးတစ်နှစ် ကြီးပြင်းလာခဲ့တော့သည်။

ဤနည်းဖြင့် မေ့ဇော်ဝိတ် သုံးနှစ်သားခန့် အရွယ်တွင် ကိုထွန်းဇော်ဝိတ် ဝမ်းပေးကိစ္စဖြင့် မအူပင်မြို့နှင့် အနီးအပါးရှိ ရွာများသို့ ခရီးထွက်နေစဉ် လူတစ်ယောက်သည် ၎င်းတို့နေအိမ်သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့လေ၏။

ထိုသူမှာ ရန်ကုန်မြို့မှ ကိုထွန်းဇော်ဝိတ် ညီဝမ်းကွဲတစ်ဦးဖြစ်၍ ပန်းချီပန်းပုလုပ်ငန်းဖြင့် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း ပြုနေသူ ဖြစ်ကြောင်း ဒေါ်မြသိသိရလေသည်။

အမည်မှာ ကိုသီလဖြစ်ကြောင်းလည်း သိရပြန်လေ၏။ ဒေါ်မြသိကလည်း မတ်တော်မောင်အား အေးဆေးစွာ အနားယူစေ၍ ဧည့်ခံကျွေးမွေးလေ၏။

ထိုအချိန်၌ သုံးနှစ်သားသာရှိသေးသော ဇော်ဝိတ်ကလေး

သည် ကိုသီလကိုမြင်သည်နှင့် ပြုံးရွှင်စွာ ရယ်မောကာ အတင်းကုပ်ကပ်ဖက်တွယ်ထားလေ၏။

ကိုသီလမှာလည်း ချစ်စနိုးနှင့် မောင်ဇော်ဝိတ်လေးအား ဖက်တွယ် ချောမြူမိလေတော့၏။

ဦးထွန်းဇော်ဝိတ် ပြန်လည်ရောက်ရှိသည့် ညနေစောင်းတွင် မောင်ဇော်ဝိတ်ကို ချီပိုး၍ ကိုသီလက ထွက်ကြိုရာ ဦးထွန်းဇော်ဝိတ်အားသင့်လျက်...။

'ဟ... ဟေ့ကောင် ညီလေး၊ မင်းဘယ်တုန်းက ရောက်နေတာလဲ၊ ဟား... ဟား... ကြည့်စမ်း ငါ့သားက ငါနဲ့သူ့အမေက လွဲရင် ဘယ်သူခေါ်လို့မှ လိုက်တာမဟုတ်ဘူးကွ၊ မင်းကြံမှ သွေးက စကားပြောတယ် ထင်ပါရဲ့၊ ဟဲ... ဟဲ... ဟဲ...'

ဟု ဝမ်းသာအံ့ဩလျက် ပြောလေ၏။

'ကဲ... နောက်ကျမှ သားအကြောင်းနဲ့ ညီအစ်ကိုတွေအကြောင်း ပြောကြပါရှင်၊ လောလောဆယ် ချွေးတွေ သံတွေနဲ့ ခဏအမောဖြေပြီး ရေမိုးချိုးစမ်းပါဦး'

'ဟုတ်တယ်ဟေ့၊ ငါ့မိန်းမပြောမှ သတိရတယ်ဟေ့ ညီလေးရ၊ ကဲ... ခဏနေဦး၊ အဝတ်အစားလဲပြီး ရေမိုးချိုးလိုက်ဦးမယ်၊ ပြီးတော့မှ ထမင်းစားရင်း စကားပြောကြတာပေါ့'

‘ရပါတယ် အစ်ကိုကြီး’

ထမင်းစားပွဲ၌ မောင်ဇော်ဝိတ်ကလေးက ကိုသီလ ထမင်းပန်းကန်ကို ဆော့ကစားနေသောကြောင့် မိခင်ဒေါ်မြသီက အမြန်ဆွဲခေါ်သွားရလေ၏။ ဦးထွန်းဝေက . . .

‘အင်း . . . ငါ့သားကတော့ မင်းကိုတွေ့တွေ့ချင်း တော်တော့ကိုချစ်နေတာပဲ ညီလေး၊ ငါတောင် အံ့ဩနေတယ်ကွ’

‘ကျွန်တော်လဲ မောင်ဇော်ဝိတ်လေးကို အတော်ပဲ ချစ်မိပါတယ်၊ အစ်ကိုကြီး’

‘အဲဒါ သွေးကွသွေး၊ ဟဲ . . . ဟဲ . . . ဟဲ၊ ထည့်စားကွာ၊ ပုဇွန်ထုပ်ဆီပြန်က မင်းတို့ရန်ကုန်မှာ စားရခဲတယ်ကွ၊ ဒီမှာက လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် စားရတာ’

ဦးထွန်းဝေက ညီဖြစ်သူ ကိုသီလ၏ ထမင်းပန်းကန်သို့ ပုဇွန်ထုပ်ဆီပြန်များကို ကော်ခတ်၍ ထည့်ပေး၏။

ကိုသီလကလည်း မြိန်ယှက်စွာ စားသောက်၏။ ဦးထွန်းဝေက . . .

‘ဒါနဲ့ မင်းက ဘာကိစ္စကြောင့် ငါ့ဆီရောက်လာရတာလဲ၊ ပြောစမ်းပါဦး၊ ဘာလဲ ဒီမှာနေမလို့လား’

‘နေသင့်ရင် နေမလားလို့ပါ’

‘ဘာကွ . . . တကယ်ပြောတာလား’

‘တကယ်ပြောတာပါ’

ထိုအခါ ကိုသီလက သူသည် ပန်းချီပန်းပုပညာဖြင့် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပြုနေရင်း ပုဇွန်တောင်စေးမှ အထည်သည် မနွဲ့အေးဆိုသူ အမျိုးသမီးနှင့် ချစ်ကြိုက်မိကြောင်း၊ သို့ရာတွင် မနွဲ့အေးသည် သစ္စာမရှိဘဲ မြို့အုပ်တစ်ယောက်နှင့် ဖောက်ပြန်နေသည့် အပြင် . . .

တစ်နေ့သ၌ ၎င်းအားကိစ္စတစ်ခုဖြင့် လာရောက်တွေ့ဆုံပါရန် ချိန်းဆိုပြီးလျှင် ၎င်းရောက်သွားချိန်၌ အသင့်စောင့်ဆိုင်းနေသော မြို့အုပ်နှင့်သူ့လူများက ဝိုင်းဝန်းဖမ်းဆီးပြီး ကိုသီလအား တာယီကူကြွေပျက်စေမှု၊ မိန်းမသားတစ်ဦးအား ဇော်ကားရန် ကြံရွယ်မှု၊ ဝိုင်နက်ကျူးလွန်မှုစသည့် မဖွယ်မရာသော အပြင်ကပ်ပုဒ်မများနှင့် တရားစွဲတော့၏။ ထိုအတွက် ကိုသီလမှာ နာမည်ပျက်ရုံမက ထောင်သုံးနှစ်ပင် ကျခံရလေသည်။

မှတ်ချက်။ ။ ထိုခေတ် စဉ့်အခါက ငွေများငွေနိုင် ဖြစ်ပြီးလျှင် အမှုထမ်း အရာထမ်းများမှာလည်း ငွေမျက်နှာကိုကြည့်၍ တရားစီရင်ခြင်းဖြစ်သောကြောင့် ထောင်သုံးနှစ်ကျခြင်းမှာ အဆန်းဟု မဆိုနိုင်ပါပေ။

စာရေးသူ။

‘နေစမ်းပါဦး ညီလေးရေ၊ မင်းချစ်သူက ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့ မင်းကို လည်ဆယ်အမှုဆင်ပြီး ထောင်ချရတာလဲ’

ဦးထွန်းဝေက မရှင်းသဖြင့် မေးလိုက်ရာ ကိုသီလက နာကျည်းစွာဖြင့်...

‘အစ်ကိုကြီးရာ ကျွန်တော် ထောင်ကျသွားတော့ သူတို့နှစ်ဦး အနှောင့်အယှက်ကင်းစွာ လက်ထပ်ကြမယ်ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ အဲဒီလို အမှုဆင်တာတဲ့ဗျာ၊ ဒါလဲ ကျွန်တော် ထောင်ကထွက်လာပြီး မကြာခင်ကမှ မိတ်ဆွေတစ်ယောက် ပြောလို့သိရတာပါ’

‘အေးကွာ... တော်တော်ပက်စက်တဲ့ အကြံအစည်ပါ၊ နို့သူတို့ကရော လက်ထပ်ဖြစ်ကြသလား’

‘လက်ထပ်ဖြစ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော် ထောင်ကျပြီးလို့ တစ်လလောက်ကြာတော့ လက်ထပ်ကြတယ် ကြားတာပါပဲ’

‘အင်း... မင်းအဖြစ်က ကြားရတာ ငါတောင် တော်တော်ပဲ စိတ်မကောင်းဖြစ်မိတယ်၊ ဒါတွေ ငါမကြားမိဘူးကွာ၊ လူတစ်လုံးလူတစ်လုံး နေနိုင်အောင် စီးပွားရေးကို ကြိုးစားပြီးဖိလုပ်နေရတော့ ရန်ကုန်က မင်းသတင်းကိုလဲ ဘာမှအာရုံမစိုက်နိုင်အောင် ဖြစ်သွား

ရတာပါ’

‘ဟုတ်ပါလိမ့်မယ်၊ အစ်ကိုကြီး’

ဦးထွန်းဝေ၏မိခင်နှင့် ကိုသီလ၏ မိခင်မှာ ညီအစ်မအရင်းများဖြစ်ကြ၍ ကျန်မိသားစုများမှာ သေဆုံးကုန်ကြပြီးလျှင် နှစ်ဘက်အမျိုးများ၌ ဦးထွန်းဝေနှင့်ကိုသီလတို့ နှစ်ဦးသာ ကျန်ရစ်လေ၏။

ဦးထွန်းဝေမှာ ဆန်အရောင်းအဝယ်လုပ်ရင်း မအူပင်မြို့မှ ဒေါ်မြသီနှင့် နဖူးစာ ရွာလည်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

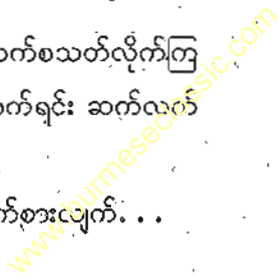
‘အမှန်တော့ အစ်ကိုကြီးရာ ကျွန်တော့်ကို အမှုဆင်ပြီး ထောင်မှချလဲ ကျွန်တော်က သူတို့နှစ်ယောက်ကို အနှောင့်အယှက်မပေးပါဘူး၊ ကျွန်တော်ဟာ ယောက်ျားကောင်း တစ်ယောက်ပါ၊ ဒို့လောက် အောက်တန်းကျတဲ့ စိတ်ဓာတ်မမွေးပါဘူး’

ကိုသီလက ထိုသို့ပြောရာ ဦးထွန်းဝေက...

‘ငါ ယုံပါတယ်ကွာ၊ မယုံကြည်တာ မင်းချစ်သူ မနွဲ့အေးဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးပဲ ညီလေး’

၎င်းတို့ ညီအစ်ကိုသည် ထမင်းကို လက်စသတ်လိုက်ကြပြီးနောက် အချို့ပွဲမုန့်နှင့် ရေခဲခွေးကြမ်းကိုသောက်ရင်း ဆက်လက်ပြောဆိုနေပြန်၏။

ဦးထွန်းဝေက ထန်းလျက်ခဲတစ်ခဲ နှိုက်စားလျက်...

‘ဒါနဲ့ မြို့ပိုင် အဲဒီအမျိုးသမီးက အခုဘယ်မှာတဲ့လဲကွ’

‘တောင်ငူမှာလို့ ကြားတာပဲ အစ်ကိုကြီး’

‘အေးပေါ့ကွာ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်ရဲ့ဝဋ်ကြွေး ပါလာလို့ အခုလိုဖြစ်တာပဲဆိုပြီး၊ ဖြေသိမ့်ပါလို့ ဖြော့ချင်တာပဲ ညီလေးရာ...’

ကိုသီလကမူ တစ်စုံတစ်ရာကို မပြောဘဲ ခပ်မဆိတ် တိတ်နေလေ၏။ ပြီးမှ...’

‘အခုတော့ ရန်ကုန်မြို့မှာ ကျွန်တော်ဟာ တော်တော် သိက္ခာကျနေတယ် အစ်ကိုကြီး၊ ဒါကြောင့် စိတ်ပြေလက်ပျောက် သဘောနဲ့ အစ်ကိုကြီးဆီ ရောက်လာခဲ့တာပဲ’

ထိုအခါ ဦးထွန်းဝေက...’

‘အမလေးဗျာ... ကိုယ့်ညီက ပျော်တယ် ဆိုရင်ဖြင့် ဒီမှာ တစ်သက်လုံး မပူမပင်နေစမ်းပါကွာ၊ မင်းနေရင် မင်းရဲ့တူတော် မောင်လဲ ပျော်မှာအမှန်ပဲ’

‘ကျေးဇူးတင်လှပါစွယ် အစ်ကိုကြီး’

ထိုနေ့မှစ၍ ဦးထွန်းဝေနှင့် ဒေါ်မြသီတို့မိသားစုတွင် မိသားစုတစ်ဦး တိုးလာပြီးလျှင် သားလေးမောင်ဇော်ဝိတ်မှာလည်း ဦးလေးဖြစ်သူ ကိုသီလအား တစ်နေ့တစ်ခြား ချစ်ခင်တွယ်တာလျက် ရှိနေ

လေတော့၏။

စရိုက်ဆိုးနှင့် အမိုက်ကိုးသူ

အချိန်ရာသီတို့သည် တရွေ့ရွေ့ ပြောင်းလဲလာမြဲ အစဉ်အလာအတိုင်း မောင်ဇော်ဝိတ်ကလေးပင် လေးနှစ်ကျော်၍ ငါးနှစ်အတွင်းသို့ ချဉ်းနှင်းဝင်ရောက်လာခဲ့ပြီ ဖြစ်ပေတော့၏။

ကိုသီလသည် ပထမဦးက လူရိုးတစ်ဦး ဖြစ်သော်လည်း ကြာလာသောအခါ သူ၏မကျေနပ်မှုများကို အရက်ဖြင့် ကုစားရင်း အရက်သမားတစ်ယောက် ဖြစ်လာခဲ့တော့သည်။

သူသည် ဘုံဆိုင်သို့သွားတိုင်း လေးနှစ်ကျော်ကျော်ခန့်ရှိသော မောင်ဇော်ဝိတ်ကလေးကို ခေါ်သွားတတ်ပေရာ၊ ‘သူတော်ချင်းသတင်းလေ့လေ့ ပေါင်းဖက်တွေ့၏။’ ဆိုသကဲ့သို့ပင် မောင်ဇော်ဝိတ်ကလေးမှာလည်း အရက်သမားများကို အပေါင်းအသင်းဟူ၍ မှတ်ထင်နေတော့၏။

မိဘများထက် အရက်သမားဦးလေးဖြစ်သူ ကိုသီလကိုသာ ပိုမိုခင်တွယ်၍ သွားလေရာနောက် တကောက်ကောက်လိုက်၏။ အစပထမတွင် မိဘများမှာ ဤမျှအထိဖြစ်လာမည် မထင်

မိသော်လည်း နေမြင့်လေ အရူးရင့်လေဆိုသည့် စကားအတိုင်း ကလေးပင်ဖြစ်သော်လည်း တစ်စတစ်စ မိုက်ရိုင်းရမ်းကားသည့် စိတ်ကလေးများ ဝင်ရောက်လာသောကြောင့် မိခင်နှင့်ဖခင်တို့မှာ အထူးစိုးရိမ်လျက် သောက ရောက်နေကြတော့၏။

ဦးလေးဖြစ်သူကို ဆင်ခြင်ရန် ပြောသော်လည်း အရက် သမားကြီး လုံးလုံးဖြစ်နေသည့် ကိုသီလံသည် အစ်ကိုကြီး၏ စကား ကို နားခံခြင်းမရှိဘဲ၊ သောက်မြဲတိုင်းသောက်၍ နေမြဲတိုင်း နေ၏။ ကြာသော် ဦးထွန်းဝေပါမက ဒေါ်မြသီပါ မပြောတော့ချေ။

မောင်ဇော်ဝိတ်သည် ကလေးပင်ဖြစ်သော်လည်း စိတ်ခက် ထန်လှ၏။ လိုချင်သည်ကိုမရလျှင် စိတ်ကောက်၏။ စားချင်သည်ကို မစားလျှင် လူးလိုမ့်၍ငို၏။ သွားချင်သည့် နေရာကို မသွားရလျှင် တွေ့သမျှအရာဝတ္ထုများကို ဆွဲယူပေါက်ခွဲ၏။

ကြာသော် မိဘနှစ်ပါးမှာ တစ်ဦးတည်းသော သားလေး အား စိတ်ကုန်ခမ်းလာကြ၏။ မည်သို့မျှ ချော၍မပျော့၊ မည်မျှပင် ချောက်သော်လည်း မကြောက်သည့် အပြင် မည်မျှပင် ရိုက်သော် လည်း မိုက်မြဲဆိုးမြဲပင် ဖြစ်နေလေ၏။

သို့ရာတွင် ဦးလေးဖြစ်သူ အမူးသမားကြီး ဦးသီလနှင့်ဆို လျှင် မည်သို့ပင် နေရသည်ဖြစ်စေ၊ ရယ်ရယ်မောမော ပြုံးပြုံးရွှင်

ရွှိနေတတ်၏။

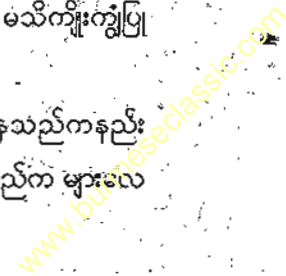
တစ်နေ့တွင် ဘုံဆိုင်၌ အမူးသမားတစ်စုနှင့် ကိုသီလတို့ အားများ ရန်ဖြစ်ရာတွင် လူတစ်ယောက်က ဝင်ကူရာမှ ထိုသူနှင့် သီလတို့ မိတ်ဆွေရင်းချာမမာ ရင်းနှီးသွားတော့၏။

ထိုသူ၏ နာမည်မှာ ကိုတိုင်းချစ်ဖြစ်၍ မအူပင်အနီးရှိ ထဲကျေးရွာမှဖြစ်ကြောင်း သိရပြီးလျှင် မအူပင်မြို့ပေါ်ရှိ မိတ်ဆွေ ဦးထံသို့ အလည်အပတ်လာရောက်ခြင်း ဖြစ်ကြောင်းလည်း သိရှိ

ကိုသီလနှင့် ကိုတိုင်းချစ်တို့မှာ ငယ်ပေါင်းကြီးဖော်များ သိဖြစ်နေကြပြီးလျှင် တစ်ခါတစ်ရံ၌ ကိုသီလက ၎င်းနေထိုင်ရာ နန်းဝေအိမ်သို့ပင် အလည်အပတ် ခေါ်သွားတတ်လေ၏။

ဦးထွန်းဝေနှင့် ဒေါ်မြသီတို့က အကြောင်းမသိသည့် လူစိမ်း ဦးကို အိမ်သို့ခေါ်ခြင်းအား မနှစ်သက်သော်လည်း ကိုသီလကို ချစ်ရသဖြင့် ဆက်လက်ပြောဆိုခြင်းမပြုတော့ဘဲ မသိကျိုးကျွံပြု စာ နေလေတော့၏။

မောင်ဇော်ဝိတ်မှာ မိဘများထံမှောက်၌ နေသည်ကနည်း ကိုသီလ ကိုတိုင်းချစ်တို့နှင့်သာ သွားလာနေထိုင်သည်က များလေ

နောက်တစ်နှစ်အကြာ၌ ဒေါ်မြသီတွင် ကိုယ်ဝန်အရပ်
အမာဖြစ်လာပြီးနောက် သားယောက်ျားလေးတစ်ဦးကို မွေးဖွားပြန်
လေတော့၏။

ထိုသားလေးအား အစ်ကိုဖြစ်သူ ဇော်ဝိတ်နှင့် နာမည်ဆင်
စေရန် ဇော်ဟိတ်ဟူ၍ မှည့်ခေါ်လေ၏။

ဇော်ဟိတ်ကို မွေးသည့်နေ့မှစ၍ အပြောအဆိုရခက်ကာ
မိဘများကို မချစ်သည့် ဇော်ဝိတ်အား ပေလယျက် ထားလိုက်တော့
၏။

ထို့ကြောင့်လည်း ဇော်ဝိတ်သည် အရက်သမားများဖြစ်ကြ
သည့် ကိုသီလ ကိုတိုင်းချစ်တို့နှင့် ပိုမို၍ ရင်းနှီးခဲ့ပြီးလျှင် စရိတ်ဆုံး
များကို ပိုမိုအတုအခိုးနိုင်ခဲ့လေတော့၏။

ကိုသီလလည်း ပိုမို၍ မိုးမလင်းအောင်သောက်ကာ အရက်
ကျေးကျွန်ကြီးဘဝကို ခံယူနေရှာ၏။

မကြာမီ ကိုတိုင်းချစ်သည် ၎င်း၏ဇာတိကျေးရွာသို့ ရုတ်
တရက် ပြန်သွားခဲ့တော့သည်။

သို့သော် ကိုသီလသည် ဘုံဆိုင်သို့ တစ်ယောက်တည်း
သော် လည်းကောင်း၊ တစ်ခါတစ်ရံ တူဖြစ်သော ဇော်ဝိတ်ကိုခေါ်၍
လည်းကောင်း ထုံးစံအတိုင်း စားသောက်မြဲဖြစ်လေသည်။

အစ်ကိုကြီး ဦးထွန်းဝေနှင့် မရိုးဖြစ်သူ ဒေါ်မြသီတို့က
မည်မျှပင် ဆုံးမသော်လည်း ပျက်စီးနေသော ကိုသီလကမူ ငြိမြင်း
ငါစိုင်း စစ်ကိုင်း ရောက်ရောက် ဟူသောဆောင်ပုဒ်အတိုင်း
ဆက်လက်၍ ကျင့်သုံးလျက်သာ ရှိနေလေတော့၏။

ပြောမယ့် ကြုံဖူးမှသိ

ကိုသီလသည် အမြဲတမ်းလိုပင် ဇော်ဝိတ်ကိုခေါ်၍ မြစ်ဆိပ်
၌ ရေချိုးတတ်သကဲ့သို့ ဇော်ဝိတ်၏ရင်ဘတ်မှ အမှတ်နိကြီးကို ချေး
တွန်းပေးတိုင်း ထိကိုင်၍ နောက်တတ်၏။

ထိုအခါမျိုး၌ ဇော်ဝိတ်မှာ တစ်ခစ်ခစ်ရယ်မော၍ သဘော
ကျနေတတ်သည်။

ဇော်ဝိတ် ခုနှစ်သားရောက်၍ ဇော်ဟိတ် နှစ်နှစ်သား
သာသာခန့်တွင် ဧရာဝတီမြစ်ဝကျွန်းပေါ်၌ သူပုန်သူကန်တို့ ထကြွ
သောင်းကျန်းသဖြင့် အင်္ဂလိပ်အစိုးရမင်းမှာ မျက်လုံးပြူးမျက်ဆန်ပြူး
နိုင်နင်းနေရရှာသည်။

တောမီးလောင် တောကြောင် လက်ခမောင်းခက်သည်
သို့ပင် ခိုးဆိုးလုယက် သောင်းကျန်းသူများလည်း နေရာဖန်အပြား

မှ ထွက်ပေါ်လာကြရာ ပြည်သူလူတို့မှာ ကျီးလန့်စာစားဖြစ်နေရ တော့သည်။

ထိုအချိန်၌ ဦးထွန်းဝေမှာ ရှာဖွေစုဆောင်းထားသည့် ငွေ ကြေးများအား ရွှေငွေများ အစိုးတန်ပစ္စည်းရတနာများဖြင့် ဝယ်ယူ လဲလှယ်၍ အိမ်၏လျှိုဝှက်ခန်းတစ်ခုတွင် သိမ်းဆည်းထားလေ၏။

တစ်နေ့သ၌ တစ်အိမ်လုံး အနံ့အပြား ဆော့ကစားတတ် သည့် ဇော်ဝိတ်သည် ကစားရင်းမှ လျှိုဝှက်သိမ်းဆည်းထားသော ထိုရတနာများအား အမှတ်မထင် တွေ့ရှိသွားသည်တွင် အမူးသမား ဖြစ်သည့် ဦးလေးသီလအား ခေါ်ပြတော့သည်။

ကိုသီလမှာ ရတနာများအားကြည့်၍ တုန်လှုပ်သွားပြီးလျှင် ဇော်ဝိတ်အား ချော့မော့၍ မူလနေရာအတိုင်း ပုံမပျက် ပြန်ထား လိုက်သည်။

သို့ရာတွင် ထိုရတနာများသည် ကိုသီလအား နေ့စဉ်နှင့် အမျှ ခြိမ်းခြောက်နေကြလေ၏။ မည်မျှပင် ကြိုးစား၍ မေ့ပျောက် သော်လည်း တစ်နေ့တစ်နေ့ သူ၏မျက်လုံးထဲ၌ ထိုရတနာများသာ မင်းမူနေတော့သည်။

တစ်နေ့တွင် ကိုသီလတစ်ယောက် ညနေစောင်း၌ သွားနေ ကြ တုံ့ဆိုင်ဘက်သို့ ခြေဦးလှည့်၍ အရက်တစ်ပုလင်းမှာကာ

သောက်နေစဉ် လက်တစ်ဘက်သည် ၎င်းအရက်ပုလင်းကို လာ ရောက်ဆုပ်ကိုင်သောကြောင့် စော်ကားသည်ထင်၍ ခုခံရန်လှည့် အကြည့်၌ . . .

'ဟာ . . . ကိုတိုင်းချစ်ပါလား၊ ဆိုင်းမပါ ငုံ့မပါနဲ့ ဘယ်တုန်း ကပြန်ရောက်လာသလဲဗျ'

'ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . . ကိုသီလရေ ဒီလိုပေါ့ဗျာ၊ တောမှာ အခြေအနေမကောင်းတာလဲပါတယ်၊ ပြီးတော့ မိတ်ဆွေ ဟောင်းတွေကို တွေ့ချင်တာလဲရှိတော့ ခင်ဗျားတို့မြို့ကို တက်လာ ခဲ့တာပါပဲ'

ဟု ဆိုလေ၏။
ကိုသီလက ဝမ်းသာစွာဖြင့် . . .

'ကဲ . . . ကဲ . . . နောက်မှပြောကြတာပေါ့၊ ခုတော့ ချလိုက် ကြစို့ဦးဗျာ၊ ခင်ဗျား ပြန်ရောက်တဲ့ အထိမ်းအမှတ်အနေနဲ့ ကျွန်တော် က ဒကာခံပါပေါ့၊ ရော့ . . . သောက်'

ကိုသီလ ငဲ့ပေးသော အရက်ခွက်ကို ကိုတိုင်းချစ်က မရောဘဲ တစ်ရှိန်ထိုး မော့သောက်လိုက်ပြီးလျှင် အမြည်းပန်းကန် ထဲမှ ကြက်ခြေထောက်တစ်ချောင်းကို ဝါးနေတော့၏။

သူတို့သည် တစ်ယောက်တစ်ခွက် ခွက်လှည့်သောက်ရင်းမှ

ထိုအခါ ကိုတိုင်းချစ်က... .

'အို... ရတနာတွေပါလား၊ ယုံပါပြီဗျာ ယုံပါပြီ၊ သူ့အတွက် နေသားတကျ ထားလိုက်ပါ ကိုသီလ၊ ကဲ... ကဲ... ကျွန်ုပ်တို့ ပြန်ဦးမယ်'

ဟု နှုတ်ဆက်၍ ပြန်သွားတော့၏။

မှတ်ခက်။ ။ ထိုအချိန်က ဦးထွန်းဝေနှင့် ဒေါ်မြသီတို့ လင်မယား မှာ တစ်ဘက်ခန်း၌ ရှိကြသော်လည်း ဇော်ဝိတ်ကလေး သုံးညခန့် နေထိုင်မကောင်းဖြစ်သောကြောင့် နေ့ညမဟု ပြုစုနေရာမှ အိပ်ရေး အပျက်ကြီးပျက်ကြီး အိပ်မောကျချိန်ဖြစ်ပါလေ၏။

စာရေးသူ။

ကိုတိုင်းချစ်ပြန်သွားလျှင် ရတနာများကို နေသားတို့ ပြန်လည်ဝှက်ပြီးသောအခါ ကိုသီလတစ်ယောက် အိပ်ရာ၌ နှစ်ဦးစွာ အိပ်မောကျသွားတော့၏။

နံနက်လင်း၍ နေအတော်မြင့်မှပင် ဇော်ဝိတ် လာနှိုးသောကြောင့် နီးလာရတော့၏။

'ဦးလေး ထတော့လေ၊ ထမင်းစားဖို့ အချိန်ရောက်ပြီ၊ နေတုန်းပဲလား'

'အား... အေးကွ ငါတူရ၊ အစောကြီးရှိတယ် မဟုတ်လား' ထိုအခါ ဇော်ဝိတ်က သဘောကျစွာ ရယ်၍... .

'ဖေဖေ၊ မေမေနဲ့ ညီလေးတို့ စားပြီးလို့ တစ်ရေးတစ်မောတောင် ပြန်အိပ်နေကြပြီ၊ ကဲ... လာ၊ ဦးလေးနဲ့ ကျွန်တော်သွားစားကြစို့'

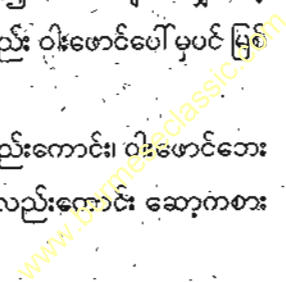
'ဟုတ်လား... မသိပါဘူး၊ ငါတူရ'

ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် တူဝရီးနှစ်ယောက် မီးဖိုခန်းသို့ ဝင်ရောက်ကာ တိတ်ဆိတ်စွာ ထမင်းစားကြလေသည်။ ပြီးလျှင် တစ်ရေးတစ်မော အိပ်ကြပြန်၏။ အတော်မှောင်မှောင် မြစ်ဆိပ်သို့ ရေချိုးရန် ဆင်းခဲ့ကြလေသည်။

မြစ်ဆိပ်၌ ဝါးဖောင်များရှိ၍ ထိုဝါးဖောင်များဘေး၌ ဘောက်တူခေါ် လှေကလေးများ အစီအစဉ်ဖြင့် ချည်နှောင်ဆိတ်ကပ်ထားကြ၏။

တစ်ချို့က ဝါးဖောင်ပေါ်တက်၍ အဝတ်များလျှော်လှေ့ ရှိပြီးလျှင် ရေကူးမကျင်လည်သူများကလည်း ဝါးဖောင်ပေါ်မှပင် မြစ်ရေကို ခပ်ချိုးလှေ့ရှိတတ်၏။

ဇော်ဝိတ်မှာ ဝါးဖောင်ပေါ်၌လည်းကောင်း၊ ဝါးဖောင်ဘေး၌ဆိတ်ကပ်ထားသော ဘောက်တူများ၌လည်းကောင်း ဆော့ကစား

ရလျှင် ပျော်တတ်မြဲဖြစ်ရာ...

ယနေ့အဖို့ မှောင်နေပြီဖြစ်၍ ဝါးဖောင်ပေါ်မှပင် ရေချိုးရန် ရေခွက်ကို ပေးထားခဲ့ပြီးနောက် ကိုသီလ မြစ်ထဲ၌ ရေကူးနေတော့သည်။

ထိုအချိန်၌ ဇော်ဝိတ်မှာ ဘောက်တူပေါ်သို့ အမှတ်မထင် တက်ရောက်သွားပြီးလျှင် ကြီးစကို ဆော့ကစားရာမှ ကြိုးပြတ်၍ ဘောက်တူမှာ ရေစီးအတိုင်း မြစ်လယ်သို့ မျောပါသွားတော့၏။

ကနဦးတွင် ဘာမှန်းမသိ၍ ကြောင်နေပြီးမှ ရေလယ်အရောက်တွင် ဇော်ဝိတ်က အော်လေတော့၏။

‘ဦးလေးရေ... လုပ်ပါဦး... ကျွန်တော်...’

‘ဟာ... ဇော်ဝိတ်...’

ကိုသီလသည် ဖောင်နှင့်မလှမ်းမကမ်းတွင် ရေကူးနေရာမှ ဇော်ဝိတ်အဖြစ်ကို မြင်သောအခါ ကြက်သေသေပြီးမှ သတိရလျက်...

‘လုပ်ကြပါဦးဗျို့... ဒီမှာ လှေမျောသွားလို့ ကျွန်တော့် တူလေးကို ကယ်ကြပါဦး’

သူ၏ အော်သံမှာ ရေကူးရင်း အော်ဟစ်နေသည်ဖြစ်ရာ ရေများပါးစပ်ထဲသို့ ဝင်လာသည့်အတွက် ဗလုံးဗထွေးဖြင့် သဲကွဲမှု

မရှိဘဲ ဖြစ်နေတော့၏။

ထို့ကြောင့် ဝါးဖောင်ပေါ်သို့ ကတိုက်ကရိုက် ပြန်ကူးခဲ့ရပြန်သည်။

ထိုအချိန်၌ ဇော်ဝိတ်ပါသွားသည့် ဘောက်တူသည် အတော်ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ ရောက်၍ အမှောင်၌ ပျောက်ကွယ်စ ပြုနေပြီ ဖြစ်လေသည်။

ညမှောင်ချိန် ရောက်နေသောကြောင့် လူသွားလူလာလည်း အတော်ပြတ်လပ်လျက်ရှိကြောင်း ကိုသီလ သတိပြုမိလေ၏။ သို့သော် ဇော်ဝိတ်လေးကို ကယ်ဆယ်ရန်အတွက် အော်ဟစ်အကူအညီတောင်းမှ ဖြစ်ပေမည်။ သို့အတွက် အော်ဟစ်ရန် ပါးစပ်ဟလိုက်တော့၏။

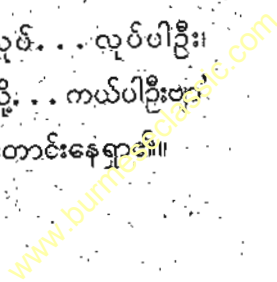
‘ဝုန်း...’

ထိုစဉ် ဝါးဖောင်မှာ သိမ့်ခနဲ တုန်လှုပ်သွားပြီးလျှင် လူတစ်ဦးခုန်ဆင်းလာလေ၏။

‘ဟာ... ကိုတိုင်းချစ်ပါလား၊ လုမ်း... လုပ်ပါဦး၊ ကျွန်တော့်တူလေး ဘောက်တူနဲ့ မျောပါသွားလို့... ကယ်ပါဦးဗျာ’

ဟု သွေးရှူးသွေးတန်း အကူအညီ တောင်းနေရှာ၏။

‘ဟား... ဟား... ဟား’

ကိုတိုင်းချစ်ကမ္မ ကယ်ရမည့်အစား ကိုသီလကို ကြံ
ဟက်ဟက်ပဲကပ်ပက် ရယ်မောနေလေတော့၏။

‘အလို... ကိုတိုင်းချစ်၊ ခင်ဗျား ရူးနေလား၊ ကျွန်
တူလေးကို ကယ်ပါ ဆိုကာမှ ဘာတွေ သဘောကျပြီး ရယ်နေ
လဲဗျ’

ကိုတိုင်းချစ်က အရယ်မပျက်ဘဲ ခါးကြားမှ ဓားဖြောင့်
ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီးလျှင်... .

‘ခင်ဗျား တူကို ကယ်စရာမလိုတော့ဘူး။ သူထိုက်နဲ့ သူ
ပေါ့။ သူကမှ ကံကောင်းရင် အသက်ရှင်ချင် ရှင်ဦးမယ်။ ခင်ဗျား
တော့ ကျွန်တော့်ကို ဖော်ကောင်လုပ်မှာစိုးတာနဲ့ သတ်ရမှာမို့
တမလွန်ကျမှ ကယ်မယ့်သူတွေ့လိမ့်မယ်။ အေး... မသေခင်
သွားရအောင် ပြောလိုက်မယ်။ ကျွန်တော်ဟာ မြစ်ဝကျွန်းပေါ်
မှာ သောင်းကျန်းနေတဲ့ ဓားပြအဖွဲ့က ခေါင်းဆောင်တစ်ယောက်
ဆိုတာပါပဲ။ က... သွားပေတော့’

‘ဟာ... ခင်ဗျား... အား’

‘ဝုန်း...’

‘ဟား... ဟား... ဟား’

စကားအဆုံး၌ ကိုတိုင်းချစ်က ဓားဖြင့် ထိုးချလိုက်သေး

ကိုင် ကိုသီလမှာ စကားတစ်ဝက်တစ်ပျက်ဖြင့် ဗိုက်ကိုနှိပ်ကာ
ထဲသို့ ထိုးကျသွားတော့၏။

ရေပြင်သည် ခေတ္တမျှ ဂယက်ထသွားပြီးနောက် ပြန်လည်
သက်သွားတော့၏။

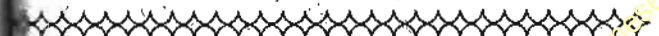
ထိုအခိုက် မြစ်ပြင်မှ လေတစ်သုတ်သည် ညှင်းညှင်းညှည့်
သတ်လာခဲ့လေ၏။

ဝါးဖောင်ပေါ်မှ ကိုတိုင်းချစ်မှာမူ ထိုလေညှင်း၏ အရသာ
ခံစားနိုင်ဘဲ ချွေးသီးများ စို့နေသည်။ နဖူးပြင်ကို လက်ဖြင့်သပ်
ကျေနပ်စွာ ပြုံးလိုက်တော့၏။

ထို့နောက် ဦးခေါင်းညိတ်လျက် နောက်ပြန်လှည့်ကာ ကမ်း
သို့ ခုန်တက်လိုက်ပြီးလျှင်၊ လက်ဝှေ့ယမ်းပြလိုက်သည်နှင့်
အောင်ရိပ်မှ လူသုံးဦးထွက်လာပြီးနောက်၊ တစ်နေရာသို့ ထွက်ခွာ
လေတော့၏။

၎င်းတို့ ထွက်ခွာသွားရာ နေရာကား ဦးထွန်းဝေနှင့်ဒေါ်
တို့ နေအိမ်ရိပ်ရာပင် ဖြစ်ပါလေတော့၏။

အောင်ရိပ်သော်လည်း ပေါ်လာသည့် ခုက္ခနည်းသည်

ဦးထွန်းဝေနှင့် ဒေါ်မြသီတို့သည် သားကလေး ဇော်ဝိတ် အားဆိပ်ရင်း အိပ်ရာဝင်ကြပြီဖြစ်လေ၏။

ထိုအချိန်၌ အိမ်တံခါးဝမှ တံခါးခေါက်သံ ထွက်ပေါ်လာ ပြီးနောက်...

'ဗျို... ကိုထွန်းဝေ... ကိုထွန်းဝေ'

'ဒုန်း... ဒုန်း... ဒုန်း'

အော်ခေါ်သံနှင့် တံခါးထုခိုက်သံကြောင့် ဦးထွန်းဝေက အိပ်ရာမှ ကပျာကယာထလျက်...

'ဘယ်သူလဲ... ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ'

ဟု မေးလိုက်၏။

အပြင်မှ အသံက အရေးကြီးဟန်ဖြင့်...

'ကျွန်တော်ပါ... ဟိုမှာ ဆိပ်ကမ်းမှာ ခပ်ဗျားသား ဇော်ဝိတ်... ရေနစ်နေလို့ လာပြောတာပါ။ တံခါးဖွင့်ပါဦး'

'ဟင်'

ထိုအခိုက် ဒေါ်မြသီကလည်း အခန်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့ တော့၏။ ဤအခါ၌ ယခင်ကကဲ့သို့ ကိုသီလ အရက်သောက်ရာ နောက်လိုက်သွားသည်ဟု ဆင်မှတ်မိသည့် သားကြီးဇော်ဝိတ်မှာ မှောင်မှ ကိုသီလနှင့်အတူ ရေချိုးဆိပ်သို့ ဆင်းသွားခြင်းဖြစ်ကြောင်း

သတိရမိကြကာ၊ ထိတ်ထိတ်ပျာပျာဖြင့် တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်တော့၏။

'ဟိုက်'

'အို'

တစ်ကိုယ်လုံး အနက်ရောင်များ ဝတ်လျက် မျက်နှာတွင် အဝတ်နက်များစွပ်ထားသော လူသုံးယောက်သည် အိမ်အတွင်း ဘက်သို့ ခုန်ဝင်ကြပြီးနောက်၊ လင်မယားနှစ်ယောက်အား သေနတ် များဖြင့် ချိန်ထားပြီးလျှင် အိမ်တံခါးကို ပိတ်လိုက်၏။

ပြီးမှ...

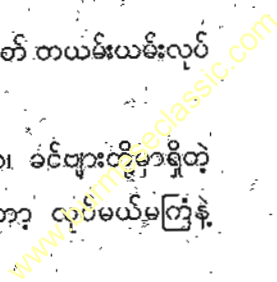
'မအော်နဲ့... လုံးဝမလှုပ်ကြနဲ့၊ ပြောတဲ့အတိုင်း မလိုက်နာ ရင် အသေသတ်ပစ်မယ် သိလား'

'ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့'

ဦးထွန်းဝေက ခံပြင်းလှသော်လည်း ဇနီးသည်နှင့် အိပ်ပျော် နေသည့် သားလေးတို့အတွက် စိုးရိမ်သောကြောင့် ခေါင်းညိတ်၍ အဖြေပေးလိုက်ရှာသည်။

လူဆိုးခေါင်းဆောင် ဖြစ်သူက သေနတ် တယမ်းယမ်းလုပ် လျက်...

'ကဲ... အချိန်မဖြုန်းနဲ့ ဦးထွန်းဝေ၊ ခင်ဗျားတို့မှာရှိတဲ့ ဗစ္စည်းတွေထုတ်ကြစမ်း၊ ရိုးတီးယားတားတော့ လုပ်မယ်မကြနဲ့'

တော့။ ထိုစဉ် ဓားပြခေါင်းဆောင်က...။

‘ဟဲ... ဟဲ... ဟုတ်ပါဗျား ဦးထွန်းဝေတွေးတာ မှန်ပါတယ်။ ခင်ဗျားညီက ကျွန်တော်တို့ကို လက်ထောက်ချလိုက်လို့ အခုလို အတိအကျ လာယူနိုင်တာပေါ့၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ကဲ... သွားကြစို့’

လူဆိုးများက ထိုသို့ပြော၍ ပြန်ထွက်မည်အပြုတွင် ဒေါ်မြသီမှာ ရူးသွပ်သွားသူတစ်ဦးကဲ့သို့ မယုံကြည်စွာ ခုန်ထွက်လာပြီးလျှင် ဓားပြခေါင်းဆောင်၏ လက်ထဲမှ ရတနာသေတ္တာကို အတင်းလုယူလေ၏။ ပါးစပ်မှလည်း...။

‘မယူရဘူး... မယူရဘူး။ ဒါနင်တို့ဖို့ မဟုတ်ဘူး၊ ငါ့သားလေးနစ်ယောက်အတွက် စုထားတာ’ ပေး... ပေးကြ’

ဟု အော်ဟစ်နေလေတော့၏။

ပထမတွင် လူဆိုးခေါင်းဆောင်မှာ ကြောင်နေပြီးနောက် သေတ္တာကို မရမကဆွဲလုလေရာ ဒေါ်မြသီကလည်း မလွတ်တမ်းဖက်တွယ်လုယက်နေပြန်သဖြင့်...။

‘ဒီလောက်ဖြစ်လှတဲ့ ဟာမ၊ ကဲဟာ... ကဲဟာ...’

‘ဒုတ်... ဒုတ်... ဒုတ်’

ကိုင်ထားသော သေနတ်ဖြင့် သုံးချက်ဆက်တိုက် အားကုန်

ခိုက်ချလိုက်လေ၏။

‘အား...’

ဒေါ်မြသီမှာ တစ်ချက်မျှသာ အော်နိုင်လျက် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ခွေကျသွားရှာ၏။

ဇနီးသည်အဖြစ်ကို မြင်သည်၌ ဦးထွန်းဝေမှာ အန္တရာယ်တို့ မကြောက်နိုင်တော့ဘဲ အတင်းပင် ဝင်ရောက်ထိုးကြိတ်ရန် ရှေ့တိုးလာခဲ့၏။

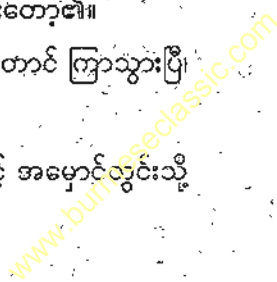
သို့သော် လူဆိုးခေါင်းဆောင်က ဘေးသို့ရှောင်ထွက်လျက် အရှိန်လွန်သော ဦးထွန်းဝေ၏ လည်ပင်းသို့ လက်ဝါးစောင်းတစ်ချက် သွင်းလိုက်တော့၏။

‘ဒုတ်... အား’

ဇနီးသည်နှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် လဲကျသွားသော ဦးထွန်းဝေအား ကျန်လူဆိုးများက ဖိနပ်များဖြင့် တအားလွှဲကန်ကြရာ ဦးထွန်းဝေမှာ မကြာမီ သတိလစ် မေ့မြောသွားတော့၏။

‘ဟေ့... အချိန်မဖြုန်းနဲ့၊ နည်းနည်းတောင် ကြာသွားပြီ၊ သစ်ကြစို့’

ဓားပြသုံးဦးသည် အိမ်တံခါးဝမှတစ်ဆင့် အမှောင်လွင်းသို့ သွန်ခနဲ ဝင်လိုက်တော့၏။

ထိုစဉ်ခိုက် အိပ်ခန်းအတွင်းမှ ဇော်ဟိတ်ကလေးမှာ လန့်နိုးလာပြီးနောက်...

'ဖေဖေ... မေမေ... မေမေ'

ဟုခေါ်၍ အခန်းအပြင်ဘက်သို့ မလျှောက်တတ်လျှောက်တတ်ဖြင့် လျှောက်လာခဲ့သည်။

'မေမေ... ဖေဖေ...'

ပါးစပ်မှလည်း မပီကလာ ပီကလာအော်ခေါ်၍ တလှုပ်လှုပ်လျှောက်လာရာ ခေတ္တအကြာ၌ နည့်ဆန်းထဲ၌ လဲကျနေသော မိခင်နှင့် ဖခင်တို့ကို တွေ့သွားသဖြင့် ကပျာကယာလျှောက်လာပြီး လျှင် မိခင်နှင့်ဖခင်တို့ အကြားတွင်ထိုင်ကာ ပြုံးရွှင်ရယ်မောနေတော့သည်။

တစ်ခါတစ်ရံ၌ မိခင်နှင့်ဖခင်တို့နှင့် တူတူပုန်းတမ်း ကစားသည့်အခါ၌ ဇော်ဟိတ်ကလေးအား ကျီစယ်သည့်သနေဖြင့် လင်မယားနှစ်ယောက် အိပ်နေလိုက်ကြသောအခါ ဇော်ဟိတ်ကလေးလှိုက်ရှာရင်း ကျေနပ်စွာဖြင့် ထိုကဲ့သို့ နှစ်ယောက်ကြားတွင်ဝင်ကာ နေရာကစားနေကျဖြစ်လေရာ၊ ယခုလည်း ဘာမျှမသိသေးသည့် ကလေးငယ်ဇော်ဟိတ်မှာ မိခင်နှင့်ဖခင်နှစ်ဦးက ၎င်းအား ကျီစယ်လျက် အိပ်ပျော်ဟန်ဆောင်နေကြသည်ဟု ထင်မှတ်ယူဆနေရှာလေ

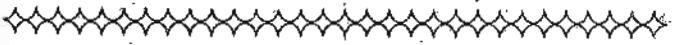
၏။

ဦးထွန်းဝေနှင့် ဒေါ်မြသီတို့ထံမှ စီးကျနေသည့် သွေးများမှာ ကလေးငယ်ဇော်ဟိတ် တစ်ကိုယ်လုံးတွင်ပင် ပျံ့နှံ့ စိုရွှံ့နေတော့၏။

အိမ်နီးချင်းတစ်ဦးက ညဉ့်နက်သည့်တိုင် တံခါးဖွင့်ထားသည်ကို မသင်္ကာသောကြောင့် လာရောက်ကြည့်ရှုရာမှ ဆိုးရွားလှသည့် အဖြစ်သနစ်ကို သိမြင်ကာ တစ်ရပ်ကွက်လုံးသို့ နှိုးဆော်အသိပေး၍ မအူပင် မြို့မဂါတ်တဲသို့ အကြောင်းကြားကြလေသည်။

ထိုအခါ အဖြစ်ဆိုးလှသော ဦးထွန်းဝေ ဒေါ်မြသီတို့အကြောင်းမှာ မအူပင်မြို့တစ်မြို့လုံး ဟိုးလေးတကျော် ဖြစ်သွားလေတော့၏။

လှေတစ်စီးနှင့်ကလေးငယ်

ဒေါ်မြသီမှာ ဦးနှောက်သို့ သွေးဝင်လျက် ချက်ချင်းသေဆုံးသွားပြီး ဦးထွန်းဝေမှာ နံနိုးများ ကျိုးကြေသွားသောကြောင့် ဆေးခွံ၌ တက်ရောက်ကုသနေရလေသည်။

ပုလိပ်အဖွဲ့မှလည်း ထိုအမှု အမြန်ပေါ်စေရန် ထောက်လှမ်းစုံစမ်းလျက် ရှိနေလေသည်။

ဦးထွန်းဝေ ဆေးရုံတက်နေစဉ်အတွင်း ဇော်ဟိတ်ကလေးကို အိမ်နီးနားချင်း မိတ်ဆွေတစ်ဦးအိမ်၌ ဆွေတ္တ အပ်နှံထားရသည်။

ဇနီးသည်၏ အသုဘကိစ္စအား ရပ်ရွာလူကြီးများက အဆင်ပြေအောင် ကြည့်ရှုစီမံပေးကြသဖြင့် အလောင်းပင် မြေကျပြီးဖြစ်ကြောင်း ဦးထွန်းဝေ ကြားသိရ၏။

ချစ်လှသော ဇနီးသည်မှာ လူဆိုးများ လက်ချက်ကြောင့် မိမိမျက်စိရှေ့မှာပင် မရှုမလှ ခံစားရကာ အသက်ပါဆုံးပါးခဲ့ရသည်။

အလောင်းကိုပင် တွေ့မြင်သဂြိုလ်ခြင်း မပြုနိုင်ဘဲ ဖြစ်စေသည်။ တစ်ဖန် ချစ်လှစွာသော သားလေးဇော်ဟိတ်ကိုလည်း သူတစ်ထူးအိမ်၌ ထားရပြန်သည်။

သားကြီးမှာလည်း ဘယ်ရောက်၍ ဘယ်ပေါက်နေသည် မသိရ။

သစ္စာဖောက် သီသခေါ်သွားခြင်းသာ ဖြစ်ရပေမည်ဟု ဦးထွန်းဝေ တွေးမိသည်။

မိမိရှိသမျှ စည်းစိမ်ဥစ္စာများလည်း ကုန်ဆုံးသွားပြီဖြစ်သည့် အပြင် မိမိမှာလည်း ရာသက်ပန် လူလုံးမလှသည့် ဒုက္ခိတစ်

ယောက်အဖြစ်သို့ ရောက်ရှိရမည့်အရေးကို တွေးမိကာ လောကကြီး၌ ငါ့ကဲ့သို့ ဒုက္ခအဖုံဖုံ စုံပုံနေသည့် လူစားမျိုးမရှိပြီဟု သတ်မှတ်လျက် စိတ်အဆင်းရဲကြီး ဆင်းရဲနေရရှာလေ၏။

ထိုသို့ဖြစ်ရခြင်း၏ အဓိက လက်သည်တရားခံမှာ လူယုတ်မာ သီလသာဖြစ်သည်ဟု အရိုးစွဲ ယုံကြည်လျက် အံတကြိတ်ကြိတ်၊ တက်တစ်ခေါက်ခေါက် ဖြစ်နေတော့သည်။

ဤနေရာ၌ ဦးထွန်းဝေနှင့် ဇော်ဟိတ်ကလေးတို့ အကြောင်းကို ဆက်လက်ရေးသားရန်ဖြစ်သော်လည်း စာရှုသူများ အနေဖြင့် ဇော်ဝိတ်နှင့် ကိုသီလအကြောင်း သိရှိရန် လိုအပ်သည်ဟု ယူဆမိသည့်အလျောက် အောက်တွင် ဇော်ဝိတ်နှင့် ကိုသီလတို့ အကြောင်းအား ဆက်လက်ရေးသားထားပါသည်။

မှောင်မည်းသော မြစ်ပြင်တွင် ဝဲဘက်တူလှေကလေး တစ်စီးနှင့် ရေစီးကြောင်းအတိုင်း မျောပါနေသည့် ဇော်ဟိတ်ကလေးမှာ ကလေးငယ်တစ်ဦးသာ ဖြစ်သည့်အလျောက် ကြောက်စိတ်ထက် အိပ်ချင်စိတ်များက လွှမ်းမိုးနေလေတော့ရာ မကြာမီ လေဝမ်းထဲ၌ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်သွားရှာလေတော့သည်။

လှိုင်းပုတ်သံတို့သည်လည်းကောင်း၊ ညဉ့်ဇွက်များ၏ အော်သံဖြညသံလည်းကောင်း၊ လေပြည်လေညှင်း တသန်သုန်တိုက်ခိုက်

ခြင်းသည် လည်းကောင်း၊ ကလေးငယ် ဇော်ဝိတ်အား ချောသိမ် သကဲ့သို့ ရှိလေတော့၏။

ထိုအခိုက် စူးရှသည့် အလင်းတန်းကြီးတစ်ခုသည် မြစ်ကမ်းပါးပေါ်သို့ ဖြာကျလာပြီးနောက် ဟိုသည် ဝှေ့ယမ်းနေပြီး လျှင် မြစ်လယ်မှ ဘောက်တူလှေကလေးပေါ်သို့ ကျရောက်သွား လေတော့၏။

'ဟာ... ဆရာ၊ ရှေ့မှာ လှေတစ်စင်းတွေ့တယ်၊ ဧကန် မျောပါလာတာပဲ ဖြစ်မယ်'

'မင်းဥစ္စာ ဟုတ်ရဲ့လား၊ ဖိုးမောင်၊ ဓားပြတွေများ ဉာဏ် ဆင်ပြီး တို့မော်တော်ဘုတ် ရပ်အောင် လုပ်တာလား၊ မသိဘူး ဒီနေရာက ဓားပြတွေ၊ လူဆိုးတွေ ပေါ်ပါတီနဲ့'

ဧကန်အနီးတွင် ကုလားထိုင်တစ်လုံးဖြင့် ထိုင်ကာ မြစ်ပြင် ညအလှကို ငေးမောကြည့်ရှုလာသည့် မြို့အုပ် ကိုဖေကြိုင်က ဆလင် ဖိုးမောင်ကို လှမ်းပြောလိုက်၏။

ဖိုးမောင်၏ မော်တော်ဘုတ်ဆလိုက်သည် နီးကပ်လာသော လှေကလေးအား နှံ့စပ်စွာ ထိုးကြည့်ပြန်သည်တွင် လှေဝမ်းထဲ၌ နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်နေသည့် ဇော်ဝိတ်ကလေးကို တွေ့သွားလေ တော့သည်။

'ဟာ... လှေဝမ်းထဲမှာ ကလေးတစ်ယောက်ရယ် အိပ် လျက်သား မျောပါလာတယ်ဆရာ'

'ဟေ... ဒါဆို မဖြစ်ဘူး၊ ဒီကလေးကို ကယ်ရမယ်၊ တို့ မကယ်ရင် လှေတီးမီးမှောက်ပြီး သေသွားနိုင်တယ်၊ မင်းမော်တော် ကို စက်လျှော့လိုက်စမ်း ဖိုးမောင်'

မော်တော်ဘုတ်သည် ရုတ်တရက် စိတ်ရှိန်လျှော့သွားတော့ သည်။ လှေငယ်မှာလည်း မော်တော်ဘုတ်နှင့် အတန်ငယ် နီးလာခဲ့ လေသည်။

မြို့အုပ်ကိုဖေကြိုင်မှာ အမှုတစ်ခုနှင့် ပတ်သက်၍ ညောင် တုန်းမြို့သို့ သက်သေအဖြစ် ရောက်ရှိလာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

အမှုမှာ တောင်ငူမြို့ ဘုံဘောဘားမား ကိုယ်စားလှယ် တစ် ဦး၏ တိုင်ချက်အရ ဝှေ့ငါးထောင်ခန့်ကို အလွဲသုံးစားပြုခဲ့သည့် ၎င်း ၏စာရေးဖြစ်သူသည် ညောင်တုန်းမြို့နယ်၌ ခိုလှုံနေရာမှ အဖျား ရောဂါတစ်ခုဖြင့် ရုတ်တရက် သေဆုံးသွားသည်တွင် အမှုကို ပိတ် ပစ်ရန်အတွက် သေဆုံးသူမှာ အမှုဖွင့်ထားခြင်း ခံရသည့် တရားခံ ဟုတ်မဟုတ် မြို့အုပ်ကိုဖေကြိုင်ကိုယ်တိုင် လာရောက်ကြည့်ရှုခြင်း ဖြစ်လေတော့သည်။

ထိုသို့ ကြည့်ရှုပြီး ညောင်တုန်းမြို့မှ အပြန်၌ မမျှော်လင့်ဘဲ

ကလေးငယ်နှင့် ထူးဆန်းစွာ ကြုံဆုံရခြင်း ဖြစ်ပါပေသည်။

မော်တော်ဘုတ်အနီးသို့ ဘောက်တူလှေကလေး နီးကပ်လာသည်တွင် မြို့အုပ်ကိုဖေကြိုင်ကိုယ်တိုင် ကြိုးတစ်ချောင်းဖြင့် ကွင်းလုပ်ပြီးလျှင် လှေဦးသို့ လှမ်း၍ ချိတ်လိုက်ပြီးနောက် ဆွဲယူကာ ကလေးငယ်ကို ပွေ့ယူလိုက်လေတော့၏။

အိုး . . . ယောက်ျားလေးကွ၊ ချစ်စရာကလေး၊ တစ်ကိုယ်လုံးလဲ ခြစ်ခြစ်တောက် ပူနေပါလား။ အဘော် နေမကောင်းဖြစ်နေတာပဲ။ ကေန္တ ဖြစ်ပြင်က လေအေးတွေကြောင့် ခုလို နေမကောင်းဖြစ်ရမယ်။ ကဲ . . . ဖိုးမောင်၊ လှမ်းပွေ့လိုက်စမ်းကွာ’

‘ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ၊ ဟုတ်ကဲ့’

ဖိုးမောင်က မော်တော်ဘုတ်ကုန်းဘောင်ကို ပြေကန်၌ ကလေးငယ်ကို ကပျာကယာလှမ်းပွေ့လိုက်ပြီးလျှင် ကုလားထိုင်ပေါ်၌ တင်ထားလိုက်သည်။

‘အင်း . . . အင်း . . .’

ကလေးငယ်သည် ယောင်ယမ်း၍ အားပါးတရ ပြုံးလိုက်ပြီးနောက် ပြန်လည်နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်သွားပြန်တော့သည်။

မြို့အုပ်ကိုဖေကြိုင်သည် စိတ်ကူးတစ်ခု ရလေကာ လှေငယ်ကိုစောင်း၍ နှစ်မြုပ်လိုက်လေတော့၏။

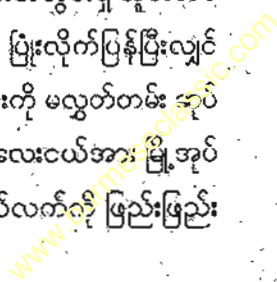
ထို့ကြောင့် လှေငယ်မှာ စောင်းလျက် မှောက်သွားပြီးလျှင် ရေစီးကြောင်းအတိုင်း အမှောင်ထုထဲသို့ ဆက်လက်မော့ပါသွားပေ၏။

‘ကဲ . . . စက်နွိုးပြီး အမြန်ဆုံးသာ ခုတ်မောင်းကွာ၊ ကလေးက သိပ်နေကောင်းတာ မဟုတ်ဘူး၊ ငါ အခန်းထဲမှာ သွားသိပ်လိုက်ဦးမယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ’

ဟု ပြောရင်းမှ အဖြစ်သည်းရန်ကော ဟူသောအကြည့်ဖြင့် ဖိုးမောင်က ကြည့်နေတော့၏။

ကလေးငယ်အား မော်တော်အိပ်ခန်းအတွင်းရှိ သူ၏အိပ်ရာပေါ်၌ သိပ်လိုက်စဉ် ဇော်ဝိတ်လေးမှန် ပြုံးလိုက်ပြန်ပြီးလျှင် ယောင်ယမ်း၍ မြို့အုပ်ကိုဖေကြိုင်၏ လည်ပင်းကို မလွှတ်တမ်း အုပ်ကိုင်ထားသဖြင့် ချစ်စရာကောင်းလှသည့် ကလေးငယ်အား မြို့အုပ်ကိုဖေကြိုင် သဘောကျသွားကာ ကလေးငယ်လက်ကို ဖြည်းဖြည်း

သာသာ ဖြေလျော့ချ၍ တယုတယ သိပ်လိုက်တော့သည်။

နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်မောကျလျက်ရှိရာသည် ဇော်ဝိတ်နံ့အေး ရှိ ခဲ့ပေါ်တွင်ထိုင်ကာ ကလေးငယ်အား တစ်မိမိမိကြည့်နေသည့် မြို့အုပ်ကိုဖေကြိုင်မှာ အတွေးစတို ဝေယျံလွင့်ဝဲနေတော့၏။

မိမိနှင့် ဇနီးသည် မနွဲ့အေးတို့မှာ အိမ်ထောင်သက် ဆယ်နှစ် ရှိပြီဖြစ်သော်လည်း ယခုထိ ကလေးတစ်ယောက်မျှ မွေးဖွားခြင်းမရှိသေးပေ။

ဇနီးသည်မှာ မိမိအား အလွန်ချစ်ခင်ရှာ၏။ မိမိကလည်း ချစ်၏။ သို့ရာတွင် ကိုဖေကြိုင်၏ ချင်ခြင်းဖြစ်သော ကလေးငယ် တစ်ယောက်ကိုကား ချစ်ဇနီး မနွဲ့အေးတစ်ယောက် ဖြည့်စွမ်း၍ မွေးဖွားပေးနိုင်ခြင်း လုံးဝမရှိပါချေ။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဇနီးသည် မနွဲ့အေးမှာ နှလုံး ရောဂါ အခံရှိသောကြောင့် ကိုယ်ဝန်ဆောင်နိုင်ခြင်းမရှိကြောင်း မိတ်ဆွေ ဆရာဝန်ကြီးတစ်ဦးက စမ်းသပ်ကြည့်ရှုကာ မှတ်ချက်ချဖူးသော ကြောင့် ဖြစ်ပါလေ၏။

ထိုကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ ခင်ပွန်းအတွက် စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိကြောင်း ဇနီးဖြစ်သူ မနွဲ့အေးက တဖွဖွပြောရှာသည်။

အဆုံး၌ လင်ဖြစ်သူကို အချစ်ကြီးချစ်ရှာသည့် မနွဲ့အေး

အား ကိုဖေကြိုင်အတွက် ဆန္ဒပြည့်စုံစေရန် နောက်မယားတစ် ယောက်ကိုပင် ယူလိုကယူနိုင်ကြောင်း ခွင့်ပေးလေ၏။

ကိုဖေကြိုင်မှာ ချစ်ဇနီး၏ စေတနာကို ကောင်းမွန်စွာ နား လည်မိသည့်အလျောက် မည်မျှပင် ခွင့်ပြုသော်လည်း မနွဲ့အေးမှာ လွဲ၍ မည်သည့် မိန်းကလေးကိုမျှ မယူခဲ့ချေ။

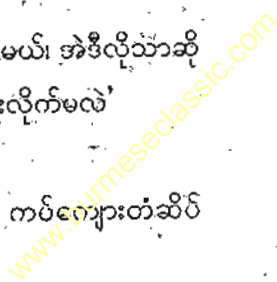
ကိုဖေကြိုင်မှာ တောင်ငူမြို့၏ မြို့အုပ်ဟူသော ရာထူးကြီး ဗုဒ္ဓိုလ်တစ်ဦးဖြစ်သော်လည်း အသောက်အစားကင်း၍ မိန်းမလိုက် စားမှုလည်း လုံးဝမရှိဘဲလျက် တည်ကြည်သော သိက္ခာရှင်တစ်ဦး ဖြစ်သောကြောင့် မြို့သူမြို့သား အားလုံးက ကိုဖေကြိုင်ကို ချစ်ခင် ရှုသည်။

မြို့အုပ်ကိုဖေကြိုင်သည် အတွေးမျှင် တစ်သိတစ်တန်းကြီး တို့ တွေးပြီးနောက် နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်နေသည့် ဇော်ဝိတ်ကလေး တို့ကြည့်ကာ အနာဂတ်အတွက် ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ရပ်ကို ချမှတ် လိုက်တော့၏။ နှုတ်မှလည်း *

'ဟုတ်ပါတယ် ဒါ သိပ်ကောင်းမယ်၊ အဲဒီလိုသာဆို ခင်တို့မိသားစု ဘယ်လောက်ပျော်စရာကောင်းလိုက်မလဲ'

ဟု ရေရွတ်နေတော့သည်။

ပြီးလျှင် ခေတ္တအကြံထုတ်ဟန်ဖြင့် ကပ်ဂေဗျားတံဆိပ်

စီးကရက်ဘူးထဲမှ စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ထုတ်ယူ၍ လှပသော မီးခြစ်ဖြင့်ခြစ်လျက် မီးညှိလိုက်ပြီးလျှင် ကလေးငယ်ကို တစ်စိန်စိန်ကြည့်ကာ တစ်ရိပ်ရိပ်ပုံဖော်နေတော့၏။

ထို့နောက် မော်တော်ဘုတ် အိပ်ခန်းတံခါးဝကို အသေအခွာပိတ်လိုက်ပြီးလျှင် ဆလင်ခန်းရှိရာသို့ ထွက်လာခဲ့တော့သည်။
ဖိုးမောင်ကလှမ်း၍ . . .

‘ဘယ်နှယ်လဲဆရာ၊ ကလေးသက်သာရဲ့လား’

ကိုဖေကြိုင်က မဖြေသေးဘဲ မှောင်မည်းနေသည့် မြစ်မြင်ကိုကြည့်ကာ တစ်ချက်ပြုံးလိုက်ပြီးလျှင် . . .

‘သက်သာပါတယ် ဖိုးမောင်၊ ဒါပေမယ့် မင်းကို ဆရာတစ်ခုမြောချင်တယ်ကွာ၊ ရော့ ဒါကိုယူထား’

‘ဘာတွေလဲဆရာ၊ ဟာ ပိုက်ဆံတွေပါလား’

ဖိုးမောင်က ကိုဖေကြိုင် လှမ်းပေးသော အထုပ်ကို အမှတ်မထင် လှမ်းယူလိုက်ရာ ပိုက်ဆံများဖြစ်ကြောင်း သိရသည်နှင့်အံ့ဩလျက် တုန်လှုပ်သွားရှာတော့သည်။

မြို့အုပ်ကိုဖေကြိုင်က

‘ဟုတ်တယ်ဖိုးမောင်၊ ငွေတစ်ထောင်တိတိပဲ၊ အဲဒါမင်းယူလိုက်၊ ပြီးတော့ ဒီညမှာ လှေတစ်စီးနဲ့ ကလေးတစ်ယောက်

မျောပါလာပြီး ဆယ်ယူတဲ့ကိစ္စကို မင်းဦးနှောက်ထဲက တစ်ခါတည်း မျောက်ဖျက်လိုက် ဟုတ်လား’

‘ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့ဆရာ၊ ကျွန်တော့်တစ်သက်လုံး ဘယ်သူ့ ကိုမှ မပြောပြပါဘူး’

‘အေး အေး ငါက ဒီကလေးကို ငါတို့ရဲ့ သားအရင်းအဖြစ် မွေစားမလို့ပါကွာ သူ့မိဘတွေ သိမသွားရအောင် နောက်ကြောင်းရှင်းဖို့ ဒီလိုစီစဉ်ပြီး အစဖျောက်ရတာ မင်းနားလည်အပေါ့’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ နားလည်ပါတယ်ဆရာ’

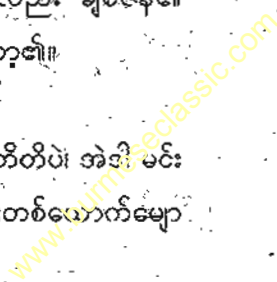
‘အေး အေး ကလေးဆီ ငါသွားလိုက်ဦးမယ်၊ နီလင်းတာနဲ့ ရန်ကုန်မြစ်ထဲဝင်နိုင်အောင် အပြန်မောင်းကွာ’

‘စိတ်ချပါ ဆရာ’

ဖိုးမောင်မှာ လက်တွင်းမှငွေတစ်ထောင်ထုတ်ကို ကြည့်ရင်း ပိတ်ဖြစ်နေသကဲ့သို့ မြို့အုပ် ကိုဖေကြိုင်မှာလည်း ချစ်ဇနီး၏ အုတ်နှာကို မြင်ယောက်ကာ ပိတ် ဖြစ်နေရှာတော့၏။

မြို့အုပ်ကိုဖေကြိုင်က

‘ဟုတ်တယ်ဖိုးမောင်၊ ငွေတစ်ထောင်တိတိပဲ၊ အဲဒါ မင်းယူလိုက်၊ ပြီးတော့ ဒီညမှာ လှေတစ်စီးနဲ့ ကလေးတစ်ယောက်မျော

ပါလာပြီး ဆယ်ယူတဲ့ကိစ္စကို မင်းဦးနှောက်ထဲက တစ်ခါတည်း ဖျောက်ဖျက်လိုက် ဟုတ်လား'

'ဟုတ် . . . ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ၊ ကျွန်တော့်တစ်သက်လုံး ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောပြပါဘူး'

'အေး . . . အေး ငါက ဒီကလေးကို ငါတို့ရဲ့ သားအရင်း အဖြစ် မွေစားမလို့ ပါကွာ သူ့မိဘတွေ သိမသွားရအောင် နောက်ကြောင်းရှင်းဖို့ ဒီလိုစီစဉ်ပြီး အစဖျောက်ရတာ မင်းနားလည် မှဲ့ပေါ့'

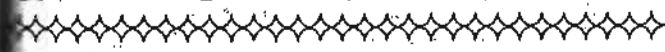
'ဟုတ်ကဲ့ ၊ နားလည်ပါတယ် ဆရာ'

'အေး . . . အေး ကလေးဆီ ငါသွားလိုက်ဦးမယ်၊ မိုးလင်း တာနဲ့ ရန်ကုန်မြစ်ထဲဝင်နိုင်အောင် အမြန်မောင်းကွာ'

'စိတ်ချပါ ဆရာ'

ဖိုးမောင်မှာ လက်တွင်းမှ ငွေတစ်ထောင်ထုပ်ကို ကြည့်ရင် ပီတိဖြစ်နေသကဲ့သို့ မြို့အုပ် ကိုဖေကြိုင်မှာလည်း ချစ်ဖန်း၏ မျက်နှာကို မြင်ယောက်ကာ ပီတိ ဖြစ်နေရှာတော့၏။

အဖူးစာကံ ဖန်လာပြန်တဲ့အရေး

မြစ်ပြင်၏ ရေစီးကြောင်းအတိုင်း တစ်စုံတစ်ရာသည် မြုပ် ညည်ပေါ် ချည်ဖြင့် ပေါလောမျောပါလာလျက်ရှိလေ၏။ ထိုအရာ ဆည်ကား သတိလစ်မေ့မျောနေသည့် ကိုသီလသာ ဖြစ်ပါချေ၏။

သို့ရှိစဉ် တံငါလှေတစ်စီးသည် ပိုက်ချရန်အတွက် ပြင်ဆင် နေရာမှ ကိုသီလကို တွေ့ရှိသွားတော့၏။

'ဟာ . . . ဟိုမှ မျောပါလာတာ လူတစ်ယောက် ဟုတ်လား ကျင်မောင်'

ထိုအခါ လှေပဲ့ပိုင်းမှ လူက . . .

'ဟုတ်တယ် . . . စိုးလှ၊ အမြန်ဆယ်ကြံ့မှ ဖြစ်လိမ့်မယ်။

သမားသေနေသလားကွာ'

'သေသေချာချာ ကြည့်ကြတာပေါ့ကွာ'

သူတို့သည် လှေနား ကပ်လာသည် ကိုသီလကို ဖမ်းဆယ် ရင်ပတ်ကို တတ်သရွေ့မှတ်သရွေ့ စမ်းသပ်ကြည့်ရှုသည်တွင် သွေးခွန်သံကို ကြားရလေ၏။ ထို့ကြောင့် . . .

'ဟာ . . . အသက် ရှိသေး တယ်ကွ၊ လှေပေါ် ဆွဲတင်ကွာ။

မြန်မြန်လုပ်ဟေ့

မကြာမီ ကိုယ်သီလမှာ လှေဝမ်းထဲသို့ ရောက်ရှိ၍ ကိုကမောင်နှင့် ကိုစိုးလှတို့ပြုစုမှုကြောင့် ရေများဝမ်းဗိုက်မှ ထွက်သွားပြီးလျှင် အသက်ရှူ မှန်လာလေတော့၏။

ထိုစဉ် ကိုကျင်မောင်က ကိုသီလ ဝမ်းဗိုက်မှ သွေးကွဲကိုမြင်တွေ့သွားပြီး . . .

'အလို . . . ဒဏ်ရာနဲ့ပါလား'

ဟုတ်တယ်ဟေ့ . . . ဧကန္တ တစ်စုံတစ်ယောက်က အားထိုးပြီး ရေထဲကန်ချလိုက်တာ ဖြစ်လိမ့်မယ်'

'ဟုတ်တယ် . . . ဒါ ဖြစ်နိုင်တယ်'

နှစ်ယောက်သားသည် ထင်မြင်ချက်များကို ပေးရင်း လေးကလေးကို ရွာဆီသို့ အမြန်ဆုံး လှော်ခတ်လာခဲ့ကြရာ အချိန်အနည်းငယ်အတွင်း ကျွဲကုန်းရွာကလေးသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။ ရွာသားသူငယ်ချင်းများ အကူအညီဖြင့် ကိုသီလကို အိမ်ရှိရာသို့ ခေါ်ဆောင်လာတော့သည်။

ဤသို့ဖြင့် ကိုသီလအား ကျွဲကုန်းရွာမှ ရွာသူရွာသားများက တတ်နိုင်သမျှ ကူညီစောင့်ရှောက်ပြုစုကြလေ၏။

မှတ်ချက်။ ။ ကိုသီလ၏ ဓားဒဏ်ရာမှာ ပြောပလော့

အောင်မများလှချေ။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ကိုတိုင်းချစ်က ဓားဖြင့် ထိုးလိုက်စဉ် အခိုက် ဖောင်လှုပ်သွားကာ ကိုသီလ၏ ကိုယ်ခန္ဓာ အနေအထား ရွေ့သွားကြောင့် ရှုပ်ထိုးမိလိုက်ခြင်းသာဖြစ်သည်။

စာရေးသူ အထူးသဖြင့် ထိုရွာထဲမှ ကလေးတစ်ယောက်အမေ တစ်ခုလပ်မလေး မကျော့မေက ကိုသီလအား ဂရုတစိုက်ပြုစုရှာလေ၏။

မကျော့မေမှာ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် တောင့်တင်း စိုပြည်၍ မျက်နှာအမူအယာ မှာလည်း တောသူဖြစ်ပေမယ့် မြို့သူများကဲ့သို့ ပင်ကြည့်ရှုက စွဲမက်ဖွယ်အထိပင်ဖြစ်လေ၏။

ကိုသီလ နေထိုင်ကောင်းသည်တိုင် သုံးလခန့်မျှ နေ့ညမဟူ၍ ပြုစုရှာ၏။ သူမ၏ သမီးလေးဝေမွန်ရည်မှာလည်း စကားတတ်၍ ချစ်စရာကောင်းလှသည်။ လေးနှစ်သမီးလေးဖြစ်ရာ ကိုသီလနှင့် အဆင်ပြေနေတော့၏။

မကျော့မေ၏ ခင်ပွန်းနှင့် ပတ်သက်၍ တစ်စုံတစ်ရာ မေးမြန်းသော်လည်း မကျော့မေ စကားကိုလှီးလွှဲ၍သာပြေ၏။

ရွာသူရွာသားများထံ စုံစမ်းသော်လည်း မှီလိုလိုသည်လိုလို ဖြင့်သာ ပြီးလေ၏။ ဂယနက မသိရပါချေ။

သို့ရာတွင် ကိုသီလမှာ မကျော့မေအား စွဲမက်နေပြီ ဖြစ်

သောကြောင့် ၎င်း၏မေတ္တာကိုဖွင့်ဟကာ လက်ထပ်ခွင့်တောင်းသည် တွင်မကျော့မေက

‘ဟဲ ဟဲ နှစ်ချက် မဟုတ်ပါဘူး၊ နှစ်ဆယ် ပြောလဲဒီကောင်က လိုက်နာမှာပါ အချစ်ရယ် . . . မဟုတ်ဘူးလား ပြောပြောဆိုဆို ကိုသီလ ကျော့မေ မေးစေလေးကို ဆွဲ ကိုင်လိုက် ရာ မကျော့မေက ညင်သာစွာဖယ်ရှာရင်း . . .

‘တကယ် အရေးကြီးလို့ တောင်းဆို ရတာပါရှင်၊ ကိုသီလ သေသေချာချာ နားထောင်စေချင်ပါတယ်’

ထိုအခါ ကိုသီလလည်း တည်ကြည်စွာဖြင့်

‘ပြောလေ . . . ပြောပါ’

‘နံပတ်တစ် . . . ပြီးဆုံးခဲ့တဲ့ ကျွန်မရဲ့အိမ်ထောင်၊ သမီးလေးရဲ့ အဖေကို ဘယ်တော့မှ မမေးရဘူး’

‘မမေးပါဘူးဗျာ . . . နောက်တစ်ချက်ကရော’

‘ကျော့မေကိုတကယ်လက်ထပ်ချင်ရင် ကျော့မေတို့သား အမိကို ဒီနယ်နဲ့ဝေးရာ ခေါ်သွားရမယ် . . . ဘယ်နှယ်လဲ’

မကျော့မေ အဖြေကို ငုံ့လင့်ဟန်ဖြင့် ကိုသီလကို ကြည့်နေ လေ၏။ ကိုသီလက ခေတ္တမျှ စဉ်းစားနေပြီးလျှင်

‘ဖြစ်ပါတယ် . . . တို့တွေ ရန်ကုန်မြို့မှာ သွားနေကြတာ

ပေါ့၊ စားရေးသောက်ရေး၊ ဝတ်ရေး ထိုင်ရေးက အစ ငါ့အနေနဲ့ တာဝန်ယူပါတယ် . . . ဘာမှမပူပါနဲ့နော်’

‘အဟင်း . . . အခုမှ ရင်ထဲကအလုံးကြီး ကျသွားတော့ တယ်’

‘ဒီတော့ . . .’

ကိုသီလက ချစ်စဖွယ်ဝဝကပ်ကပ် မကျော့မေ၏ ခန္ဓကိုယ် လေးကိုရင်ခွင်ထဲသွင်း၍ ပါးပြင်နုနုကိုမွှေးမွှေးမေးမည်အပြု

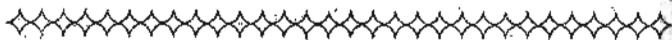
ဟော . . . ဟိုမှာ သမီးလေး လာနေပြီ’

အမှန်တကယ်လည်း သမီးလေးဝေမွန်ရည်က အိပ်ရာမှ နိုး၍ အခန်းထဲမှ ထွက်လာသည်ကြောင့် ကိုသီလမှာ မချင်မရဲဖြင့် မကျော့ကို လွှတ်လိုက်ရတော့၏။ မကျော့မေကမူ ‘ကောင်းတယ်’ ဟူသော အကြည့်ဖြင့် ပြုံးကြည့်နေလေ၏။

မကြာလှသော ရက်တစ်ရက်တွင် ညဘက် ခုတ်မောင်း သော သင်္ဘောတစ်စီးဖြင့် ကိုသီလ မကျော့မေနှင့် ဝေမွန်ရည်တို့ မိသားစုသည် ရန်ကုန်မြို့သို့ ရွေးရူးလိုက်ပါသွားခဲ့တော့၏။

မြေဘုရင် (သို့) မိုက်ခဲမြွေဝန်း

ဦးထွန်းဝေသည် ဆေးရုံမှ လေးလန်းပါး ကုသပြီးမှအိမ်သို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိခဲ့၏။ သို့သော် ဒဏ်ရာ ဒဏ်ချက်များကြောင့် နံရိုးများနိမ့်သွားကာ မစွမ်းမသန်သော ရှူနာ ရှိုက်ကုန်းတစ်ဦးဖြစ်နေလေတော့၏။

ထိုအခါ စားရေး သောက်ရေးအတွက် တိုက်ကြီးကို မှောင်းချကာ ဆိပ်ကမ်းနှင့် မနီးမဝေးတွင် တံငယ်တစ်လုံးထိုး၍ မုန့်ပိသွားရည်စာလေးများ ရောင်းချကာ သားအဖနှစ်ဦး အသက်မွေးဝမ်းကြောင်းပြုကြလေ၏။

ဆယ့်ငါးနှစ်ခန့်ကြညောင်၍ သားငယ် မောင်ဇော်ဟိတ် အရွယ်ရောက်စပြုလာသည်တွင် အပေါင်းအသင်းများနှင့် အတူဘိုကလေးပြိုင်၊ နှင့် ကစားရာ အစရှိသည့်နယ်များသို့ ခန့်ခွတ်၊ ထင်းခွတ် အငှားလိုက်လေတော့၏။

အပေါင်းအသင်း သူငယ်ချင်း များမှာ ဇော်ဟိတ်အား ချစ်လည်းချစ်၏။ ကြောက်လည်းကြောက်ကြ၏။ ရွံလည်းရွံမုန်းကြ

၏။

အဘယ်ကြောင့် ဤသို့ဖြစ်ရသနည်းဆိုသော် ဇော်ဟိတ်သည် သန်မာထွေးကြိုင်းသော တိုယ်ကာယကို ပိုင်ဆိုင်ပျက်အသက်အပျက် ဝါသနာပါ၍ ကျွမ်းကျင်လှ၏။ ထို့ကြောင့် အားကြောက်ကြ၏။

စိတ်သဘောထား ကောင်း၍ ပျော်ရွှင်စွာ နေတတ်သောကြောင့်လည်း သူငယ်ချင်းများများက ချစ်ခင်ကြ၏။

ရွံမုန်းကြသည့် အချက်မှာမူ ဇော်ဟိတ်သည် မြွေသတ္တဝါများကို ကစားစရာအလား ကိုင်တွယ်ယူဆောင်လာတတ်ခြင်းပင်ဖြစ်တော့၏။

သူသည် သာမန်မြွေများကိုသာမက အဆိပ်ပြင်းသည်ဟု ချွတ်ကော မှတ်ထင်ယူထားသည့် မြွေပွေး၊ မြွေဟော့ကံ၊ ငန်းတော်များနှင့် ငန်းမြွေများကိုပင် တရင်းတန်း ဆော့ကစားလေ့ရှိ၏။

မည်မျှပင် ဒေါသထန်နေသည့် မြွေဖြစ်ပါစေ၊ ဇော်ဟိတ်နှင့် ဆွဲသောအခါ ပျော့ခွေပြိမ်သက်၍ ပကတိ ကြိုးတစ်ချောင်းအလားရှိနေတော့၏။ ဤမျှ မြွေနိုင်လှသော ဇော်ဟိတ်ပါပေ။

ဇော်ဟိတ်သည် အမျိုးအမည်ပေါင်းများပြားလှသည့် မြွေများထဲမှ ငန်းမြွေကိုအထူးနှစ်သက်၍ ချစ်ခင်လေ၏။

တစ်ခါကလည်း အောက်မြို့ပင်လယ်ပိုင်းမှ ရှားရှားပါးပါး ရရှိလေသည့် ငန်းမြေကြီးကို လည်းခင်း၌ပတ်၍ တယုတယု ဆောင်ခဲ့လေရာ အတူလိုက်ကြသည့် လှေသမားသုဝယ်ချင်းမလောက်ဘဲ ထိုဒေသ၌ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသည်အထိ ဖြစ်ရလေ၏။

ထို့အပြင် ၎င်းအား မြေကိုက်သည်ဟု မည်သည့်အခါမှ မကြားရချေ။ ထို့ကြောင့်လည်း တစ်မြို့လုံးက မည်သူနှင့်မယှဉ်ပြိုင်သတ်ပတ်ရဲသည့် ဇော်ဟိတ်အား မိုက်မဲဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ငန်းမြေဟူ၍လည်းကောင်း မှည့်ခေါ်ကြရာ မူရင်းအမည်ဖြစ်သော ဇော်ဟိတ်ဆိုသည့် နာမည်သည်ပင် ကွယ်ပျောက်လှမတတ်နေလေတော့၏။

မြို့သူ မိန်းမချော မိန်းမလှ ကလေးများက ဇော်ဟိတ်၏ ခြံကြောက်ဖြင့် ရှောင်တိမ်းသကဲ့သို့ ဇော်ဟိတ်ကလည်း မိန်းမနှင့်လျှင် ဤလောက၌ရှိသည်ဟုပင် မထင်ခဲ့ပေ။

ဖခင်ကြီးမှာ သားငယ်အား အထူးချစ်ခင်သည့် အလျောက် ဇော်ဟိတ်ကလည်း တစ်လောကလုံးတွင် မိမိဖင်မှလွဲ၍ ချစ်စရာ မရှိဟု မှတ်ယူထားလေသည်။

တစ်နေ့တွင် ကမ္ဘာ့ဇရာသို့ ခန့်ခွတ်လိုက်ပါသွားရင်း ရေခဲနေသူတစ်ဦးကို ကယ်ဆယ်ရာမှ ၎င်း၏ ဖခင်မှာကရင်အမျိုးသား

သိုင်းဆရာကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း သိရလေ၏။

ကရင်အမျိုးသား သိုင်းဆရာကြီး မန်းအောင်ဟိန်းက သူ၏သားလေးအသက်ကို ကယ်တင်ခဲ့သည့်ဇော်ဟိတ်အား ကျေးဇူးဆပ်သည့်အနေဖြင့် သိုင်းပညာများကိုသုံးလခန့် သင်ကြားပေးရာ မြင်းကိုချိုတင်ပေးသကဲ့သို့ပင်၊ နဂိုက အသတ်အပတ်ကျွမ်းကျင်လှသည့် ဇော်ဟိတ်မှာ သိုင်းပညာဖြင့် ပိုမိုတိုက်ခိုက် သတ်ပတ်ချင်နေတော့၏။

ထိုသို့ သိုင်းပညာသင်ကြားရာတွင် ရှားပါးလှသည့် သိုင်းပညာဖြစ်သော ခဲသီးပစ် ပညာကိုပါ ကောင်းစွာတတ်မြောက်ခဲ့တော့သည်။

မှတ်ချက်။

။ ခဲသီးပစ် ပညာမှ အတောင်နှစ်ဆယ်ခန့်ရှိ ကြီးထိပ်ဖျားတွင် အတန်ငယ်လေးသော ခဲသီးကို ခိုင်ခံ့စွာတပ်၍ ကြိုးစ၏ ဝါးတောင်အကွာအဝေးမှကိုင်ခါ သုံးလေးပတ်မျှအား ယူငှေ့ယမ်း၍ ပစ်မှတ်ကို ချိန်ပစ်ခြင်းဖြစ်၏။ ထိုသို့ ပစ်ရာတွင် ပစ်မှတ်ကို ထိမှန်စေသည့် အတတ်မှာ မခဲယဉ်းလှသော်လည်း၊ လူ (သို့မ

ဟုတ်) သစ်ပင်၊ (သို့မဟုတ်) တိုင်စသည်
များကိုပတ်စေလို၍ ပစ်ရသည့် ခဲသီးပစ်
ပညာမှာမူ အထူးပင်ခက်ခဲလှပါပေ၏။

စာရေးသူ

မအူပင်မြို့သို့ ဇော်ဟိတ် ပြန်ရောက်သောအခါ အိပ်ရာ
ပေါ်၌ အရိုးပေါ်အရည်တင်ဖြစ်လျက်ရှိသည့် ဖခင်ကြီးအား
တွေ့ရပြီးလျှင် ဖခင်ကြီးက ဇော်ဟိတ်အား အနီးသို့ ခေါ်ယူလျက်
ပျောက်ဆုံးသွားသော ဇော်ဝိတ်၊ အသတ်ခံရသောဇနီး
သည် ဒေါ်မြသီနှင့် အဓိက တရားခံ ဟိုသီလအကြောင်းများကို
ခရေစေ့တွင်းကျ ပြောပြအသိပေးပြီးလျှင် တတ်နိုင်သမျှ ကြိုးစား
ရှာဖွေ၍ လက်စားချေရန် မှာကြားပြီးနောက် ကွယ်လွန်သွားရှာတော့
၏။

ဇော်ဟိတ်မှာ ဖခင်ကြီးအတွက် ယူကြုံးမရဖြစ်လျက် . . .

‘စိတ်ချပါဖေဖေ၊ ဒီ ကိုသီလဆိုတဲ့ လူယုတ်မာကြီးကို သား
မတွေ့တွေ့အောင် ရှာဖွေပြီး ဖေဖေနဲ့မေမေတို့အတွက် လက်စားချေ
ပါမယ်၊ သားကတိပေးပါတယ်’

ဇော်ဟိတ်သည် အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်၍ ဖခင်ကြီး ဦးထွန်း
ဝေ၏ အလောင်းကို မမှိတ်မသန်ကြည့်ကာ ရင်ထဲမှ ထွက်ပေါ်လာ

သည့် လှိုက်လှဲသောအသံဖြင့် ကတိပြုလိုက်လေတော့၏။
ပြောင်းလဲမှုနှင့်အတူ

ဇော်ဝိတ်ကို ခေါ်လာပြီးနောက် မကြာမီမှာပင် မထွီလာမြို့သို့
တို့ဖေကြိုင်မိသားစု ပြောင်းရွှေ့သွားရတော့သည်။

မနွဲ့အေးကလည်း မောင်ဇော်ဝိတ်အား သားအရင်းသဖွယ်
မြတ်နိုးတွယ်တာသဖြင့် ၎င်းတို့မိသားစုမှာ ပျော်ရွှင်မဆုံး ဖြစ်နေကြ
တော့သည်။

ယခုအခါ၌ မော်ဇော်ဝိတ်မှာ လူပျိုဖားဖားကြီး ဖြစ်လာပြီး
လျှင် ဖခင်၏ ခြေရာကို နင်းနိုင်ရန်အတွက် အမျိုးသားကျောင်း၌
ညှော်သင်ကြားလေ့ကျင့်လျက် ရှိသကဲ့သို့ တစ်ဖက်မှလည်း ဝါသနာ
ပါသည့် အားကစားပညာရပ်နှင့် သိုင်းပညာများကို ဆရာသမား
ကောင်းများထံတွင် သင်ကြားဆည်းပူးလျက် ရှိလေ၏။

ဖခင်ကိုဖေကြိုင်မှာကား လိမ္မာလှသည့် သားအတွက် မည်
သည့်ကိစ္စမဆို လိုက်လျော ကြည်ဖြူ ခွင့်လွှတ်ရသည်ချည်း ဖြစ်လေ
၏။

မနွဲ့အေးကလည်း သားလိုအပ်သည့် ကိစ္စမှန်သမျှ နှစ်ခါ

မပြောရပေ။ လင်မယားနှစ်ယောက်မှာ ချောမောလှပ၍ လိမ္မာရေး
ခြားရှိလှသည့် မောင်ဇော်ဝိတ်အား အရိပ်တကြည့်ကြည့်ကြည့်ကာ
ပီတိထောမနာဖြစ်ကာ ရှိနေကြတော့၏။

မောင်ဇော်ဝိတ်မှာ ကြိုးစားမှုနှင့် ပါရမီကို ဆရာကြီး
ဦးထွန်းခင်ကပင် လက်ဖျားခါရကာ ၎င်း၏လက်ထောက် သိုင်းဆရာ
အဖြစ် မောင်ဇော်ဝိတ်အား ခန့်အပ်ထားလေ၏။

မောင်ဇော်ဝိတ်၏ စနစ်တကျ သင်ကြားမှုနှင့် စိတ်ထား
ကောင်းမွန်မှုတို့ကြောင့် သူ၏ တပည့်များလည်း အတတ်မြန်၍
မထွီလာမြို့၌ သိုင်းဆရာ ကိုဇော်ဝိတ်၏ သတင်းမှာ မွှေးပျံ့နေ
၏။

ဆွတ်ချူက ရရှိနိုင်သော ပန်းပွင့်များသည် ဇော်ဝိတ်၏
လက်တစ်ကမ်းတွင် ရှိနေသော်လည်း၊ ဇော်ဝိတ်မှာ စာပေနှင့် သိုင်း
ပညာမှလွဲ၍ ထိုကိစ္စကို လုံးဝ အာရုံမထားပေ။

တစ်နေ့တွင် မိခင်ကြီး ဒေါ်နွဲ့အေးနှင့် ဇော်ဝိတ်တို့နှစ်ဦး
သားထမင်းစားရန် ပြင်ဆင်နေကြသည်။ အလုပ်မှပြန်လည်ရောက်
ရှိလာသော ဖခင်ကြီး ဦးဖေကြိုင်က ဝမ်းသာအားရဖြင့် . . .

‘ဒီမှာ ကြည့်စမ်းဟေ့ . . . သားနဲ့ အမေကြီး’
ဟု လက်ထဲမှ စာရွက်ကိုထောင်ပြ၍ ဇော်ဝိတ်သို့ ပေးလေ

၏။

စာမှာ သံကြိုးစာဖြစ်၍ အောက်ပါအတိုင်း ရေးထားသည်
တို့ တွေ့ရလေ၏။

ဦးဖေကြိုင်(မြို့အုပ်)

တောင်ငူမြို့ ဘုံဘေဘားမားကုမ္ပဏီအတွက်
အထူးအကျိုးရှိစေရန် သစ်တောများအား စောင့်ရှောက်ထိန်းသိမ်းမှု
နှင့် အုပ်ချုပ်မှုကောင်းခြင်းများကို အသိအမှတ်ပြုသောအားဖြင့်
ကျွန်ုပ် ခိုးမြှင့်သော ဂုဏ်ပြုတံဆိပ်နှင့် ရာထူးတိုးတက်မှု ခန့်စာကို
ကျွန်ုပ်၏ရုံးသို့လာရောက်ယူပါရန်။

ပွဲ-ဘုရင်ခံ

ခြင်္ခါနီနိုင်ငံ

‘ဟာ . . . တော်တာပဲ ဖေဖေ ဖေဖေက သိပ်ကိုထူးချွန်တာ
ပဲနော်၊ ဘုရင်ခံကိုယ်တိုင်ကတောင် ဂုဏ်ပြုရပြီး ရာထူးတိုးပေးရ
ဇာယ်’

ထိုအခါ ဒေါ်နွဲ့အေးက . . .

‘ဘာလဲ . . . ဖေဖေလိုဖြစ်အောင် ကြိုးစားပေါ့ကွယ်၊ ဒါမှ
မေမေတို့ရဲ့သားဖြစ်မှာ’

ဦးဖေကြိုင်ကလည်း . . .

'ဟုတ်တာပေါ့ သားရဲ့'

ဟု ဆိုလေ၏။

ဇော်ဝိတ်က မိခင်နှင့်ဖခင်တို့၏ ပုခုံးများကိုဖက်၍ ပြုံးပြုံး...
ပြုံး... .

'စိတ်ချပါဖေဖေနဲ့မေမေ၊ ဟောဖိသားဟာ ဖေဖေမေမေတို့
စိတ်ချမ်းသာမှုကို ဖြည့်စွမ်းပေးမယ့် သားလို့မှတ်ကြစမ်းပါနော်'

ဟု ပြောပြောဆိုဆို ပါးတစ်ဖက်တစ်ချက်စီကို နမ်းရှုံ့လိုက်
တော့၏။

'ဟဲဟဲဟဲ... တို့သားကတော့ကွာ... တကယ့်အ
ကလေးကလေးကျနေတာပဲ'

'ဟင်း... ရှင်ကသာ ကလေးလေးလုပ်နေ၊ သားကိုကြိုက်
တဲ့ မိန်းကလေးတွေကတော့ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေပြီရှင်'

ဤတွင် ဇော်ဝိတ်မှာ အရှက်ကြီးရှက်လျက်... .

'ဟာ... မေမေကလဲ... ပေါက်ကရတွေ၊ ဘာတွေ ပြော
မှန်းလဲ မသိဘူး'

ဟု မျက်နှာကြီး နီမြန်းလျက် ပြောဆိုပြီးလျှင် အခန်းတွင်
သို့ဝင်ပြေးသွားတော့ရာ၊ ဦးဖေကြိုင်နှင့် ဒေါ်နွဲ့အေးတို့မှာ ရယ်ရှင်
မဆုံးအောင် ဖြစ်နေကြရတော့၏။

'ဟား... ဟား... ဟား... .'

'ခစ်... ခစ်... ခစ်... .'

'ဪ... မိန်းမရေ အားလုံးအတွက် အဝတ်အစားတွေ
ထုပ်ပိုးထား၊ အဆင်သင့်ဖြစ်ပစေ၊ မနက်ဖြန် မနက်စောစောမှ တို့
မိသားစုအားလုံး ဘုရင်ခံချုပ်ရုံးကို သွားကြမယ်'

'အို... ဝမ်းသာလိုက်တာရှင်၊ ကျွန်မလဲ ရန်ကုန်မရောက်
တာ ကြာလှပြီ၊ အတော်ပဲ... သားလေးလဲ၊ ရန်ကုန်ရောက်ဖူးတာ
ပေါ့'

'အေး... အေး၊ မင်းရဲ့သားကိုလဲ အဆင်သင့်လုပ်ဖို့ ပြော
လိုက်ဦး၊ ရေချိုးလိုက်ဦးမယ်ကွာ'

'ချိုး... ချိုး၊ ကျွန်မလဲ ပြင်ဆင်လိုက်ဦးမယ်'

ဟု ဝမ်းပန်းတသာပြောဆို၍ ဒေါ်နွဲ့အေးတစ်ယောက်
အိမ်ခန်းအတွင်းသို့ ဝင်သွားလေတော့၏။

မှတ်ချက်။ ။ဇော်ဝိတ်ကလေးမှာ တောင်ငူမြို့သို့ စတင် ရောက်ရှိ
၍လအနည်းငယ်ခန့်အကြာတွင် မိမိ၏ ဖခင်
နှင့်မိခင်အား သတိရသောကြောင့် စုံစမ်း ပေးရန်
ပူဆာသော်လည်း မြို့အုပ်ကိုဖေ ကြိုင်က
၎င်း၏မိဘများ မီးလောင်ရာတွင် ပါရှိ၍ သေဆုံး

သွားပြီ ဟု သတင်းရသောကြောင့် ယုတ္တိရှိရှိ ပြောပြလေရာ ကြာသော် မေ့ပျောက်သွားပြီး ဦးဖေကြိုင်နှင့် ဒေါ်နွဲ့အေးတို့အားသာ မိခင်နှင့် ဖခင်ရင်းသဖွယ် မှတ်ယူနေခြင်းဖြစ်ပေတော့၏။

အလှည့်ကြရင် မနွဲ့ကြနဲ့

ရန်ကုန်မြို့သို့ ရောက်ရှိလာသည် ကိုသီလနှင့် မကျော့မေ တို့ လင်မယားအပြင် သမီးကလေး ဝေရည်မွန်အား ကိုသီလ၏ မိတ်ဆွေဖြစ်သော ပန်းချီဆရာ ဦးဝေလုက ကျောက်မြောင်းရှိ ၎င်း၏နမပိုင်ဆိုင်သော အိမ်ကလေးတွင် ဘင့်တော်သော လခပေး၍ နေထိုင်စေသဖြင့် အခက်အခဲမရှိလှဘဲ အဆင်ပြေနေလေတော့ သည်။

တစ်ဖန် မိတ်ဆွေတစ်ဦး၏ အကူအညီဖြင့်ပင် ဆူး၊ ဆောက် ကိရိယာနှင့် ပလာစတာကိုင်ရန် ပစ္စည်းပစ္စယများ ဝယ်ယူ ပြီးလျှင် ၎င်းတတ်မြောက်သည့် ပန်းချီပန်းပုလုပ်ငန်းဖြင့် အသက် မွေးဝမ်းကျောင်းပြုရာ ကောင်းမွန်စွာ စီးပွားဖြစ်လာသည့်အပြင် မိဘ၏ အကြွေးများကို ပြန်ဆပ်နိုင်ရုံမျှမက ငှားနေသည့် အိမ်က

သားကိုပင် အပိုင်ဝယ်ယူလိုက်နိုင်တော့၏။ ဆိုင်ကိုလည်း အောက်ပါအတိုင်း ဆိုင်းဘုတ်တင်လိုက်လေ တော့၏။

‘မိုးနတ်မယ်’

ပန်းချီ၊ ပန်းပုအရောင်းဆိုင်

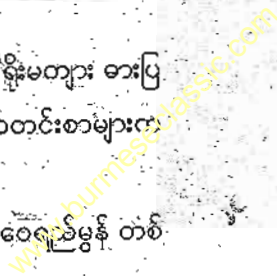
ဆက်ချက်။ ။ ထိုခတ်ထိုအခါက ပန်းချီ၊ ပန်းပု လုပ်ငန်းများ လုပ် ကိုင်သူ ရှားပါးလှပြီး နိုင်ငံခြားသားများ အထူးနှစ် သက်အားပေးကြသောကြောင့် လွန်စွာ စီးပွားဖြစ် ထွန်းလေတော့သည်။

ရေးသူ

ထိုသို့ စီးပွားဖြစ်ထွန်းလာသော်လည်း အတိတ်မှ ထောင် သည်ကိစ္စကိုတွေး၍ အရှက်ကြီးရှက်နေမိသူ ကိုသီလသည် မိတ်ဆွေများကို အတတ်နိုင်ဆုံးရှောင်၍ မိသားစုဖြင့်သာ အချိန်ကုန် နေထိုင်သည်က များလေ၏။

ထိုအချိန်၌ မြန်မာပြည် အနှံ့အပြားတွင် ‘မိုးမကျား ဓားပြ ကျား’ကြီး ထကြွသောင်းကျန်းလျက်ရှိကြောင်း သတင်းစာများက သွားဖော်ပြနေချိန် ဖြစ်လေ၏။

ဇနီးသည် ဒေါ်ကျော့မေသည် သမီးလေးဝေရည်မွန် တစ်

ဆယ်သုံးနှစ်ခန့် အပျိုပေါက်အရွယ်ရောက်ချိန်မှာပင် ပန်းနာရင်ကူး ရောဂါဖြင့် နေ့မအိပ်၊ ညမအိပ်ဖြစ်လာတော့၏။

ထိုအခါ ကိုသီလက ချစ်ဇနီး မကျော့မေအား ဆေးဆေး များ၊ နာမည်ကြီး ဆရာဝန်များနှင့် ပြသ၍ ကုသစေလေ၏။ သို့သော် မကျော့မေ၏ ဝေဒနာမှာ လျော့ပါးသွားသည်ဟု မရှိခဲ့ပါပေ။

ဤသို့ဖြင့်ပင် နောက်သုံးနှစ်ခန့်ကြာသည်အထိ သားအုတ် နှစ်ဦး နေ့မအိပ် ညမအိပ် စောင့်ရှောက်ပြုစုသော်လည်း မကျော့ မေမှာ ဘဝတစ်ပါးသို့ ပြောင်းသွားလေ၏။

ထိုသို့ မသေဆုံးမီတွင် စာတစ်စောင်ပေး၍ ထိုစာကို သူ့ သေသောအခါ သမီးလေးမသိအောင် ဖက်ပါဟု မှာကြားသွားလေ ၏။

မကျော့မေ စာပန်ကိစ္စ ပြီးမြောက်အောင် ဆောင်ရွက်ပြီး သောအခါ၌ ထိုစာကို ဖောက်ဖတ်ကြည့်ရာ အောက်ပါအတိုင်း ရေးသားထားကြောင်း တွေ့ရတော့၏။

ကိုသီလ . . .

ကျွန်မကို လက်ထပ်ခဲ့စဉ်က ကတိနှစ်စုံ တောင်းခဲ့ပါတယ်။ ပထမအချက်ဖြစ်သည့် ကျွန်မ၏ ခင်ပွန်းသည် ကို မမေးရန်နှင့် ဒုတိယအချက် ကျွန်မတို့ကို မအူပင်မြို့နှင့်ဝေး

သို့ ခေါ်ဆောင်သွားပါရန်ကိစ္စ ဖြစ်ကြောင်း ရှင်မေ့လိမ့်မည် မထင် ခါ။

ပထမအချက်မှာ ကျွန်မ၏ ယောက်ျားသည် မအူပင်နှင့် အနီးအနားရွာများတွင် ဆိုးသွမ်း သောင်းကျန်းနေသည့် ဓားပြခေါင်း ဆောင် တိုင်းချစ်ဆိုသူဖြစ်ပြီးလျှင် ကျွန်မအား အဓမ္မ အနိုင်ကျင့်၍ သူလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါတော့၏။

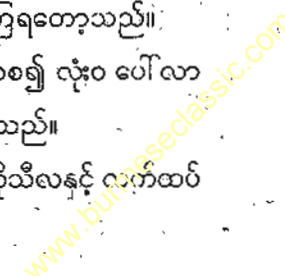
'ဟိုက်'

စာ၏ ထိုနေရာသို့ ရောက်သောအခါ အံ့ဩလွန်းသဖြင့် ကိုသီလမှာ မိမိနဖူးကိုပင် လက်ဖြင့်ရိုက်မိသည်အထိ အံ့ဩသွား စွာလေတော့၏။ ပြီးမှ ဆက်လက်ဖတ်ရှုပြန်ရာ . . .

တိုင်းချစ်သည် လာချင်သည့်အခါ လာ၍ ပြန်ချင်သည့် အခါတွင်ပြန်ကာ ကျွန်မအား လူမဆန်စွာ ပြုမှုဆက်ဆံခြင်းကို နှုသားများက မကျေနပ်လှသော်လည်း ဤအတိုင်းပင် လက်ပိုက် ကြည့်နေရုံမှလွဲ၍ မတတ်နိုင်အောင် ဖြစ်နေကြရတော့သည်။

ကိုသီလ မရောက်လာမီ နှစ်ရက်ခန့်ကစ၍ လုံးဝ ပေါ်လာ ခြင်းမရှိတော့ပဲ ထူးဆန်းစွာ ပျောက်နေတော့သည်။

ထို့နောက် အချိန်ကို စောင့်ကြည့်၍ ကိုသီလနှင့် လက်ထပ် ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

၁၉၆

လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်စားရသကဲ့သို့ သူပိုင်တွေ

ကျွန်မပြောလိုသည်မှာ သမီးလေးမှာ လူဆိုးစားပြန် သမီးလေးဖြစ်သော်လည်း ကိုသီလအား ဖခင်ရင်းခြာပမာ ချစ်ရှာသောကြောင့် သမီးအရင်းကဲ့သို့ စောင့်ရှောက်ပါလျှင် တမလွန်မှနေ၍ ကျွန်မ သာဓုခေါ်နိုင်မည် ဖြစ်ပါသည်။

ကိုသီလ၏ မေတ္တာစေတနာကို အကြွင်းမဲ့ ယုံကြည်လေးစားလျက် . . .

ကျော့မေ

ဟင်း

ဦးသီလသည် စာဆုံးသွားလျှင် ထူးဆန်းလှသည့် ကံကြမ္မာအတွက် အထူးပင် အံ့အားသင့်မိပြီးလျှင် ၎င်း၏ရန်သူသမီးကို မွေးမြူရမည့်အရေးအတွက် မည်သို့စဉ်းစားရမုန်းမသိအောင် ဖြစ်နေတော့၏။

သို့ပါသော် မိမိဖခင်အရင်းကဲ့သို့ ချစ်နေရှာပြီးလျှင် မိခင်သေဆုံးသွားသည်ကလည်း မကြာလှသေးရာ သနားစရာ ဖြစ်နေကြောင်း တွေးမိလေ၏။

တစ်ဖန် ရုပ်ရည်မှာ မိခင်နှင့်အထူးတူညီကာ ချောမောလှပပြီး ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့သူလေး ဖြစ်သောကြောင့်လည်း မိမိက သမီးအရင်းကဲ့သို့ အချစ်ပိုခဲ့ကြောင်း ပြန်လည်သုံးသပ်မိသည်တွင်

ဦးသီလမှာ မထွေးနိုင် မအံ့နိုင် ဖြစ်နေရတော့၏။

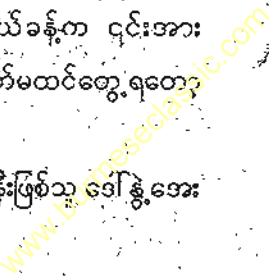
အဆုံး၌ အာယာသထက် မေတ္တာတရားက လွန်စွဲအနိုင်ရသွားကာ ဝေမွန်ရည်လေးအား တစ်သက်တာ စောင့်ရှောက်ကြည့်ရှုသွားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်တော့၏။

ထိုဆုံးဖြတ်ချက်ကြောင့်လည်း ယခင်ကထက် ပိုမို၍ ချစ်ခင်ရှာ၏။ ဝေရည်မွန်ကလည်း ဖခင်ကြီး၏ ဝေယျာဝစ္စများကို လုံးဝလစ်ဟင်းခြင်းမရှိရလေအောင် တတ်နိုင်သမျှ ဂရုစိုက်ရှာသည်။

တစ်ခါတစ်ရံ၌ ဖခင်ကြီး၏ ပန်းချီ ပန်းပုရောင်းရငွေလက်ကျန်များကို စကော့ဈေးနှင့် သိမ်ကြီးဈေး၊ ပန်းဆိုးတန်းစသည်ဆိုင်များတွင် သွားရောက်တောင်းရလေ့ရှိသည်။

ထိုတာဝန်များကို ဝေမွန်ရည်က တာဝန်ယူသကဲ့သို့ ဦးသီလက ပုံဆွဲခြင်း၊ ပုံသွန်းခြင်းများကို တာဝန်ယူပြုလုပ်လေသည်။ သို့ဖြင့် သားအဖနှစ်ဦး နေထိုင်လာခဲ့ရာ တစ်နေ့တွင် ဝေရည်မွန်မအားလပ်သဖြင့် ဦးသီလတစ်ယောက် စကော့ဈေးဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့ရာမှ လွန်ခဲ့သည့် အနှစ်နှစ်ဆယ်ခန့်က ၎င်းအား ရက်စက်စွာ ဒုက္ခပေးခဲ့သည့် မိသားစုကို အမှတ်မထင်တွေ့ရတော့သည်။

ထိုသူများမှာ မြို့အုပ်ကိုဖေကြိုင်နှင့် ဇနီးဖြစ်သူ ဒေါ်နွဲ့အေး

တို့အပြင် သားဖြစ်သူ ဖြူဖြူချောချော လူငယ်လေးတစ်ဦးကို လူအုပ်ထဲတွင် အမှတ်မထင် တွေ့ရတော့သည်။

ထိုအခါ ၎င်း၏ငုတ်လျှိုးနေသော လက်စားချေလိုမှုသည် မီးတောက်ထဲသို့ ဓာတ်ဆီလောင်းလိုက်သကဲ့သို့ ဟုန်းခနဲ တောက်လောင်လာလေရာ ဦးသီလသည် အမှတ်မထင် ထိုမိသားစုနောက်မှ ထပ်ကြပ်မကွာ နောက်ယောင်ခံ လိုက်လေတော့၏။

ကိုဖေကြိုင်တို့ မိသားစုသည် ကန်တော်ကြီးစောင်းမှ တိုက်အိမ်တစ်ခုသို့ ဝင်သွားကြောင်း တွေ့ရသည်တွင် မှတ်ထား၍ နေအိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့တော့၏။

စိတ်ထဲမှာမူ 'အလှည့်ကျရင် မနွဲ့ကြနဲ့ပေါ့၊ ဖေကြိုင်နဲ့ မနွဲ့အေးရယ်' ဟူ၍ ကြုံးဝါးနေပေတော့၏။

အမှတ်မထင် သူတော်စင်

တည်းခိုသောတိုက်မှ အိမ်ရှင်ဖြစ်သူ ဝန်ထောက်ဦးထွန်းမြင့်နှင့်မိသားစုက ရန်ကုန်မြို့အနံ့ လိုက်လံပြသပေးမည် ပြောသော်လည်း မြို့အုပ်ကိုဖေကြိုင်က အားနာသောကြောင့် အတန်တန်ငြင်းဆန်ပြီးလျှင် သားအမိသားအဖ သုံးဦးအား ပလာဇာရုံ၌ပြသနေသည့် ဓာတ်ရှင်ကားတစ်ကားကို ဝင်ကြည့်ပြီးနောက် ဓာတ်ရှင်အပြီး

(အနော်ရထာလမ်းတွင်) ဖွင့်လှစ်ထားသော ဘုံဘောရက်စ်တော့နှင့်သို့ဝင်ကာ ဗိုက်ဖြည့်ကြလေ၏။

စားသောက်ကြရင်းမှ ဒေါ်နွဲ့အေးက...

'ရန်ကုန်မရောက်တာ ကြာလို့လား မသိဘူးမောင်ရယ်၊ မြင်သမျှ တွေ့သမျှတော့ အသစ်အဆန်းတွေချည်း ဖြစ်နေတော့တာပဲ' ဟု ဆို၏။

ကိုဖေကြိုင်ကလည်း ပြုံး၍...

'မောင့်မိန်းမ မပြောနဲ့ အလုပ်ကိစ္စနဲ့ မကြာခဏ ရောက်တတ်တဲ့ မောင်တောင် အခုတစ်ခေါက် ရန်ကုန်လာရတာ အတော်တော့ကို ဆန်းနေတယ်လို့ ထင်မြင်မိတာကွ'

ထိုအခါ သားဖြစ်သူ ဇော်ဝိတ်က...

'ဟား... ဟား... ဖေဖေနဲ့မေမေက အဲဒီလိုပြောနေတော့ တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးတဲ့သားက ပြောစရာစကားတောင် ရှာမရတော့ဘူးလေ... ဟဲ... ဟဲ... ဟဲ'

'အို... ဟုတ်ပါရဲ့၊ တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးရှာတဲ့ ကျွန်မတို့ သားလေးအတွက် ရန်ကုန်မြို့ဟာ ပိုပြီး ဆန်းကြယ်နေတော့မှာပေါ့နော်'

'ဒါပေါ့ကွယ်၊ ဖြစ်နိုင်ရင် မနက်ဖြန်မှာ ဘုရင်ခံချုပ်ရုံးကို

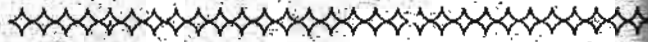
သတင်းသွားပို့ရင်း ရန်ကုန်မြို့ကို ပြောင်းပေးဖို့ ပြောကြည့်ရမိန်းမရေ... အားလုံးအတွက် ပိုပြီး အဆင်ပြေအောင်ပေါ့ကွဲမဟုတ်ဘူးလား'

'ကောင်းတာပေါ့ရှင်'

'ဟာ... သိပ်ကောင်းတာပေါ့ ဖေဖေ၊ ကျွန်တော်ရန်ကုန်မြို့ကို သိပ်သဘောကျတာ'

ဟု ဇော်ဝိတ်က ဆိုလေ၏။

ပေးဆပ်ခြင်းနှင့်အတူ

နောက်ဆက်နေ့ နံနက်စောစောတွင် ဘုရားဖူးရန် ဟူသော အကြောင်းပြချက်ဖြင့် သားအမိသားအဖ သုံးဦးသည် မြင်းရထားတစ်စီးငှား၍ ကျော့ခက်မြောင်းရပ်သို့ ထွက်လာခဲ့လေ၏။

အဖြစ်မှန်ကို မပြောခဲ့ခြင်းမှာ အိမ်ရှင်ဝန်ထောက် ဦးထွန်းနိုင်နှင့် မိသားစုမှာ ခေတ်ပညာတတ်များဖြစ်၍ ဘိုဆန်ဆန် ဘေခေါ် နေထိုင်တတ်ရာ၊ အကြောင်းမှန်လို ပြောပြပါက အယူသည်များဟု အယင်သေးမည်စိုးရိမ်သောကြောင့် အမှန်အတိုင်း မပြောခြင်းဖြစ်လေ၏။

မြင်းရထားသည် ကျောက်မြောင်းဈေးအနီးတွင် ရပ်လိုက်

သောအခါ ကျသင့်ငွေပေးပြီးလျှင် ကိုဖေကြိုင်တို့ မိသားစုသည် ကားလမ်းတစ်ဖက်သို့ ကူးလေ၏။ ထိုအခါ 'မိုးနတ်မယ် ပန်းချီပန်းပု အရောင်းဆိုင်'ဟူသော ဆိုင်းဘုတ်ကို တွေ့ရသဖြင့် ဆိုင်ခန်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့တော့၏။

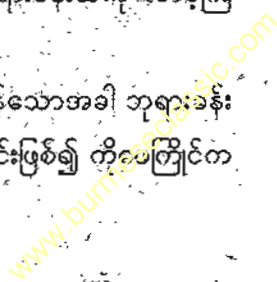
မှတ်ချက်။ ။ ထိုအချိန်၌ ကြိုတင်ကြံစည်ထားသော ဦးသီလသည် သမီးဖြစ်သူ ဝေရည်မွန်အား စုတ်တံ၊ ဆေးဘူး၊ ထုံးမွန်နှင့် ပန်းပုထုရန် သစ်သားမကျန် ဝယ်ခဲ့ရန် အချိန်ကြာနိုင်သမျှ ကြာအောင် ရမယ်ရှာ၍ လွှတ်လိုက်ပြီး ဖြစ်လေသည်။

စာရေးသူ

ဆိုင်အတွင်း၌ ပန်းချီ၊ ပန်းပုကားချပ်၊ ရုပ်လုံးများနှင့်အတူ ပလာစတာကိုင်ထားသည့် ရုပ်လုံးများဖြင့် ပြည့်နှက်လျက်ရှိကြောင်း တွေ့ရလေ၏။

'ဩ... ရောက်လာကြပြီကိုး၊ လူကလေးတို့ အပြင်မှာထားခဲ့ပြီး မောင်ရင်တို့ လင်မယား ဟောဒီ ဘုရားခန်းထဲကို လာခဲ့ကြပေတော့ဟေ့'

ရုပ်လုံးများထားရာ အခန်းကို လွန်သောအခါ ဘုရားခန်းဟု ယူဆရသည့် အခန်းမှ ထွက်ခေါ်လာခြင်းဖြစ်၍ ကိုဖေကြိုင်က ဇော်ဝိတ်အား...

'သားရေ... ခဏလေးနေဦးနော်၊ ဖေဖေနဲ့မေမေ အရင် သွားလိုက်ဦးမယ်'

ဇော်ဝိတ်ကပြုံးလျက်မှ...

'သွားပါဖေဖေ၊ သားအပြင်မှာ ရုပ်ထုတွေ ကြည့်ရင်းနေခဲ့ ပါ့မယ်၊ သားပန်းချီပညာကို ဝါသနာပါတာလဲ ဖေဖေအသိပဲဟာ ...'

'အေး... အေး... လာ သွားကြစို့ မိန်းမ'

အခန်းတွင်းသို့ ရောက်သည်တွင် ဘုရားစင်ဘက်သို့ လှည့်၍ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ကာ ဘုရားအာရုံပြုနေသည့် ဘိုးတော် ကြီးကို တွေ့လိုက်ရ၏။ ဘိုးတော်ကြီးက လှည့်မကြည့်ဘဲ...

'ထိုင်ကြကွယ်... အဲဒီမှာ ရေခွေးကြမ်း သောက်ကြဦး၊ ဘာဘ ဘုရား အာရုံပြုလိုက်ဦးမယ်'

ဟု ဆိုလေ၏။

လင်မယားနှစ်ယောက်လည်း ရေခွေးကြမ်း သောက်ရင်း အသံမပြုဘဲ စောင့်နေကြ၏။

ဘိုးတော်ကြီးက ပါးစပ်မှ တံတွတ်တွတ် ရွတ်ဆို၍ ဘုရား ရှိခိုးနေ၏။ လင်မယားနှစ်ယောက်ကို ရှိသည်ဟုပင် မမှတ်မိတော့။

ထို့ကြောင့် စောင့်ရင်းမှ ရေခွေးကြမ်းကို ငဲ့သောက်ကြ

ပြန်၏။

ဤသို့ဖြင့် ရေခွေးကြမ်း အတော်များများသည် လင်မယား နှစ်ယောက်၏ ဝမ်းဗိုက်အတွင်းသို့ ရောက်ရှိသွားပြီး ဖြစ်နေတော့၏။

ထိုအခိုက် ဘုရားဝတ်ဖြူပြီးဟန်ဖြင့် ဘိုးတော်ကြီးက ခေါင်း ခံပါင်းဖြုတ်၍ မျက်နှာကို ခေါင်းပေါင်းစဖြင့် သုတ်ပြီးနောက် လှည့် လိုက်တော့သည်။

'ဟင်... ရှင်... ရှင်'

'အို... ခင်... ခင်ဗျား'

'ဟဲ... ဟဲ... ဟုတ်ပါတယ် သီလပါ၊ မင်းတို့နှစ်ယောက် ခဲ့ ယုတ်မာမှုကြောင့် ထောင်သုံးနှစ် ကျခံခဲ့ရပြီး အရှက်တကွ အကျိုး နည်းဖြစ်ခဲ့ရတဲ့ သီလလေ၊ ကိုယ်က သူများကို နိုင်တုန်းကတော့ တစ်မျိုးပေါ့၊ ခုတော့ မင်းတို့ အလှည့်ရောက်လာပြီ ဆိုရမယ်၊ အလှည့်ကျတော့ မနွဲ့စတမ်းပေါ့ကွာ၊ ဟဲ... ဟဲ'

'ကျွန်... ကျွန်တော်... တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ'

'ကျွန်မလဲ... တောင်း... တောင်းပန်'

'ဝုန်း'

'ဝုန်း'

'ဟား... ဟား... ဟား...'

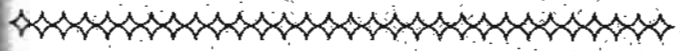
ကိုဖေကြိုင်တို့လင်မယားမှာ ရေနေ့ကြမ်းအိုးထဲ၌ အဆိပ်ခပ်ထားသည့် ပြင်းထန်သော အဆိပ်ကြောင့် ချက်ချင်းပင် လဲကျသေဆုံးသွားတော့၏။

ဘုရားခန်းတံခါးမှာ အလိုလျောက် ပြန်စေ့သည် တံခါးဖြစ်သောကြောင့် လုံနေလေရာ အတွင်းမှ အသံများကို အပြင်၌ ပန်းချီကားနှင့် ရုပ်တုများကို စိတ်ဝင်စားစွာ ကြည့်ရှုနေသည့် ဇော်ဝိတ်တစ်ယောက် လုံးဝမကြားမိခြင်း ဖြစ်လေ၏။

ဦးသီလသည် အလောင်းနှစ်လောင်းကို သဘောကျစွာ ကြည့်၍ လျှို့ဝှက်နေရာသို့ ဆွဲယူကာ ဖွက်ထားလိုက်တော့သည်။ သေသပ်ကျနစွာ ထားသို့ပြီးလျှင် အပေါ်မှ သတင်းစာစက္ကူများနှင့် ကျကျနနအုပ်ဆိုင်ထားလိုက်ပြီးနောက် ကျေနပ်စွာ ခေါင်းညိတ်လျက် အခန်း၏ တစ်နေရာသို့ လျှောက်သွားလေ၏။

ပြီးလျှင် ချောင်းကြည့်ပေါက်မှ ကြည့်လိုက်ရာ ကိုဖေကြိုင်နှင့် မနွဲ့အေးတို့၏သားဖြစ်သူမှာ ပန်းချီကားနှင့် ပလာစတာရှပ်လုံးများကို စိတ်ဝင်စားစွာ ကြည့်ရှုနေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

ဦးသီလသည် ကျေနပ်စွာ ပြုံးရယ်၍ နံရံတွင် ချိတ်ဆွဲထားသည့် ပန်းပုထုသော တူကြီးကို ဆွဲယူလိုက်တော့၏။ ပြောမယုံ ကြုံမှသိ

'အပြင်က သူဝယ်... ဝင်ခဲ့တော့ဟေ့'

'ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျ'

အခန်းတွင်းမှ ခေါ်သံကြောင့် လန့်ဖျပ်သွားပြီးလျှင် ဇော်ဝိတ်မှာ အလန့်တကားထူးလိုက်ပြီးနောက်၊ ဘုရားခန်းအတွင်းသို့ စိတ်ချလက်ချီဝင်လာခဲ့သည်တွင်...

'ဒုတ်'

'အား'

လေလံသော သစ်သားတူကြီး၏ ပြင်းထန်လှသည့် အရှိန်ကြောင့် ဇော်ဝိတ်မှာ တစ်ပတ်လည် ကျသွားပြီးနောက် မန်းချီပန်းပုဓမ္မည်းထားရာသို့ လိမ့်ဆင်းသွားလေ၏။

ထိုသို့ လိမ့်ဆင်းသွားရာတွင် တစ်စုံတစ်ရာနှင့် ငြိသွားသောကြောင့် အင်္ကျီမှာ စုတ်ပြု၍ ကြယ်သီးများ ပြုတ်ထွက်ကုန်ပြီးလျှင် ရင်ပတ်မှလည်း ဟင်းလင်းပွင့်လျက်သားရှိကာ ပက်လက်လန်လာနေတော့၏။

ဦးသီလက ဓမ္မမြောနေသော လူရွယ်အား တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီးလျှင် ခေါင်းညိတ်၍...

'အင်း... ကျုပ်ခုတ် ကျုပ်ငုတ်မကျန်စေနဲ့တုကွ၊ မီးပွား

ဆိုတာ ထားရင် တစ်နေ့လောင်နိုင်တယ်။ ဒီတော့... ဟဲ့... ဟဲ့... ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် နံရံတွင် ချိတ်ဆွဲထားသော အသွားထက်လှသည့် ဆောက်ပြားကြီးတစ်လက်ကို ဆွဲယူလိုက်ပြီးလျှင် သတိလစ်မေ့မြော၍ လဲကျနေသည့် လူရွယ်အနီးသို့ တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်လာခဲ့သည်။

ဘယ်လက်တွင် ဆောက်ကိုကိုင်၍ ညာလက်တွင် တူကြီးကို ကိုင်ကာ ဦးသီလက လူရွယ်၏ဘေးတွင် ဒူးထောက်၍ ထိုင်ချလိုက်ပြီးနောက်...

လူရွယ်၏ ရင်ဝကို ဆောက်ကိုချိန်ရွယ်ကာ တူကြီးဖြင့် ထုမည်အပြုတွင် ၎င်း၏မျက်လုံးများ ပုစွန်မျက်လုံးများကဲ့သို့ ပြူးထွက်သွားတော့၏။

'ဟင်... ဇော်ဝိတ်... ဇော်ဝိတ်၊ ငါ့တူလေး... ငါ့တူလေး၊ ဟုတ်ပါဠာယ် ဇော်ဝိတ်ပါ။ ဒီလို ကျပ်ဝိုင်းသုံးဝိုင်းစာ ရှိတဲ့ အမှတ်နိမျိုးက... ဇော်ဝိတ်မှာသာ ရှိတာပါ။ အို... ဖြစ်မှဖြစ်လေ၊ ဆန်းကြယ်လှတဲ့ ကံတရားပါလား၊ ဘုရား... ဘုရား'

ဦးသီလသည် လက်ထဲမှဆောက်နှင့်တူကို အခန်းထောင်ကို လွှင့်ပစ်လိုက်ပြီးနောက်၊ ရင်ဝတို့ လက်ဖြင့်ဖိ၍ ဘုရားတနေတော့၏။

ပြီးမှ ဇော်ဝိတ်၏ပုခုံးကိုဖက်၍ လှုပ်နှိုးတော့သည်။ 'ဇော်ဝိတ်... ဇော်ဝိတ်၊ ငါ့တူ... တူလေး... ဇော်ဝိတ်' ဦးသီလ၏ ရိုက်အားမှာ ပြင်းထန်သည်မှန်သော်လည်း သစ်သားတူဖြစ်သည်က တစ်ကြောင်း၊ တစ်ဖန် ဇော်ဝိတ်မှာ သိုင်းသမားတစ်ဦးပီပီ အခံအား ကောင်းသည်က တစ်ကြောင်း ထို့ကြောင့် မကြာမီမှာပင် သတိရလာတော့၏။

သတိရသည်နှင့် ဦးသီလကို တွန်းထုတ်လိုက်ကာ တိုက်စစ်ဆင်ရန် နေရာယူလိုက်တော့၏။ ထိုအခါ ဦးသီလမှာ အခန်းထောင်ကို လွှင့်စဉ်သွားလျက်...

'ဇော်ဝိတ် တူလေးမှားမယ်၊ ဦးလေးဟာ မင်းအဖေရဲ့ ညီအရင်းပါကွ၊ ဦးလေးဟာ မင်းတို့ လိုက်ရှာခဲ့တာ ကြာလှပါပြီ မင်းမှတ်မိတယ်မဟုတ်လား၊ ငယ်ငယ်က ဦးလေးနဲ့အတူ လျှောက်သွားကြတာလေ၊ ဦးလေးမှာ မင်းရဲ့ဦးလေး ဦးသီလတဲ့၊ ငယ်ငယ်က အကြောင်းတွေ ပြန်တွေ့စမ်းပါ တူလေး'

"ဟင်... ဦးလေးဟာ ဦးသီလ ဟုတ်လား၊ ဒါဆို ကျွန်တော့ ဦးလေးပေါ့'

'အို... ဟုတ်ပြီ သတိရလာပြီ၊ မင်းနဲ့ဦးလေး ရေသွားချိုးရင်း လှေပေါ်မှာ တက်ဆော့တာလေ၊ ရေလယ်ကို မင်းမျောသွား

တာလေ၊ မှတ်မိပြီလား တူလေး'

ဇော်ဝိတ်မှာ မျက်စိမှတ်၍ တွေးကြည့်ရာ ခုနှစ်နှစ်သား အရွယ်က အဖြစ်အပျက်များကို လုံးစေ့ပတ်စေ့ မတုတ်သော်လည်း ဝိုးတဝါးမျှ ပြန်လည်မြင်ယောင်မိနေလေ၏။ ထို့ကြောင့်...

'ကျွန်တော် မှတ်မိပြီ ဦးလေး'

'အေး... အေး... ကောင်းတာပေါ့ကွယ်၊ ဦးလေးလဲ မင်းကို လုံးဝမမှတ်မိဘူးကွ၊ မင်းက ငယ်ရုပ်ပြောင်းပြီး ချောမောနေတာကိုး၊ မင်းရဲ့ ရင်ဘတ်က ကျပ်ဝိုင်းသုံးဝိုင်းစာ အမှတ်နီကိုသာ မတွေ့ခဲ့ရင် အားလုံးမှားတော့မလို့ပဲ လူလေးရယ်'

'ဒါနဲ့ ကျွန်တော်ရဲ့ ဖေဖေနဲ့ မေမေရောဟင်'

'ဦးဖေကြိုင်နဲ့ ဒေါ်နွဲ့အေးတို့လား'

'ဟုတ်ပါတယ် ဦးလေး'

'ရိုပါတယ်၊ ကဲ... ဒါတွေထားဦး၊ မင်းခေါင်းက ဒဏ်ရာကို ဆေးထည့်ကြဦးစို့၊ ပြီးမှ ဦးလေး အကြောင်းစုံ ပြောမယ်၊ မောင်ဇော်ဝိတ်'

ဦးသီလသည် ဘုရားစင်မှ ဆေးပုလင်းကိုယူ၍ မောင်ဇော်ဝိတ်ခေါင်းမှ ဒဏ်ရာကို သူ့ကိုယ်တိုင် တယုတယ ဆေးထည့်ပေးလေ၏။

ဇော်ဝိတ်မှာကား မယုံကြည်နိုင်အောင် အံ့ဩနေလျက် ခေါင်းမှဒဏ်ရာကိုပင် ဂရုမစိုက်နိုင်အောင် ဖြစ်နေရတော့၏။

'ခေါင်းမှ ဒဏ်ရာကို ဆေးထည့်ပြီးသောအခါ ဦးသီလက

'ကဲ... ဇော်ဝိတ် တူလေး၊ ဦးလေး ပြောပြမယ့် အကြောင်းအရာတွေကို ငါတူလေး သေသေချာချာ နားထောင်စမ်းကွာ၊ အဲဒီအခါကျမှ ဦးလေးအပေါ်မှာ နားလည်လာမိလိမ့်မယ်'

'ဟုတ်ကဲ့၊ ပြောပါဦးလေး'

ထိုအခါ ဦးသီလက ဇော်ဝိတ်တို့အိမ်သို့ မရောက်လာမီ ထောင်ကျခံရသောသံ ထောင်ကျရသောအမှု ထောင်ကျအောင် လုပ်သူများ၊ ထောင်ကျအောင် ပြုမှုဖန်တီးမှုများအား အစအဆုံး တစ်လုံးမကျန်အောင် ပြောဆိုပြလေတော့၏။

ဇော်ဝိတ်မှာလည်း မတရားသက်သက် အမှုဆင်မှုကြောင့် အပြစ်မဲ့သည့် ဦးသီလခမျာ မည်မျှခံစားရမည်ဖြစ်ကြောင်း သဘောပေါက် နာလည်မိပြီးလျှင် ကရုဏာသက်စွာ ကြည့်မိလေ၏။ ဦးသီလက...

'အဲဒါပါပဲကွာ၊ ဦးလေးဟာ သူတို့လင်မယားကို ဒီတစ်သက်မှာ မဖြစ်ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ လက်စားချေမယ်လို့ ရည်ရွယ်ထားပြီးသား

ပါ။ သို့ပေမယ့် ငါတူရဲ့ မွေးစား အဖေအမေလာဖြစ်ရတော့ အတော်အံ့ဩမိတယ် ဇော်ဝိတ်ရာ'

'ဟင်... ဒီလိုဆို... သူတို့...'

ဇော်ဝိတ်က စီးရိမ်စွာဖြင့် စကားကို တစ်ဝက်တစ်ပျက် ရုပ်တန်ထားလိုက်တော့၏။

'အေးထွာ... ငါတူသတ်မယ်ဆိုရင်လဲ ဦးလေး ပြုံးပြုံးကြည့်ခံဖို့ အသင့်ပါပဲ၊ ငါတူရဲ့ မွေးစားအဖေနှဲ့အမေမှန်းသိရင် ဦးလေးအစီအစဉ် ဖျက်လိုက်ပါတယ်၊ အခုတော့... အခုတော့...'

'အခုတော့... ဘာဖြစ်လဲ ဦးလေး'

'လက်လွန်သွားပြီ ငါတူ'

'ဟင်...'

ထိုအခါ ဦးသီလသည် ထိုင်ရာမှထ၍ ဖုံးအုပ်ထားသော သတင်းစာစက္ကူများကို ဖယ်ရှားလိုက်ရာ ဦးဖေကြိုင်နှင့်ဒေါ်နွဲ့အေးတို့၏ အလောင်းနှစ်လောင်းကို ဇော်ဝိတ်တစ်ယောက် တွေ့လိုက်ရတော့၏။

'အို... ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ ဖေဖေနဲ့မေမေ...'

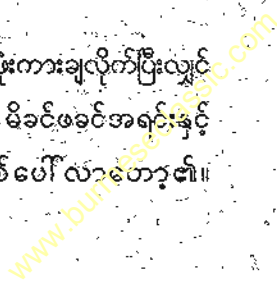
'မသိလိုက်လို့ဖြစ်သွားရတာပါ လူလေးရယ်၊ မင်းကိုတော့ အစဖျောက်ပစ်မလို့ပဲ၊ မင်းရှင်ဘတ်က ကျပ်ဝိုင်းသုံးခန့် အမှတ်

လေးကို တွေ့ရမှ ငါတူလေးဇော်ဝိတ်ဆိုပြီး မသတ်တော့တာကွယ်' ဇော်ဝိတ်မှာ အလောင်းနှစ်လောင်းကို ကြည့်၍ ငိုငနဲသည်။

သူ၏စိတ်အစဉ်၌ သူ့အပေါ် အထူးကောင်းမွန်ရှာသည့် မိဘနှစ်ပါး၊ သူ့အပေါ် အလွန်အားထားရှာသည့် မိဘနှစ်ပါး၊ သူ့အပေါ် အလွန်ချစ်ရှာကြသော မိဘနှစ်ပါးစသည့် အတိတ်မှ အရှိန်တို့ ပြန်လည်မြင်ယောင်လာမိသည်တွင် အံ့ကို တင်းတင်းကြိတ်၍ မျက်စိကို မှိတ်လိုက်တော့၏။

သို့ရာတွင် ဦးလေး ဦးသီလဘက်မှကြည့်လျှင် လွန်စွာ မျှတ၍ မတရားမှုများကို မတရားမှုဖြင့် ပေးဆပ်လိုက်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ တစ်ဖန် မိမိ၏မွေးစားဖခင်နှင့် မိခင်ဖြစ်ကြောင်း မသိခဲ့ခြင်းနှင့် မိမိအားသတ်၍ ရပါလျက် မသတ်ဘဲ အားလုံးကို ရှင်းဖြူခြင်းမှာ ရဲရင့်၍ တည်ကြည်သည့်စိတ်ရှိသူတို့ လုပ်လေ့လုပ်ထရိသည့် အပြုအမူ ဖြစ်ခြင်းတို့ကြောင့်...

လွန်လေပြီးသော အမှုအတွက် ပြည်ဖုံးကားချလိုက်ပြီးလျှင် မိမိဦးလေး၏ အပြစ်ကို သင်ပုန်းချေလျက် မိခင်ဖခင်အရင်းနှင့် ညီငယ်တို့အား တွေ့ဆုံလိုစိတ်များ ဖြစ်ပေါ်လာတော့၏။ ထို့ကြောင့်...

'ပြီးခဲ့တဲ့ ကိစ္စအတွက် ဘာလုပ်လို့ရတော့မှာလဲ ဦးလေးရယ်၊ ဒါနဲ့ ဒီအလောင်းတွေကို ဘယ်လိုလုပ်မယ်လို့ ဦးလေး စိတ်ထူးထူးသလဲ'

'လွယ်ပါတယ် ဇော်ဝိတ်၊ အပြင်မှာစောင့်နေ၊ ပန်းချီကားဝယ်မယ့် ဧည့်သည်တွေဝင်လာရင် မင်းက သင့်သလို တားဆီးထားပါ၊ ဒီအလောင်းတွေကို ဦးလေးရှင်းလိုက်ပါမယ် ဟုတ်လား'

'ဟုတ်ကဲ့'

ဦးသီလက ပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်လျက်... .

'ဒီကိစ္စပြီးတော့မှ မင်းကို အစကနေ ပြောပြမယ်၊ ခုတော့အပြင်မှာ ခဏသွားနေဦး'

'ဟုတ်ကဲ့ ဦးလေး'

ဇော်ဝိတ်မှာ စိတ်မသက်သာဖြင့် ဘုရားခန်းမှ ထွက်ခွာစောစောက ၎င်းကြည့်နေခဲ့သည့် ပန်းချီပန်းပုကားချပ်နှင့် ရုပ်လုံးများထားရှိရာသို့ ထွက်လာခဲ့လေသည်။

ဇော်ဝိတ်မှာ ဝမ်းနည်းဝမ်းသာ ဖြစ်ရမည့် ကိစ္စများအတွက် တွေးတော၍ မဆုံးနိုင်အောင် ဖြစ်နေပြီးလျှင် ပန်းချီကားချပ်နှင့် ရုပ်လုံးများကို စိတ်မပါသော်လည်း အချိန်တုန်ခံ ကြည့်ရှုနေမိတော့၏။

အချိန်အတော်လေးကြာသောအခါ ကြိမ်ခြင်းတောင်းတစ်ခုကို မနိုင်တနိုင် ဆွဲယူလာသော ချောမောလှပသည့် မိန်းမပျိုတစ်ယောက်သည် ပန်းချီခန်းမအတွင်းသို့ ရုတ်တရက် ဝင်ရောက်လာတော့၏။

ဇော်ဝိတ်မှာ ထိတ်ထိတ်ပျာပျာဖြစ်လျက် ကိုယ်ကာထားတာ... .

'အို... သည်းခံပါခင်ဗျား၊ ပန်းချီကားနဲ့ ရုပ်လုံးတွေကို ဒီနေ့ မရောင်းပါဘူး၊ ဆိုင်ပိတ်တယ်၊ မနက်ဖြန်မှ လာဝယ်ပါ' ဟု ပြောလိုက်၏။

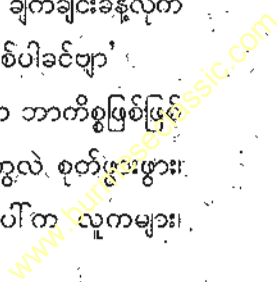
မိန်းမပျိုမှာ အံ့အားသင့်လျက်... .

'အလို... ရှင်က ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်ကနေ ဘယ်ကိုရောက်လာတာလဲ'

ခါးထောက်လျက်မေးရာ... .

'ဟိုဟ... ဟို... ကျွန်တော်က ဒီနေ့မှ ချက်ချင်းခန့်လိုက်တဲ့ ပန်းပုဆရာကြီး ဦးသီလရဲ့ မန်နေဂျာ အသစ်ပါခင်ဗျာ'

'ဟွန်း... လာလာချည်သေး၊ ဖေဖေက ဘာကိစ္စဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မကို အသိပေးပြီးမှ လုပ်တာရှင်၊ ဆံပင်တွေလဲ စုတ်ဖြူးဖွားဖွား၊ အဝတ်အစားကလဲ ကပိုကယိုနဲ့၊ ဘယ်လမ်းပေါ်က လူကများ၊

ကျွန်မအဖေ ဦးသီလရဲ့ မန်နေဂျာ လာဖြစ်နေရတာလဲ... ဟင်း
'ဟိုက်...'

ဇော်ဝိတ်မှာ အံ့ဩလွန်းသဖြင့် ဘာပြောရမှန်းမသိတော့
ဘဲ ပိုင်ကျသွားတော့သည်။

သူဇာနတ်နွယ် လှမျိုးကြွယ်ရယ်

'ဟော... သမီးတောင် ပြန်လာပြီလားကွယ်'

ဦးသီလက ခန်းမအတွင်းသို့ လျှောက်ဝင်လာရင်း အေး
အေးဆေးဆေးဖြင့် နှုတ်ဆက်လိုက်၏။

ဇော်ဝိတ်မှာလည်း ဦးသီလ ရောက်လာသောကြောင့်သာ
အနေချောင်၍ အဖြေသက်သာခြင်းဖြစ်ကြောင်း သဘောပေါက်မိ
၏။

မိန်းမပျိုမှာ ချောမောလှပသည်နှင့်အမျှ ပိုင်းစက်သော
မျက်နှက်ဝန်းများနှင့်အတူ အထူးခြားဆုံးမှာ အနည်းငယ် မြင့်မား
၍ ဖူးကောက်ကွေးအထိ ဝဲကျနေသည့် နက်ပြောင်သော ဆံကေသာ
များ ပိုင်ရှင်ဖြစ်ပါပေ၏။

ထိုမျှ တဒဂံအတွင်း မိန်းမပျို၏ ရှစ်ပုံလွှာသည် ဇော်ဝိတ်

အသည်းနှလုံး၌ မှတ်တမ်းစာင် ဓာတ်ပုံရိုက်လိုက်ပြီး ဖြစ်ပေတော့
၏။

'ဟုတ်ကဲ့ ပြန်လာပါပြီ ဖေဖေ ဒီလူက ဖေဖေခန့်လိုက်တဲ့
မန်နေဂျာအသစ်လို့ ပြောနေတယ်။ အဲဒါ ဟုတ်ကဲ့လားဟင်၊ မဟုတ်
နဲ့တော့ ဒီလို မဟုတ်တဟုတ်တွေပြောတဲ့ ကလေးကချေလူကို သမီး
မာင်းထုတ်လိုက်မယ်'

ဟု ဒေါနှင့်မောနှင့် ပြောနေလေရာ ဦးသီလက ပြုံး
ချက်...။

'မန်နေဂျာတင် ဘယ်ကမလဲကွယ်၊ သူ့ကိုမွေးစားလိုက်ပြီး
ပို့ကွယ်'

'ဟင်...'

ယခုတစ်ခါ ပြုံးလိုက်သည်က ဇော်ဝိတ်ဖြစ်၏။ ဤအခိုက်
အတန်၌ ဇော်ဝိတ်ရင်ထဲတွင် စောစောက အဖြစ်များပင် မေ့ပျောက်
သွားလေတော့၏။

'ဟုတ်တယ် သမီးရဲ့၊ အဲဒါ ဖေဖေအစ်ကိုကြီး ဦးထွန်းဝေ
ဒေါ်မြသိတို့ရဲ့သားပေါ့၊ ကိုဇော်ဝိတ်တဲ့၊ သမီးနဲ့ မောင်နှမတော်
အသံလေးကွယ်၊ ဒီတော့ သူက ဖေဖေသားမို့ မွေးစားရမှာပေါ့
ထုတ်ဘူးလား၊ ဟား... ဟား... ဟား... လာကြလာကြ။

ဘုရားခန်းထဲသွားကြရအောင်၊ အဲဒီကျမှ အကြောင်းစုံ ဖေဖေပြော ပြမယ် သားတို့သမီးတို့'

ဦးသီလက ဝေမွန်ရည်နှင့် ဇော်ဝိတ်တို့၏ လက်များကို တစ်ဘက်တစ်ချက်စီဆွဲ၍ စောစောက ထိုင်ခဲ့သည့် ဘုရားခန်းထဲသို့ ခေါ်လာခဲ့၏။

ထူးဆန်းသည်မှာ ဦးဖေကြိုင်နှင့်ဒေါ်နွဲ့အေးတို့၏ အလောင်းများ ပျောက်ကွယ်နေပြီးဖြစ်၍ အခန်းထောင့်၌မူကား ပလာစတာကိုင်ပြီးကာစ မခြောက်သေးသော ရုပ်တုနှစ်ခုကို ဇော်ဝိတ် တွေ့လိုက်ရခြင်းဖြစ်၏။

'ကဲ... ကဲ... ဖေဖေပြောပြမယ်၊ နားထောင်ကြ' ဟု အစချီလျက်...

မောင်ဇော်ဝိတ်တို့ မိသားစုအိမ်သို့ ရောက်ရှိလာပုံ၊ အရက် သမားကြီး အဖြစ်ရှိပုံနှင့် ဇော်ဝိတ်အား အထူးခင်မင်တွယ်တာပုံ၊ တစ်ဖန် အရက်သောက်ရင်း တိုင်းချစ်ဆိုသူ 'လူတစ်ယောက်နှင့် သိကျွမ်းရာမှ အစ တစ်နေ့တွင် ရေချိုးကြရင်း ဇော်ဝိတ် ဒုက္ခရောက် ရပုံ၊ ထို့နောက် တိုင်းချစ်ရောက်လာ၍ ဓားနှင့်ထိုးပုံကအစ မကျော့ မေနှင့် အိမ်ထောင်ကျပုံအထိ အစအဆုံးပြောပြလိုက်တော့၏။

ဦးသီလ၏ စကားဆုံးသောအခါ ဝေမွန်ရည်မှာ ဖခင်၏

အဖြစ်သနစ်ကို သနားသောကြောင့် တဟင့်ဟင့် ငိုနေလေ၏။

ဇော်ဝိတ်မှာလည်း အဖြစ်ဆိုးလှသော မိမိတို့တူဝန်း ဘဝကို တွေးမြင်မိကာ ကြီးစွာသော စိတ်မကောင်းခြင်း ဖြစ်မိပေတော့၏။

'ဒါနဲ့ အဖေနဲ့ ညီလေးဇော်ဝိတ်တို့ရဲ့ သတင်းကော ဘာရ သလဲ၊ မီးလောင်လို့ မီးထဲပါသွားကြတယ်ဆို'

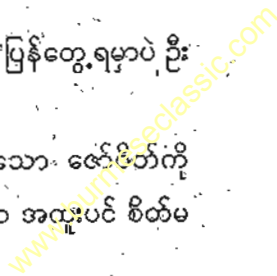
'မဟုတ်ရပါဘူး ငါတူရယ်၊ မအူပင်မြို့သားတစ်ယောက်နဲ့ ဒီရောက်ပြီး မကြာမီမှာတွေ့လို့ မေးကြည့်တော့မှ တိုင်းချစ်ဆိုတဲ့ ဓားပြက ပစ္စည်းတွေ ဓားပြတိုက်ပြီး မင်းအမေကိုသတ်၊ အဖေကို ဒုက္ခိတဖြစ်အောင် ရိုက်နှက်သွားတယ်တဲ့၊ နောက်မကြာခင်မှာ မင်း အဖေဆုံးသွားလို့ မောင်ဇော်ဟိတ်လည်း ဘယ်ထွက်သွားမှန်း ဘယ်သူကမှ မသိကြတူးဆိုပဲ'

'ဟာ... ဒါဆိုရင် ကျွန်တော့်ညီလေး၊ ဇော်ဟိတ် ရှိသေး တယ်ပေါ့နော် ဦးလေး'

'ဟုတ်တာပေါ့ ငါတူရား'

'တစ်နေ့နေ့တော့ ဘယ်နည်းနဲ့ဖြစ်ဖြစ် ပြန်တွေ့ရမှာပဲ ဦး လေး'

စိတ်အား ထက်သန်စွာ ပြောဆိုနေသော ဇော်ဝိတ်ကို ကြည့်၍ ဝေမွန်ရည်နှင့် ဦးသီလတို့ သားအဖမှာ အအူပင် စိတ်မ

ကောင်း ဖြစ်မိကြတော့၏။

‘ဪ... စိတ်မကောင်းစရာပေမယ့် တစ်ခု ပြောရဦးမယ် သမီးရယ်’

‘ဘာများပါလိမ့် ဖေဖေရ...’

‘ဒီလိုပါကွယ်၊ ပြောလက်စနဲ့ အားလုံးပြောပြတော့မယ်၊ သမီးဟာ ဖေဖေရဲ့ သမီးအရင်းမဟုတ်ပါဘူး’

‘ဟင်... ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ ဖေဖေရယ်’

‘စိတ်မကောင်းမဖြစ်ပါနဲ့ သမီးရယ်၊ ဖေဖေမွေးတဲ့ သမီးရင်းကိုတောင် ဟောဒီသမီးလေး ဝေမွန်ရည်လောက် ချစ်မိမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ သမီးက သမီးအမေ ပထမအိမ်ထောင်နဲ့ ရတဲ့ကလေးပဲကွယ်’

‘အို...’

‘ဒီအကြောင်းကို ဖေဖေမပြောလဲဖြစ်ပါတယ်၊ ဘာကြောင့် ပြောရတယ်ဆိုတာ တစ်နေ့တော့ သမီးသဘောပေါက် နားလည်လာပါလိမ့်မယ်’

ဝေမွန်ရည်လေးမှာ စိတ်မကောင်းဖြစ်ကာ ငိုရွှက်နေတော့သည်။ ပြီးမှ...’

‘ဒီလိုဆိုရင် သမီးအဖေအရင်းက ဘယ်သူလဲဟင်’

‘ဒါတော့ ဖေဖေ မသိဘူးကွယ်၊ သမီးကိုမွေးပြီး မကြာခင်

မှာပဲ သမီးအဖေဟာ သေဆုံးသွားတယ်လို့ သမီးအမေပြောခဲ့တာလဲ’

ဇော်ဝိတ်မှာ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေသော ဝေမွန်ရည်လေးအား သနားမိသကဲ့သို့ ဦးလေးဖြစ်သူ၏ ဘဝအတွက် အထူးပင် အံ့ဩနေမိတော့၏။

‘ဦးလေး’

‘ဟေး... ဘာတုန်း ငါတူဇော်ဝိတ်’

‘ပြီးတာတွေ ထားလိုက်ပါတော့၊ ညီမလေးအတွက်လဲ အစ်ကို စိတ်မကောင်းဖြစ်မိကြောင်း ပြောပါရစေ’

ဝေမွန်ရည်ကမူ မျက်ရည်ကျလျက်မှ လှပသော မျက်လုံးကြီးများဖြင့် ဇော်ဝိတ်ကို စိုက်ကြည့်နေလေ၏။

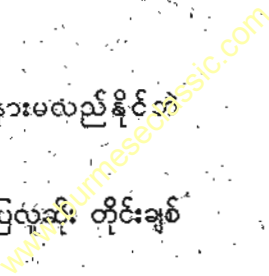
‘ဘာကို ပြောချင်တာလဲ ငါတူရဲ့’

‘ဪ... ကျွန်တော်တို့မှာ တာဝန်တွေ ကျန်သေးတာဆို ပြောမလို့ပါ’

‘ဘာတာဝန်များပါလိမ့်’

ဦးသီလနှင့် ဝေမွန်ရည်က ဘာမျှနားမလည်နိုင်ဘဲ ဇော်ဝိတ်ကြည့်နေကြ၏။ ဇော်ဝိတ်က...’

‘ဒီလိုလေ၊ အဖေနဲ့အမေအတွက် ဓားပြလှည်း တိုင်းချစ်

ဆိုတဲ့လူကို လက်စားချေဖို့ တာဝန်ရှိသေးတယ် မဟုတ်လား ဦးလေး
ရဲ့

‘ဟေ... ဟုတ်ပေတာပေါ့၊ သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ကွယ်’

‘ဒီအတွက် ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ၊ ဓားပြလူဆိုး တိုင်းချစ်က
အခုဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာ စုံစမ်းလို့ လွယ်ပါ့မလား၊ ဦးလေးရဲ့’

‘ဟား... ဟား... ဟား... မပူပါနဲ့ ငါတူရယ်၊ ဦးလေး
မှာ အစီအစဉ်တွေ ရှိပါတယ်၊ ဖြစ်ရမှာပေါ့၊ ကဲ... ကဲ... သမီး
စားဖို့သောက်ဖို့ သွားလုပ်ချေ၊ ဒီမှာ ဖေဖေနဲ့ သမီးအစ်ကို ဆွေးနွေး
လိုက်ဦးမယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့ ဖေဖေ’

‘ဝေမွန်ရည် ထွက်ခွာသွားသောအခါ ဦးသီလနှင့် ဇော်ဝိတ်
တို့သည် နှစ်ဦးသား အစီအစဉ်များကို တိုင်ပင်ဆွေးနွေး၍ သဘော
တူညီမှုကို ရယူလိုက်တော့၏။

ကတုံးပေါ်ထိပ်ကွက်၊ အဖြူပေါ် အမည်းစက်တစ်ဝက်

ငမိုးရိပ်ချောင်းနှင့် မနီးမဝေးတွင်ရှိနေသည့် အိမ်ပျက်ကြီး
တစ်ခုတွင် လူတစ်စုသည် တီးတိုးတိုင်ငင်လျက် ရှိလေ၏။ ခေါင်း

ဆောင်လုပ်သူ အမာရွတ်နှင့်လူမှာ အထူးစိတ်ဆိုးလျက်... .

‘ဘာကွ... သာကျော်နဲ့ ထူးအံ့သေဆုံးသွားပြီ၊ အောင်ချစ်
နဲ့ ဉာဏ်ရင်၊ ကျော်လေးတို့ ပုလိပ်အဖွဲ့ အဖမ်းခံရတယ် ဟုတ်လား၊
လုံးဝကို ယုံကြည်စရာမရှိဘူးကွာ... . တောက်’

ထိုအခါ ဂိုဏ်းချုပ်၏ လက်ထောက်ဖြစ်သူ မဲလုံးက... .

‘ဟုတ်တယ်... . ကိုတိုင်းချစ်၊ ကျွန်တော်တို့ရိုးမကျားအဖွဲ့
ဟာ ဆရာကိုတိုင်းချစ် ခေါင်းဆောင်လုပ်ကတည်းက အပွဲပွဲ အဆင်
ပြေလာခဲ့တာမှာ... . လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးနှစ်လောက်ကမှစပြီး လုပ်သမျှ
ဆုံးရှုံးမှုနဲ့ချည်း ရင်ဆိုင်နေရတယ်၊ အခုဆိုရင် အဖွဲ့ထဲမှာ လူများ
များ မကျန်တော့ဘူး၊ အလွန်ဆုံးရှုံးမှု ဆယ်ယောက်လောက်ပဲ ရှိတော့
မယ်’

‘ဟေ့... ဟုတ်တယ်၊ မဲလုံးပြောတာ သိပ်ဟုတ်တယ်၊
ဒီကိစ္စ ဖြစ်လာတာ လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးလေးနှစ်ကတည်းကပဲ၊ တို့ဝင်စီမံဖယ်
ကြဲတိုင်း ပုလိပ်ဖက်က အမြဲသတင်းရနေတတ်တယ်၊ ဒါမှမဟုတ်ရင်
လဲ တို့ဂိုဏ်းသားတစ်ချို့ဟာ ဟိုလိုလိုသည်လိုလိုနဲ့ မရေမရာ သေဆုံး
နေတတ်ကြတယ်’

‘ဂုဏ်းခေါင်းဆောင် ကိုတိုင်းချစ်က ကျန်လူများကို စူးရှ
သော မျက်လုံးများဖြင့် ဝေကြည့်လိုက်ပြီးနောက်... .

အဲဒီလို ဘာဖြစ်လို့ ဖြစ်နေရတာလဲလို့ ဆင်ခြင်ကြည့်တဲ့ အခါမှာ တို့ဂိုဏ်းထဲမှာ သစ္စာဖောက် တစ်ယောက်ရှိနေပြီဆိုတာ မပြောဘဲနဲ့ သဘောပေါက်စရာပေါ့

ကျန်လှဲဆိုးရှစ်ယောက်မှာ တုန်တုန်ရီရီ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားကြတော့၏။ ခေါင်းဆောင်က...

‘အေးလေ... ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ သိပ်မကြာခင်မှာ ဘယ်သူ့ဟာ သစ္စာဖောက်ဆိုတာ သေသေချာချာ သိရတော့မှာပေါ့။ အဲဒီအခါကျရင် တိုင်းချစ်က ကောင်းကောင်းကြီး အရှေ့ခွဲနွှာပြရမှာပေါ့လေ၊ ဟား... ဟား...’

‘ဟဲ... ဟဲ... ဟဲ’

လက်ထောက်ခေါင်းဆောင် မဲလုံးကလည်း ရောယောင်ရယ်၏။

‘ကဲဟေ့... ဒီည ချစ်တီးတိုက်ကို ဓားပြတိုက်မယ့် အစီအစဉ်ကို အနီးကပ်ကျမှ ငါ ညွှန်ကြားမယ်၊ ဒီည ဒြောကန်နာရီမှာ စုရပ်ကို အရောက်လာကြ၊ လူစုခွဲပြီး မင်းတို့ သွားလိုရာ သွားနိုင်ပြီ’

‘ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့’

‘ဟုတ်ကဲ့... ခင်ဗျ’

လူဆိုးများသည် ထိုသို့ပြောပြီးနောက် တစ်ယောက်စ နှစ်

ယောက်စ ထိုနေရာမှ ပျောက်ကွယ်သွားကြတော့၏။

လက်ထောက်ဖြစ်သူ မဲလုံးနှင့် ခေါင်းဆောင် တိုးချစ်တို့ နှစ်တည်းသာ ကျန်ရစ်စဉ်တွင် တိုင်းချစ်က...

‘ကျန်တဲ့ တို့ လူရှစ်ယောက်ထဲမှာ သစ္စာဖောက်တော့ ကျိန်းသေပါမှာ သေချာတယ် မဲလုံး’

‘မှန်တာပေါ့ ဆရာ’

‘မင်းဟာ ငါ့ရဲ့ သစ္စာရှိ တမည့်တစ်ယောက် ဖြစ်တာကို တော့ ငါအသိဆုံးပါကွာ’

မဲလုံးက ခေါင်းညှိတ်လျက်...

‘စိတ်ချပါဆရာ... မအူပင်မှာကတည်းက ဆရာ ခိုင်းသမျှ ကျန်တော် တိကျစွာ ဆောက်ရွက်ခဲ့တာ ဆရာအသိပါ’

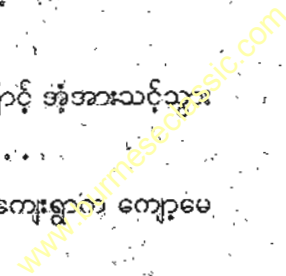
တိုင်းချစ်က ကျေနပ်စွာပြုံးလျက်...

‘မှန်ပါတယ်... ငါသိပါတယ်၊ ဒီအတွက် မင်းကို တစ်သက်တာ အဆင်ပြေအောင် ငါ ထောက်ပံ့ပါ့မယ်’

‘ဗျာ’

မဲလုံးမှာ မထင်မှတ်သောစကားကြောင့် အံ့အားသင့်သွား နေရာအခိုက် တိုင်းချစ်က အနီးသို့ တိုးကပ်၍...

‘ဟေ့ကောင်... ဟို... ကျွဲတန်း ကျေးရွာက ကျောမေ

ဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးနဲ့ ငါရလို့ သမီးလေးတစ်ယောက် မွေးခဲ့တာ မင်း သိတယ် မဟုတ်လား'

'သိတယ်လေ... သိလို့ပဲ တစ်ခါက ဆရာခိုင်းလို့ ရုပ်ဖျက် ပြီး ကျွဲတန်းရွာကို သွားစုံစမ်းပေးရသေးတာပဲ၊ သူတို့ဟာ လူတစ် ယောက်နဲ့ ရွာက ရုတ်တရက် ပျောက်သွားတာရယ်၊ ခေါ်သွားတဲ့ လူဟာ ဒဏ်ရာရလို့ ရွာကိုရောက်ရင် အပြစ် ရောက်လာခဲ့တဲ့ လူတစ် ယောက် ဖြစ်ကြောင်းလဲ သိခဲ့ရတယ်လေ'

'အေး... ဟုတ်ပါတယ်၊ ငါ ပြောချစ်တာက သမီးလေး ဟာ တစ်နေရာမှာတော့ အသေအချာ ရှိနေလိမ့်မယ်... မဲလုံးရ 'မှန်ပါတယ် ခင်ဗျာ'

'အေး... ငါ့သမီးအတွက် ရည်ရွယ်ပြီး... ဟို မအူပင် မြို့ ဆန်ပွဲစား ဦးထွန်းဝေတို့အိမ်က ဓားပြတိုက်လို့ ရလာတဲ့ ရတနာ သေတ္တာအနီလေးကို ငါသိမ်းထားခဲ့တာ... မင်းလဲ သိသား မဟုတ်လား'

'သိပါတယ်ဆရာ၊ အဲဒီပစ္စည်းတွေကို ဆရာသမီးလေး အတွက်ရည်ရွယ်ထားတာမို့ ဝေစုမခွဲကြဖို့နဲ့... ကျွန်တို့ကိစ္စတွေမှာ ဆရာက ကျွန်တော့်ကို ဝေစုများများ ခွဲပေးတဲ့အတွက် ကျွန်တော့် တို့ ကျေနပ်ပြီးသားပါ'

ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူ တိုင်းချစ်က... .

'အေးကွာ... ဒီမှာ မဲလုံး... မနက်ဖြန်မှာ မင်းရဲ့ ဝေစု တွေကို ယူပြီး တစ်နေရာကို ရှောင်သွား၊ ပြီးတော့... နည်းနည်း ပါးပါးရုပ်ဖျက်ပြီး ငါပြောတဲ့ လိမ်စာအတိုင်း သွားရင် စတီးဘာရား သား အဝယ်တော်ဖြစ်လိမ့်မယ်၊ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက ငါ့ကျေးဇူးမကင်း ဘူးကွ၊ နောက်တော့ မင်းဘဝကို မြင့်အောင် ကြိုးစားပေါ့ကွာ၊ သား မယား ဖူးချင်လဲ ယူနိုင်တယ်'

မဲလုံးက စိတ်မကောင်းစွာဖြင့်...

'ဒီလိုဆို... ဆရာကရော... ဟင်'

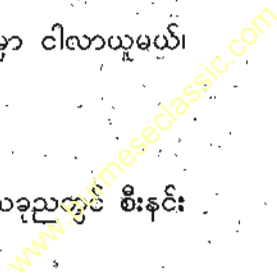
'ငါ့အတွက် မပူနဲ့ မဲလုံး၊ ငါက သမီး ရှာပုံတော် ဖွင့်လိုက် ဦးမယ်၊ အရေးကြီးတာက သမီးအတွက်ရည်ရွယ်ထားတဲ့ ရတနာ သေတ္တာလေးကို မင်းအနေနဲ့ အသက်ထက်ဆုံး လှုံ့ခြုံအောင် ထိန်း သိမ်းထားပေးပါ'

'ဖြစ်ပါတယ် ဆရာ'

'ငါ့သမီးကိုပစ္စည်းလို့ အဆင်ပြေတဲ့နေ့မှာ ငါလာယူမယ်၊ ဘုတ်လား မဲလုံး'

'စိတ်ချပါဆရာ'

ထို့နောက် ဆရာတပည့်နှစ်ဦးသည် ယခုညတွင် စီးနင်း

တိုက်ခိုက်မည့် ချစ်တီးယား၏တိုက်ခိုက်မှုကို အသေးစိတ်တိုင်ပင် ဆွေး
နွေးပြီးနောက် တစ်ရေးတစ်မော အိပ်ကြလေတော့၏။

ထိုညတွင် ည ဆယ်နာရီခန့်၌ ကန်တော်ကြီးအနီး မှောင်
ရိပ်တွင် လူဆယ်ယောက် စုဝေးမိကြ၏။

ပုဂံတို့သည် လက်နက်မျိုးစုံကိုင်စွဲ၍ မအူကုန်းရှိ ချစ်တီး
ယား၏တိုက်ကို ဘေးပြုတိုက်ရန် အစီအစဉ်အရ စုဝေးရောက်ရှိလာ
ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ကဲ... အစီအစဉ်အတိုင်း စံမြင်နဲ့သုံးဦးက တိုက်နောက်
ဘက်မှာ နေရာယူထား၊ မြလွင်နဲ့ သုံးယောက်က အိမ်ရှေ့မှာ
သစ်ပင်တွေကွယ်ပြီး နေရာယူ၊ သွားကြ၊ ပြီးတော့မှ မဲလုံးနဲ့ ငါက
အိမ်ရှေ့ပေါက်က ခပ်တည်တည်ဝင်မယ်

‘ဟုတ်ကဲ့ဆရာ’

‘ဟုတ်ကဲ့’

လေးယောက်အဖွဲ့ နှစ်ဖွဲ့သည် မှောင်ရိပ်မှ တစ်ဖက်အတွင်း
ပျောက်ကွယ်သွားတော့သည်။ တိုင်းချစ်က...

ဟား... ဟား... ဟား... တိုင်းချစ်ကို သစ္စာဖောက်

တဲ့ကောင်တွေ တွေ့ကြရမှာပေါ့ကွာ’

ဟု ရယ်မော၏။

‘ဆရာ... ကျွန်တော်တို့ သွားကြမလား’

‘သွားမှာပေါ့ မဲလုံး’

‘ဟိုကောင်တွေ စောင့်နေပြီ’

‘ဟေ့ကောင် တို့သွားမှာက ကိုယ့်နေရာကိုယ် ပြန်ဖို့ကွာ’

နားလည်လား’

‘ဗျာ’

‘မဗျာနဲ့၊ လာ... သွားကြမယ်၊ ခဏကြာရင် ဖစ်ခတ်သံ
တွေ ကြားရတော့မယ်’

၎င်းတို့နှစ်ဦး ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ ရောက်သောက်အခါ ခေါင်း
ဆောင်တိုင်းချစ်ပြောသည့်အတိုင်းပင် ချစ်တီးယား၏ တိုက်ဘက်မှ
ဆူညံသော သေနတ်သံများကို ကြားရတော့၏။

‘ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ဆရာ’

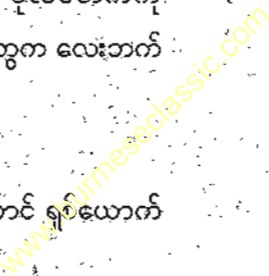
ဟု မဲလုံးက မေး၏။

‘ဘယ်လိုဖြစ်ရမှာလဲကွာ၊ ငါကြိုတင်ပြီး ပုလိပ်အက်ကို
အကြောင်းကြားထားလို့ ဒီကောင်တွေကို ပုလိပ်တွေက လေးဘက်

သေးတန် ပိတ်ဖမ်းနေတာပေါ့ကွာ’

‘အိုး... ဒီလိုကိုး’

‘လုပ်ချင်လို့တော့ မဟုတ်ဘူး မဲလုံး၊ ဒီကောင် ရှစ်ယောက်

ထဲမှာ သစ္စာဖောက်တွေပါတာ မင်းလဲ အသိပဲလေ၊ ဒီလို မလုပ်ရင် ဖြစ်မှမဖြစ်တာပဲ'

'စိတ်တော့မကောင်းစရာပဲ ဆရာ'

'ကိစ္စမရှိပါဘူးကွာ၊ ငါ့မှာ သစ္စာရှိတဖည့်တပန်းတွေ ရှိပါတယ်၊ မကြာခင် ရိုးမကျားဆိုတဲ့ ဓားပြဂိုဏ်းကြီးကို ပြန်ပြီး တည်ထောင်ရမှာပေါ့၊ မင်းသာ မနက်ဖြန်မှာ ငါ ပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်ရမမေ့နဲ့မလုံး'

မဲလုံးက ရိုက်ချိုးစွာဖြင့် . . .

'ဟုတ် . . . ဟုတ်ကဲ့ . . . စိတ်ချပါဆရာ၊ ဆရာပြောတဲ့အတိုင်း တစ်သွေမတိမ်း ဆောင်ရွက်ပါမယ်'

'အေး . . . အေး . . . သေနတ်သံတွေ ခုထိ ကြားနေရသေးတယ်ကွာ၊ နားထောင်စမ်း'

'အင်း . . . ဒီကောင်တွေ ပုရွက်အုံကို တုတ်နဲ့ထိုးမိတာက တော်ဦးမယ်ဆရာ၊ ပုလိပ်တွေက သူတို့ကို လုံးဝညာမှာ မဟုတ်ဘူးနော်'

'ဟား . . . ဟား . . . ဒီတော့လဲ သူတို့ထိုက်နဲ့ သူတို့ကင်ဆီရတော့မှာပေါ့ကွာ၊ လာ . . . သွားကြစို့'

ထို့နောက် ဆရာတပည့်နှစ်ဦးသည် ပုဇွန်တောင် ချောင်

အနီး၌ အသင့်ဝှက်ထားသော လှေတစ်စီးကို ဆွဲယူလျက် ငမိုးရိပ်ချောင်းအတိုင်း စုံဆင်းပြီးလျှင် ငမိုးရိပ်တံတားကြီးဆီသို့ ဦးတည်လိုက်လေတော့၏။

ခြားတစ်ချောင်း ဖာတစ်ရွက်

ရိုးမကျား တိုင်းချစ်သည် ဓားပြဂိုဏ်း သစ်များကို စုစည်း၍ လျှိုဉ်ကန် ပြန်လည်ဖွဲ့စည်းပြီးလျှင် ယခင်အတိုင်း ပြန်လည်လှုပ်ရှားပြန်တော့သည်။

လုပ်ဆောင်သမျှ အဆင်ပြေ၍ ချောမောလှပ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ယခုအခါ၌ ၎င်းတွင်ရှိနေသည့် တပည့်များမှာ အသေအချာ စိစစ်၍ ရွေးချယ်ထားသော သစ္စာရှိတပည့်များ ဖြစ်နေခြင်းကြောင့်ပင်။

မဲလုံးမှာမူ တိုင်းချစ်ညွှန်ကြားသည့်အတိုင်း ဆောင်ရွက်သဖြင့် ယခုအခါတွင် စတီးဘရားသား အဝယ်ကိုယ်စားလှယ် ဦးကျော်ခေါင်အဖြစ် တင့်တင့်တယ်တယ် ရှိနေချေပြီတည်း။

ထို့ကြောင့်လည်း သူ၏သမီးအတွက် ရည်ရွယ်ထားသော ရတနာသေတ္တာလေးကို ဦးကျော်ခေါင်ထံ အပ်နှံထားလေသည်။ ဦးကျော်ခေါင် ခေါ် မဲလုံးကလည်း သစ္စာရှိစွာဖြင့် သူ၏

ဆရာ အဖန်ထားသော ရတနာများကို ၎င်းကိုယ်တိုင် အမှတ်ထားထားရှိသည့် ကျားခေါင်းပုံ ပလာစတာရုပ်လုံး အခေါင်းထဲ၌ လုံခြုံစွာ သိုဝှက်ထားပြီးလျှင် ၎င်းအလှူထားသည့် စန္ဒယားကြီးပေါ်၌ မသိမသာထင်ထားလေတော့၏။

များမကြာမီပင် ရိုးမကျားတိုင်းချစ်၏ ခွင့်ပြုချက်အရ သေဆုံးသွားသော အိုင်စီအက်စ်တစ်ယောက်၏ ဇနီး ကလေးတစ်ယောက်အမေ(တစ်ခုလပ်)ဒေါ်ထားအိနှင့် လုပ်ထပ်လိုက်တော့၏။

ရိုးမကျားတိုင်းချစ်သည် တပည့်များကို နိုင်နင်းစွာ စီစဉ်ညွှန်ကြား၍သာ နေလေ၏။ စတိုးဘုရားသား-အဝယ်ကိုယ်စားလှယ်လုပ်ငန်းများကို လုပ်ကိုင်နေသည့် ဦးကျော်ခေါင်မှာ အပေါင်းအသင်းဝင်ဆန့်လျက်ရှိသောကြောင့် ၎င်း၏သမီးလေးသတင်းအား ဆက်လက်စုံစမ်းရန် တာဝန်ပေးထားလေသည်။

ဦးကျော်ခေါင်ခေါ် မဲလွှဲကလည်း တာဝန်ယူ စုံစမ်းပေးမည်ဖြစ်ကြောင်း တတိပြုရာလေသည်။

တစ်နေ့သ၌ ရိုးမကျားတိုင်းချစ်သည် အရေးကြီးသော ကိစ္စတစ်ခုဖြင့် တောလမ်းတစ်ခုမှ မြင်းစီး၍လာခဲ့ရာ အတန်ကြာစလ်အရိပ်ကောင်းသော သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်အောက်၌ ခေတ္တနားနေစဉ်...

‘ဦး...’
‘ဒေါက်...’
‘ဟာ...’

သစ်ပင်ကြီး၌ စိုက်ဝင်နေသော ထုန်ခါနေသည့် မြားတံတစ်ချောင်းနှင့်အတူ မြားတံ၏နောက်၌ လိပ်ထားသည့် စက္ကူလိပ်အလေးကိုလည်း တွေ့မြင်ရသဖြင့် ဆွဲဖြုတ်၍ ဖြန့်ကာ ဖတ်ကြည့်ရာ အောက်ပါအတိုင်း ရေးထားလေ၏။

တိုင်းချစ်...

မင်းသတ်ပေမယ့် ငါမသေပါဘူး။ ဒါတွေ ထားလိုက်ပါ။ အာယာတတွေ ချေလိုက်စို့။ အရေးကြီးတာက မင်းရဲ့ သမီးကို တွေ့ချင်ရင် အောက်မှာဇရူးထားတဲ့ လိပ်စာအတိုင်း မင်းတစ်ယောက်တည်း လာခဲ့ပါ။ တစ်ယောက်ထက် ပိုရင်တော့ ငါလဲ တာဝန်မယူနိုင်ဘူး။

သိသ
မိုးနတ်မယ်

ပန်းချီပန်းပုအရောင်းဆိုင်၊ ကျောက်မြောင်းဈေးအနီး၊ ရန်ကုန်မြို့။

'ဟင်... သီလ... သီလ... ဟုတ်ပြီ၊ သတိရပြီ၊ မအူပင်မြို့မှာ ငါစားနဲ့ထိုးပြီး သတ်ခဲ့တဲ့ သူငယ်ချင်းပဲ၊ အင်း... အင်း အသက်က မြင်းလှချည်လား၊ ဘယ်လိုကြောင့် အသက်ရှင်ရတာပါလိမ့်'

ရိုးမကျားတိုင်းချစ်သည် အတိတ်ကို ပြန်လည်မြင်ယောင်မိတာ သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်ပြီးနောက် ရေပူးထဲမှ ရေကို မော့သောက်လိုက်ပြီးလျှင် ချည်နှောင်ထားသော မြင်းအားဖြုတ်လျက် ဆက်လက်၍ ခရီးထွက်ခဲ့တော့၏။

ပျောက်ဆုံးနေသော သမီးငယ်သည် မည်သည့်အရပ်သို့ ရောက်၍ မည်သည့်အရွယ် ဖြစ်နေပြီနည်း။

အဘယ်ကြောင့် သူသတ်ခဲ့သော သီလနှင့် တစ်နည်းအားဖြင့် ဆက်စပ်ပတ်သက်နေသနည်း။

ဇနီးဖြစ်သူ မကျော့မေတစ်ယောက်လည်း အသက်ရှင်လျက် ရှိပါသေး၏လော။

ဤသို့ အတွေးပေါင်းစုံတွေးရင်း မြင်းကို အသော့နှင်လာခဲ့ရာ မကြာမီ ၎င်းစခန်းချလျက်ရှိသည့် လှည်းတူးမြို့အပိုင် ရွာတစ်ရွာအနီးရှိ တဲကြီးတစ်လုံးသို့ ရောက်လာခဲ့တော့၏။

တပည့်များတ စမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ကြိုဆိုကြ၍ မြင်းကို

ဆွဲယူ၍ ရေတိုက်သူကတိုက်၊ အစာကျွေးသူကကျွေးနှင့် အလုပ်ရှုပ်နေသကဲ့သို့...။

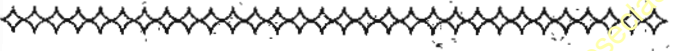
ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူ တိုင်းချစ် အမောပြေစားသောက်ရန် အတွက် ထန်းရည်မြှူအိုးသုံးအိုးအပြင်၊ ကြက်ကြော်၊ ကြွက်ကြော်များကိုလည်း လိုလေသေးမရှိ စီစဉ်ပေးကြလေ၏။

ခေတ္တမျှအကြာတွင် ခေါင်းဆောင်တိုင်းချစ်က သူ၏လက်ရွေးစင် ဗလကြီးသုံးယောက်အား ခေါ်ယူ၍ အထူးအစီအစဉ်တစ်ခုတွင် ပါဝင်ကြရန်နှင့် လိုအပ်သော အသေးစိတ် အစီအစဉ်များကို ပြောပြလေတော့သည်။

ထို့နောက် တခြားအစီအစဉ်များကို ဆက်လက် တိုင်ပင်ဆွေးနွေးကြပြီးလျှင် မူးမူးနှင့် တစ်ရေးတစ်မော အိပ်စက်ကြလေ၏။

တိုင်းချစ်၏ အိပ်မက်ထဲ၌ သမီးလေးနှင့် တွေ့ရသည်တွင် ပင် မက်နေမိလေတော့၏။

စုဝေးမိကြခြင်း၏အဖြစ်

'ဘယ့်နှယ်လဲ... အဆင်ပြေရဲ့လား ငါ့တူ'
'ဦးလေး ပြောတဲ့အတိုင်း ဦးလေးမိတ်ဆွေရဲ့ အိမ်မှာ တည်း

ခိုနေထိုင်စဉ် အိမ်ရှင် ဦးတက်ပြားက စုံစမ်းပေးတာနဲ့ ရိုးမကျား တိုင်းချစ်အလာကိုစောင့်ပြီး လမ်းကနေ မြားနဲ့စာကို ပစ်ပေးလိုက်တာပါ။

ဦးသီလက သဘောကျစွာ ခေါင်းညှိတ်နေ၏။ ပြီးမှ . . .

‘ဒီကောင့်ကိုတွေ့တော့ ငါတူ ဘယ်နှယ်နေသလဲ’

‘ဟာ . . . မပြောပါနဲ့တော့ ဦးလေးရာ၊ ချက်ချင်းပဲ စင်ရောက်တိုက်ခိုက်ပြီး သတ်ဖြစ်မိမလို့ဟာ၊ ပြီးမှ ဦးလေးပြောတာနားထပြန်ဝင်လာပြီး လက်လျှော့လိုက်ရတော့တယ်လေ’

ထူတော်မောင် ဇော်ဝိတ်အား သဘောကျစွာ ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် . . .

‘ဦးလေးပြောသားပဲ၊ တို့ ညီအစ်ကိုမောင်နှမတွေရဲ့ သွေးကြွေးကို လွယ်လွယ်လေး မဆပ်လိုက်ပါနဲ့လို့ ဒီကောင့်ကို ဦးလေးကိုယ်တိုင် ပြောပြပြီးမှ သူ့ခိုက်ကြွေးကို ပေးဆပ်ရမယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ . . . ဦးလေးကို သူ့ကိုယ်တိုင် သတ်ခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား ငါ့တူ’

‘ဟုတ်ပါတယ် ဦးလေး’

‘ဪ . . . မောင်ဇော်ဝိတ်ရေ၊ မင်းညီမတော့ မြို့ထဲမှာ အကြွေးတွေ သွားတောင်းနေတယ်၊ တို့တူဝံ့ရိုးနှစ်ယောက်စာ ထမင်း

စားကြဖို့ လုပ်ကြစို့၊ ဪ . . . ဒါနဲ့ မင်းကိစ္စတွေရော ဘယ်လိုစီစဉ်ထားသလဲကွ၊ ဆိုစမ်းပါဦး’

ထိုအခါ ဇော်ဝိတ်က သက်ပြင်းချလျက် . . .

‘ဦးလေးပဲ စဉ်းစားကြည့်ပါ။ ကျွန်တော်ရဲ့ ဓမ္မစားဖခင်နဲ့ မိခင်ဟာ ဘုရင်ခံချုပ်ကိုယ်တိုင် ရာထူးတက်ပေးမည့်ဆဲဆဲ အစိုးရအရာရှိတွေဖြစ်ပြီး ဖြုတ်ခနဲ ပျောက်ကွယ်သွားတယ်ဆိုရင် ကျွန်တော့်ကိုရော ကျွန်တော်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ဦးလေးကိုရော မသင်္ကာဖြစ်ပြီး စစ်ဆေးကြည့်မှာ အမှန်ပဲ၊ ဒီအခါမှာ အမှုဟာ ဘူးပေါ်သလိုပေါ်သွားမှာပဲ’

‘အင်း . . . ငါ့ တူပြောတာလဲ ဟုတ်ပါတယ်လေ၊ နို့ မိတ္ထီလာမြို့မှာ ကျန်ရစ်တဲ့ အိမ်နဲ့ပစ္စည်းတွေရော ဘယ်လိုလုပ်မလဲ မောင်ဇော်ဝိတ်’

‘ဘာလုပ်စရာလိုလဲ ဦးလေး၊ ဒီအတိုင်းထားရုံပေါ့၊ အရေးကြီးတာက ကျွန်တော့်ကိုယ်ကို သူတို့ရဲ့သား ဇော်ဝိတ်အဖြစ် မသိရအောင် ရုပ်ဖျက်ပြီး နေထိုင်ဖို့ လိုလိမ့်မယ်လို့ ယူဆမိတယ်’

ဦးသီလက ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြင့် . . .

‘ဟ . . . ဟုတ်လှချည်လား၊ ငါ့တူ၊ ငါ့တူက သိပ်ပြီး စိတ်ကူးကောင်းပေတာပဲ ဒါမှ . . . မြို့အုပ် ဦးဖေကြိုင်တို့ မိသားစု သုံးဦးဟာ

လောကကြီးက ထူးဆန်းစွာ ရုတ်တရက် ပျောက်ဆုံးသွားတယ်လို့ ယူဆကြမယ် မဟုတ်လား'

ဇော်ဝိတ်က ဦးခေါင်းညိတ်လျက်. . .

'မန်တာပေါ့ ဦးလေး၊ ကြာရင်တော့ ဒီကိစ္စတွေကို လူတွေ အားလုံး မေ့ပျောက်သွားမှာ အမှန်ပဲ။ အဲဒီအခါကျမှ နဂိုရ်အတိုင်း ပြန်နေကြတာပေါ့'

'ကောင်းတယ် ငါ့စား ဪ. . . ဒါနဲ့ ငါ့တူကို ပြောရဦး မယ်။ မင်း. . . ဝေရည်မွန်ကို သဘောမကျဘူးလား'

'ဟင်. . . ဦးလေး၊ ဘာပြောတာလဲ'

ဇော်ဝိတ်မှာ အထူးအံ့အားသင့်သွားလေ၏။

'အခုမပြောလဲ. . . နောက် ပြောရမှာပဲကွ။ ဒီမှာ မောင် ဇော်ဝိတ်၊ ငယ်ငယ်ကလေးတည်းက မင်းဟာ ငါ့ကိုသိပ်ချစ်တယ်၊ ငါကလဲ မင်းကို ပြောစရာမလိုအောင် ချစ်တယ်။ ဒီမှာတင်. . . တို့တူဝမ်းနှစ်ယောက် ကွဲသွားရတာကွ'

'ဒါတွေ ဘာဖြစ်လို့ ပြန်ပြောနေရတာလဲ ဦးလေး'

'အကြောင်းရှိလို့ပေါ့ ငါ့တူရား ရှင်းရှင်းပြောရရင် မင်းဟာ ငါ့အစ်ကိုကြီးက မွေးတယ် ဆိုပေမယ့်. . . ငါ့ရဲ့ သားအရင်းလို့ ပြော ရမလိုဘဲ။ အစ်ကိုကြီးတို့ လင်မယားကလဲ မင်းထက် မင်းညီလေး

ဇော်ဝိတ်ကိုသာ ချစ်ကြတာပါ'

'ဟုတ်ကဲ့. . . ဒါဆိုလဲ ဆက်သာပြောပါတော့ ဦးလေး'

ဟု ဇော်ဝိတ်က ဆိုလေ၏။

'နောက်တစ်ခါ မလွဲမရှောင်သာ အိမ်ထောင်ပြုရပြန်တော့ သမီးလေး ဝေမွန်ရည်ဟာ. . . ငါ့အတွက် သံယောဇဉ် ဖြစ်စရာ ကောင်းလာပြန်ရော၊ ပိုပြီး သံယောဇဉ်ဖြစ်ရတာက သူကလေးဟာ လောကကြီးမှာ ဦးလေးထက် ဘယ်သူ့ကိုမှ ခင်တွယ်စရာ မရှိပါဘူး ကွယ်'

ဦးသီလက ဆွေးဆွေးမြေ့မြေ့ပြောရင်း ဇော်ဝိတ်ကို တစ် ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ ပြီးမှ. . .

'အဲဒီတော့. . . လောကကြီးမှာ ဦးလေးအချစ်ဆုံး လူနှစ် ယောက် ချစ်ချစ်ခင်ခင်နဲ့ လက်ထပ်ကြတာကို ဦးလေးမသေခင် မြင် တွေ့သွားလိုတယ်။ ရှင်းရှင်းပြောရရင် ဦးလေးဟာ အခုအခါမှာ ကျန်းမာတယ်ဆိုပေမယ့်. . . တစ်ခါတစ်ခါ ချောင်းဆိုးသွေးပါ ရော ဝါက နှိပ်စက်တတ်တယ် မောင်ဇော်ဝိတ်၊ အဲဒီတော့. . . ငါ့တူ စဉ်းစားပါလေ'

ဇော်ဝိတ်က သက်ပြင်းချလျက်. . .

'ရှင်းရှင်းပြောရရင်. . . တစ်သက်လုံး ဘယ်မိန်းကလေးကို

မှ သံလော့ဇဉ်မထားတတ်တဲ့ ကျွန်တော်ဟာ ဝေမွန်ရည်ကို စတွေ့
တွေ့ချင်း မေတ္တာရှိခဲ့ပါတယ် ဦးလေး၊ သို့ပေမယ့်... မိန်းကလေးရဲ့
သဘောထားက အရေးကြီးပါတယ်လေ... မဟုတ်ဘူးလား'

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုအခါ ဦးသီလသည် ဇော်ဝိတ်၏ပုခုံးကို ဖက်လျက်...။

'ဟာ... ဒါဆို နေရာကျပြီကွာ ဒီလိုဆို ဦးလေးပြောပြမယ်
ငါ့တူ၊ မင်းညီမဝေမွန်ရည်နဲ့ ဦးလေးတို့ ညက ဒီအကြောင်းပြောဆို
ဆွေးနွေးကြတော့... သူကလဲ မင်းကို မြင်မြင်ချင်း မေတ္တာရှိတယ်
လို့ မရှက်မကြောက် ပြောရှာတယ်၊ ကဲ... အဲဒီတော့ သာလိုသေး
လဲ၊ ယဲ ယဲ ယဲ'

တူဝရီနှစ်ယောက်သား ပြုံးရွှင်ရွှာ ရယ်မောလျက် ရှိကြလေ
တော့၏။ သို့ရှိစဉ် အခန်းတံခွေးသည် ရုတ်တရက် ပွင့်လာခဲ့ပြီးလျှင်
လူတစ်ယောက် လှစ်ခနဲ ဝင်ရောက်လာတော့သည်။

'ဟား... ဟား... ဟား...'

ထိုသူက အပေါက်ဝ၌ ခြေကိုခွရပ်ပြီးလျှင် လက်နှစ်ဖက်ကို
ခါးထောက်လျက် မျက်နှာကို မော့၍ ဟန်ပါပါ ရယ်မောနေတော့
၏။ ပြီးမှ...။

'ရှာလိုက်ရတာ... လူယုတ်မာကြီး ကိုသီလရယ်၊ ခင်ဗျား

ကို ကျုပ်ရှာနေတာ နှစ်ပေါင်းမနည်းတော့ဘူး၊ ခင်ဗျားက ဒီနေရာ
မှာလာပြီး လျှို့ဝှက်နေတာကိုး'

'အလို့... မောင်ရင်က ဘယ်သူလဲ၊ ဘာကိစ္စ ကျုပ်တို့
လူယုတ်မာလို့ ဇော်ကားရတာလဲ ပြောစမ်းပါဦး'

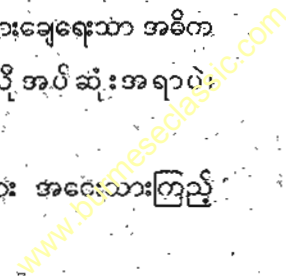
ထိုအခါ... ထိုလူက...။

'ဩ... ခင်ဗျား အပြစ်တွေ ခင်ဗျား မသိတော့ဘူးပေါ့၊
မသေခင် သိသွားအောင် ပြောရမှာပေါ့ဗျာ၊ ခင်ဗျားသာ ကျေးဇူးရှင်
ဖြစ်တဲ့ ကိုယ့်ရဲ့ အစိကိုရင်း ဦးထွန်းဝေခနဲ မိသားစုဒုက္ခတွေ ပင်လယ်
ဝေအောင်... ဓားပြတိုင်းချစ်နဲ့ ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်ခဲ့တယ် မဟုတ်
လား'

'ဦးသီလနှင့် ဇော်ဝိတ်မှာ အံ့အားသင့်လျက် ပါးစပ်
အဟောင်းသား ဖြစ်နေကြတော့၏။ ထိုလူက ဆက်လက်၍...။

'ကျုပ်တို့ မိသားစုပိုင် ရတနာတွေယူပြီး... ခင်ဗျားက
တော့ ဇိမ်ကျနေတယ်ပေါ့လေ၊ ကျုပ်တို့မိသားစုမှာဖြင့် သေသူသေ
ကွဲသူကွဲနဲ့... ကျုပ်ဘဝမှာ ခင်ဗျားကို လက်စားချေရေးသာ အဓိက
ပဲ၊ ဒါဟာ လောကကြီးကို ကျုပ်အလိုအပ် ဆုံးအရာပဲ၊
ဟဲ... ဟဲ... ဟဲ'

ဦးသီလနှင့် ဇော်ဝိတ်မှာ ထိုလူအား အရေးသားကြည့်

လျှောက်သာ ရှိနေကြလေ၏။ ဦးသီလက စိတ်မသက်သာစွာဖြင့်...

'ဒီလိုဆိုရင်လဲ မောင်ရင်ဟာ ဦးလေးရဲ့တူ မောင်ဇော်ဟိတ် ထင်ပါရဲ့နော်'

'ဟုတ်တယ်... ဇော်ဟိတ်တစ်ဖြစ်လဲ မိုက်ခဲမြွေငန်းဆိုရင် လူဆိုးလူမိုက်လောကမှာ သိပြီးသားပါ။ ခင်ဗျားရဲ့တူ ဆိုတာတော့ ကျုပ်လုံးဝ လက်မခံဘူး။ ကိုး... ခင်ဗျား အပြစ် ခင်ဗျားခံဖို့ ပြင်ပေတော့'

ပြောပြောဆိုဆို မိုက်ခဲမြွေငန်းက ခါးကြားမှ ဂေါ်ရခါးစားကို ဆွဲထုတ်၍ မြှောက်ရွယ်လိုက်၏။ ထိုအခါ ဇော်ဟိတ်က တည်ငြိမ်စွာဖြင့်...

'ညီလေးဇော်ဟိတ်... မင်းမှားနေပြီ၊ သေသေချာချာ စဉ်းစားစမ်း ပြီးမှအလုပ်လုပ်ရင် ကောင်းလိမ့်မယ်လို့ အစ်ကိုကြီး ပြောပါရစေကွာ'

'ဟင်... မင်း... မင်းက ဘာကောင်လဲကွဟင်၊ ငါ့ကို ညီလေးလို့ ခေါ်ရအောင်... ကဲကွာ'

'ဦး...'

'ဝုန်း...'

မိုက်ခဲမြွေငန်းက မားဖြင့်အခုတ်တွင် ဇော်ဟိတ်သည်

ဦးသီလကို ပန်းပုရွပ်လုံးများ ရှိရာသို့ တွန်းထုတ်လိုက်ပြီးနောက်၊ ဝင်လာသော ဓားချက်အား ကိုယ်ကိုရို၍ ရှောင်တိမ်းလိုက်ပြီး...

'ရပ်လိုက်စမ်းပါ ညီလေး၊ ငါဟာ... မင်းရဲ့ အစ်ကိုကြီး ဇော်ဟိတ်ပါကွာ'

ဟု ပြောလိုက်၏။

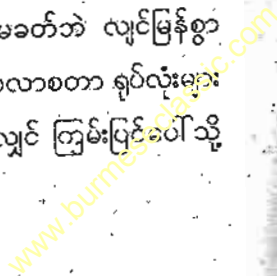
'ဘာ... မင်းက ငါ့အစ်ကို ဇော်ဟိတ်ဟုတ်လား၊ ငါစုံစမ်းလို့ သိရသလောက်တော့ ငါ့အစ်ကို ဇော်ဟိတ်ဟာ ကလေးဘဝမှာ လှေတစ်စီးနဲ့ မျောပါသွားတယ်တဲ့၊ အခုလောက်ရှိ သေရောပေါ့၊ မင်းက ဘာသာပြီး ငါ့အစ်ကိုအဲဒါ လုပ်ရတာလဲ၊ သစ္စာဖောက် လူဆွတ်မာ သီလရဲ့တပည့် သေပေတော့'

'ဦး...'

'ဦး...'

ဂေါ်ရခါးစားသည် ဟိုမှသည်မှ လူးပျံ့ဝဲကာ ဇော်ဟိတ်၏ ခန္ဓာကိုယ်အနံ့အပြားသို့ ကျရောက်နေ၏။

ဇော်ဟိတ်သည်လည်း မျက်တောင်မခတ်ဘဲ လျင်မြန်စွာ ရှောင်တိမ်းနေရှာ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ၌ အနီးရှိပလာစတာ ရွပ်လုံးများသို့ ဓားချက်မိ၍ လည်ပင်းများ ပြတ်ကျပြီးလျှင် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ လိမ့်ဆင်းသွားတော့၏။

‘ငါ အမှန်တွေ ပြောနေတာပါ ညီလေးဇော်ဟိတ်၊ မယုံရင် တို့ဦးလေး ဦးသီလကို မေးကြည့်ပါကွာ၊ ငါ့မှာ အမှတ်နိကြီးတစ်စုံ ရင်ဘတ်မှာ ရှိတယ်ဆိုတာ ဖေဖေနဲ့မေမေ ပြောဖူးလို့ မင်းသိတာ မှာပေါ့၊ ဒီမှာလေ ကြည့်လိုက်စမ်းပါ’

ဇော်ဟိတ်က ရှောင်တိမ်းရင်း ထိုသို့ပြော၍ အကိုရင်ဘတ် ကို ဆွဲဖွင့်ပြလိုက်၏။

‘ဟင်...’

ထိုအခါ ဓားချက်များသည်လည်း ပြန်လည် ငုတ်လျှိုး၍ ပျောက်ကွယ်သွားတော့၏။

‘အစ်ကို... အစ်ကိုကြီး ဇော်ဟိတ်’

‘ညီလေး... ဇော်ဟိတ်’

ဦးသီလကလည်း လဲနေရာမှ ထလာ၍ အနီးသို့ လာရောက်၏။

‘အို... မထူးဘူး၊ ဖေဖေရဲ့ ဆန္ဒအတိုင်း ဒီလူယုတ်မာကို မဖြစ်ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ ရှင်းပစ်ရမယ်’ ဟု ပြောဆိုကာ ဓားကို မြှောက်ရွယ် လိုက်ပြန်၏။ ဇော်ဟိတ်က...

‘မင်းမှားမယ် ညီလေး၊ အစ်ကိုရှင်းပြမယ်...’

ထိုအခိုက်မှာပင် အခန်းဝမှ ခြေထံများ ကြားလိုက်ရတော့

၏။

သို့အထွက် လျင်မြန်ဖျပ်လတ်သော ဇော်ဟိတ်နှင့်မိုက်ခဲ မြွေနန်းဇော်ဟိတ်တို့သည် ရုတ်တရက် ပလာစတာ ရုပ်လုံးများ နောက်သို့ ခုန်ဆုတ်၍ ပုန်းကွယ်လိုက်ကြတော့သည်။

မြင်ရသည့်မြင်ကွင်းမှာ ကြွေးဟောင်းတောင်းရာမှ ပြန်လာ သည့် ဝေမွန်ရည်အား လူထွားကြီးသုံးယောက်က ချုပ်တိုင်ဖမ်းဆီး ၍ သေနတ်များ၊ ဓားများနှင့် ချိန်ပြီးလျှင် အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာခဲ့ ခြင်းဖြစ်တော့၏။

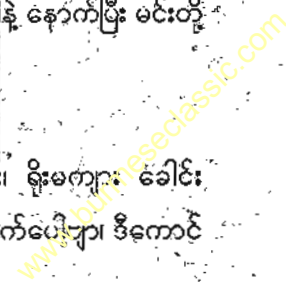
‘ဟဲ... ဟဲ... ဦးသီလ ကျုပ်တို့ကလဲ ဝင်မလို့ အလုပ် ဟောဒီ မိန်းကလေးကလဲအဝင်၊ လက်ထံမှာ ပန်းချီပစ္စည်းအချို့ တွေ့ရတော့ ခင်ဗျားသမီးဆိုတာ သိတာနဲ့ ဓားစာခံလုပ်လိုက်ရတာ ဝဲ ပန်းချီဆရာကြီးရဲ့’

ဟု ပြော၏။ ဦးသီလက ထိတ်လန့်စွာဖြင့်...

‘ကလေးမကိုတော့ ဘာမှ မလုပ်ကြပါနဲ့ နောက်ပြီး မင်းတို့ က ဘယ်သူတွေလဲ’

ဟု မေးလိုက်၏။

‘ဟား... ဟား... ကျုပ်တို့ကလား၊ ရိုးမကျား ခေါင်း ဆောင်ကြီး တိုင်းချစ်ရဲ့ လက်ရွေးစင် သုံးယောက်ပေါ့ဗျာ၊ ဒီကောင်

မလေးကို လက်ဖျားနဲ့ မတို့စေချင်ရင် ခင်ဗျားတို့သားအဖ ကျွန်ုပ်
နောက်လိုက်ခဲ့ရမယ်၊ ဘယ်နှယ်လဲ...'

ဟု မုတ်ဆိတ်ဖြူဖြူ နှုတ်ခမ်းမွှေးကားကားနှင့် ဗလကြီးက
ဆို၏။

'ဒါဆို တိုင်းချစ်နဲ့ တွေ့ရမယ်ပေါ့' ဟုတ်လား'

'သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ဗျာ၊ ကဲ... သွားကြစို့ဟေ့...'

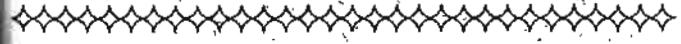
ထို့နောက် လူကြမ်းဗလကြီး သုံးဦးသည် ဦးသီလတို့ကို ခေါ်
ဆောင်လျက် ပန်းချီအရောင်းဆိုင် အတွင်းမှ ထွက်ခွာသွားတော့
၏။

ဇော်ဝိတ်နှင့်မိုက်ခဲမြေငန်းခေါ် ဇော်ဟိတ်တို့နှစ်ဦးလုံးမှာ
လုံးဝ စကားမပြောအားသေးဘဲ အပြင်ဘက်သို့ ထွက်လိုက်ရာ
အဝေးဆီတွင်မောင်းနှင်သွားသော မြင်းရထားတစ်စီးကို တွေ့လိုက်
ရလေ၏။

ဤတွင် ညီအစ်ကိုနှစ်ဦးမှာလည်း အသင့်မောင်းနှင်လာ
သည့် မြင်းရထားတစ်စီးကို လှမ်းထားကာ အရှေ့တွင် မြင်ရသည့်
မြင်းရထားနောက်သို့ လိုက်ပါလေတော့၏။

မြင်းရထားနှစ်စီးကား လမ်းမပေါ်တွင် ဣန္ဒြေရစ္စာဖြင့် နေ့
ဆင့်နောက်ဆင့် မောင်းနှင်လေတော့၏။

ခင်ဆိုင်ယုဉ်ပြိုင်ကြသော်လည်း

အရှေ့မှ မြင်းရထားသည် မင်္ဂလာဒုံ၊ အင်းစိန် လမ်းနံဘေး
၌ အိမ်ပျက်ကြီးသို့ ညနေအချိန် အမှောင်တွင် ဝင်ရောက်သွားတော့
၏။

ထိုအခါ နောက်မှမြင်းရထားလည်း အတော်ခပ်လှမ်းလှမ်း
၌ ရပ်တန့်လိုက်ပြီးလျှင် လူနှစ်ယောက် ခုန်ဆင်းပြီးနောက်
အစ်ယောက်က အိမ်ကြီးနောက်ဖက်တွင် ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်
သွားပြီးလျှင် ကျန်တစ်ယောက်က မရမ်းပင်အုပ်များ၏ မှောင်ရိပ်၌
ပျောက်ကွယ်သွားတော့၏။

ည ကိုးနာရီကျော်ကျော်တွင် လူရိပ်တစ်ခုသည် ခြံကြီးအ
တွင်းသို့ လှစ်ခနဲ ဝင်ရောက်လာပြီးလျှင် ယိုင်နဲ့နေသော လှေကား
မှ အပေါ်ထပ်သို့ တဒုန်းဒုန်း တက်ရောက်သွားတော့၏။

ခေတ္တမျှ စကားပြောသံများကြားရချိန်တွင် လူရိပ်တစ်ခု
သည် အခန်းတွင်းသို့ ရုတ်ချည်းဝင်ရောက်လာလေတော့၏။

သို့ရာတွင် အခန်းထဲ၌ရှိနေသူ လူသုံးဦး မသိရှိနိုင်မိ ဗီစီ
ဟောင်းကြီးတစ်လုံးဘေးသို့ ပြေးဝင်ပျောက်ကွယ် နေလိုက်တော့
သည်။

မီးခွက်၏ မြင်နေရသော ကုတင်ဘေးမှ မျက်နှာအမာရွတ် နှင့်လူကြီးက...

'ဒီမှာ သီလ... ငါ့သမီး ဘယ်မှာဆိုတာ မပြောရင်တော့ အရှင်တစ်ခါ မသေခဲ့တဲ့ မင်းအသက်အပြင် မင်းသမီးရဲ့ အသက်ကို ပါ အဆစ်ထည့်ပြီး ငါတပါတည်း ငရဲပြည်အရောက် ပို့ပေးလိုက်ပါ မယ် ဟား... ဟား...'

• တပိုကရီဖြင့် ဆံပင်ဖားလျှားဖြစ်နေသည့် မိန်းမပျိုက...

'ကျွန်မကို သတ်ချင်သတ်ပါရှင်၊ ချောင်းဆိုးရောဂါ သွေးပါ ရောဂါထနေတဲ့ ကျွန်မအဖေကိုတော့ ဝဲ့ညာသနားပြီး ချမ်းသာပေး ပါ'

'ဟား... ဟား... ဟား... အမှန်က မင်းအဖေဖာ ချောင်းဆိုးသွေးပါရောဂါ အခံရိုရုံမကဘူး၊ ငါ့ပာပည့်တွေက ဖမ်း တယ်ဆိုက်လည်းက သူသေရတော့မယ်ဆိုတာသိပြီး ကြောက်လန့် သွားလို့ အခုလိုဖြစ်သွားရတာကျ သီလား'

ခုတင်ပေါ်တ ဖြူလျော်လျော်ရှိနေသည့် ဦးသီလကမူ မခို ပြုံးပြုံးလျက် တည်ငြိမ်စွာ ရှိနေလေ၏။

ထိုအခိုက် အပြင်မှ ဝုန်းဒိုင်းကျသံများနှင့် တိုက်ခိုက်သံများ ကို ကြားရသည်တွင် မျက်နှာတွင် အမာရွတ်ရှိသူက...

'ကဲ... မင်းမြန်မြန်ပြောစမ်း သီလ၊ ငါ့သမီး ဘယ်မှာရှိ သလဲဆိုတာ၊ မပြောရင် ချက်ချင်း မင်းကိုသတ်ရလိမ့်မယ်'

'မင်းသမီးလား... မင်းသမီး'

'ဝိုး...'

'ဒုတ်...'

'အ...'

ဦးသီလက ပြောမည်အပြု၌ ဝီရိအတောင်းကြီးကြားမှ ဆက်သီးတစ်လုံးသည် လျှပ်တစ်ပြက် ထိုးထွက်လာပြီးနောက် အမာရွတ်နှင့်လူကြီးအား ထိုးထည့်လိုက်တော့၏။

အမာရွတ်နှင့်လူကြီးမှာ ရုတ်တရက်ဖြစ်၍ လဲကျသွားပြီး နောက် အခန်းအပြင်သို့ လည်ထွက်သွားတော့၏။ ဝီရိကြားမှ လူက ထွက်၍လိုက်သော်လည်း အမာရွတ်နှင့်လူကြီးမှာ အခန်းအပြင် ဘက်ရှိ လျှို့ဝှက်လှေကားမှ ဆင်းပြေးကာ ပျောက်ကွယ်သွားတော့ ၏။

အခန်းထဲသို့ ထိုလူ မြန်လည် ဝင်ရောက်လာသောအခါ...

'ဟင်... မောင်ဇော်ဝိတ် လူကလား၊ တိုင်းချစ်ကို မမိဘူး'

သား'

'အို... အစ်ကိုဇော်ဝိတ်'

'တောက်... တစ်ခါတည်း သတ်လိုက်ရင်တော့ ရတာပေ
ဦးလေး၊ ဒါပေမယ့် အသေအချာမေးချင်လို့ လက်သီးနဲ့ မေ့အောင်
ထိုးလိုက်တာ၊ ဒီလူဟာ ထင်ထားတာထက်တောင် ပိုပြီးခံနိုင်ရည်
ရှိတဲ့လူပဲ၊ လျှို့ဝှက်လှေကားက ဆင်းပြေးပြီလေ'

'ကစ်ကို ဇော်ဝိတ်ကိုရော ဒဏ်ရာရအောင် လုပ်သွားသေး
လားဟင်'

'သူ့မှာ ပြန်ပြီးတိုက်ဖို့ အခွင့်အရေး ရမသွားပါဘူး၊ ညီ
ရယ်၊ ဩ... ဒါနဲ့ အပြင်မှာ သတ်ပုတ်တိုက်ခိုက်သံတွေက ညီ
လေး ဇော်ဝိတ်ရဲ့ လက်ချက်ဖြစ်ပုံရတယ်၊ သွားကူးဦးမှထင်တယ်
ထိုအခါ ဦးသီလက...'

'နေဦး အရမ်းမသွားနဲ့၊ ပုလိပ်တွေရှိရင် ခက်ကုန်မယ်၊ ပျဉ်
ပေါက်က ချောင်းကြည့်စမ်းသမီး'

မှတ်ချက်။ ။ အခန်းအပြင်ဘက်မှ မိုက်ခဲမြွေငန်း၏ သက်ပတ်
စွန့်စားခန်းကို ဤစာအုပ်၏အစ စာမျက်နှာ၌ ပွဲဦးထွက် အခန်းအ
ဖြစ် ဖော်ပြပြီး ဖြစ်ကြောင်း အသိပေးအပ်ပါသည်။

စာရေးသူ

'ဖေဖေ လူသုံးယောက်လဲနေပြီ၊ လူရွယ်တစ်ယောက် အ
ကိုင်ပြီး ရပ်နေတယ်'

'ဒီလိုဆို မီးပြန်ထွန်းလိုက်၊ ပြီးတော့ ညီမကသွားခေါ်ပါ'
ဟုဇော်ဝိတ်က ပြန်ပြောလိုက်၏။

ထို့နောက် ငြိမ်းသွားသော မီးခွက်ကို ပြန်ထွန်းလိုက်ပြီး
နောက် လိုရမည်ရ သဘောမျိုးဖြင့် ဇော်ဝိတ်က ဝီရိကြီးနောက်သို့
ဝင်ရောက်လိုက်တော့၏။

ဦးသီလအပေါ် အခဲမကျေသော ဇော်ဟိတ်ခေါ် မြွေငန်း
ကမ်းဖြင့် အခုတ်တွင် မြေရှင်း၍မရနိုင်သော ညီငယ်အားနောက်
မှရှင်းပြရန် စိတ်ဆုံးဖြတ်ပြီးလျှင် ဇော်ဝိတ်သည် မီးခွက်အား မှုတ်
လိုက်ပြီးနောက် ကလျှစ်တစ်ပြက်၌ မှောင်ထဲမှာပင် ဦးသီလအား
ခုတင်ပေါ်မှ အမြန်ဆွဲချ၍ ဝေမွန်ရည်ကိုလည်း လက်ဆွဲကာ
လျှို့ဝှက်လှေကားပေါ်မှ ခုန်ဆင်းသွားကြတော့၏။

ကံဆိုးသူတစ်ဦး

ရိုးမကျားမားပြိုင်၌ မထင်မရှား ဂိုဏ်းသားအဖြစ်ဖြင့်
ဇာတ်မြုပ်နေထိုင်ကာ ပုလိပ်မက်အား သတင်းပေးသကဲ့သို့ လစ်လျှင်
လစ်သလို အချင်းချင်းသတ်ဖြတ်ကာ ရိုးမကျား မားပြိုင်ကြီးအား

အမှည့်ခြွေနေခဲ့သည့် မိုက်မဲခေါ် မြွေငန်းခေါ် ဇော်ဟိတ်သည်
ဂိုဏ်ကြီး ပြိုကွဲသွားသောအခါမှ ဂိုဏ်းခေါင်းဆောင် တိုင်းချစ်ကို
အသေသတ်ရန် စိတ်ကူးထားခဲ့သည်။

သို့ရာတွင် ရိုးမကျားဂိုဏ်းနှင့် ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူ
တိုင်းချစ်က အကြံဉာဏ် ချစ်တီးယားအိမ် ဓားပြတိုက်မှုတွင် ပုလိပ်
တက်သို့ သတိပေးပို့ခဲ့သောကြောင့် ပုလိပ်များ၏ လက်ချက်ဖြင့်
ဓားပြဂိုဏ်းသားသုံးဦး သေဆုံးခဲ့ပြီးနောက် လေးယောက်အဖမ်းခံ
ရပြီလျှင် မိုက်မဲတစ်ယောက်သာ လွတ်မြောက်ခဲ့လေသည်။

ထိုနေ့ညက ရောက်ခဲ့ရသည် မင်္ဂလာခုံ အင်းစိန်ကား
လမ်းနံဘေးရှိ အိမ်ပျက်ကြီးမှာ မကြာခဏ ရိုးမကျားဂိုဏ်းသားများ
စတည်းခိုနေထိုင်လျက်ရှိသည့် အိမ်ပျက်ကြီးဖြစ်ကြောင်း
မိုက်မဲပြောခန်း သတိပြုမိ၏။

သူသည် ရိုးမကျားဓားပြဂိုဏ်းခေါင်းဆောင် တိုင်းချစ်နှင့်
လူယုတ်မာ ဦးသီလကို လက်လွှတ်ရိတ်ရသဖြင့် မကျေမနပ်ဖြစ်
လျက်ရှိပြီးလျှင် ကုက္ကိုင်းရပ်ရှိ ညလုံးပေါက် ဖွင့်လှစ်ထားသည့်
မေဖဲယားကလပ်တွင် အချိန်ဖြုန်းရင်း အရက်သောက်ရာမှ . . .

အပေါင်းအသင်းများနှင့် သောက်စားနေသည့် စတီးဘရား
သား အဝယ်ကိုယ်စားလှယ် ဦးကျော်ခေါင် လက်ထောက်

ဂိုဏ်ခေါင်းဆောင် မဲလုံးကို အမှတ်မထင် တွေ့ရှိလိုက်ရတော့သည်။

ထို့ကြောင့် ဦးကျော်ခေါင်အပြန်၌ ကားနောက်ခန်းတွင်
သို့ဝင်ရောက်ပုန်းအောင်း၍ နေအိမ်သို့ လိုက်ပါသွားတော့သည်။

ခြံတွင်းသို့ ကားဝင်ရောက်၍ ကားကို ဂိုဒေါင်အတွင်းသွင်း
ပြီးသောအခါ မိုက်မဲမြွေငန်းသည် စေ့ထားသည့် ဂိုဒေါင်တံခါးအား
ဖွင့်လှစ်ပြီးနောက် ခြံပြင်သို့ထွက်၍ ပျောက်ကွယ်သွားတော့၏။

ထိုနေ့ည မှောင်ရည်သန်းချိန်၌ ထပ်မံရောက်ရှိလာပြီးလျှင်
ငင်၏ လက်ထဲမှ ခဲသီးတပ်ကြီးခွေဖြင့် အိမ်နှင့် နီးကပ်လျက်ရှိသည့်
စိန်ပန်းပင်ကြီး၏ အကိုင်းတစ်ခုသို့ လှဲပစ်လိုက်၏။

ခဲသီးသည် သစ်ကိုင်းအားလုံး လေးပတ်ပတ်ချိန်တွင် ကြိုး
ဖက်ဆွဲ၍ ပင်စည်တို ခြေဖြင့်ကန်ကာ အပင်ပေါ် သို့တက်ရောက်
သွားတော့၏။

ထိုမှတစ်ဆင့် အိမ်ကြီးအတွင်းသို့ ကြည့်ရှုလိုက်ရာ မူးနေပုံ
ခုသည့် ဦးကျော်ခေါင် ခေါ်မဲလုံးမှာ စန္ဒယားကြီးပေါ်ထိုင်၍ စန္ဒယား
ခလပ်များကို တိုနှိပ် သည်နှိပ်နှိပ်နေလေရာ ပုံပန်းမကျ နားကလော
စရာသံစဉ်များထွက်ပေါ်နေတော့၏။

ထို့နောက် ရုတ်ချည်းရပ်တန့်လိုက်ပြုပြီးလျှင် စန္ဒယားပေါ်၌
ဘင်ထားသည့် ကျားခေါင်းရွပ် ပလာစတစ်ရုပ်ကြီးကို ကိုင်ကြည့်

ကာခေါင်းညိတ်လျက် ပြန်ချထားလိုက်ပြန်၏။

အချိန်ဆိုင်းမနေတော့ဘဲ မိုက်ခဲမြွေငန်းက ကြိုးစကိုလွဲ၍ စန္ဒယားကြီးရှိရာ အနောက်ဘက် အခန်းမှ ပွင့်နေသော ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ ကူးလိုက်ပြီးလျှင် ပြတင်းဘောင်မှတစ်ဆင့် အခန်းတွင်းသို့ လှမ်းဝင်လိုက်တော့၏။

‘ ခံ . . . ဒလ . . . ခံဒင် . . . ဒေါင် ’

စန္ဒယားမှ ကိုးရိုးကားရား အသံများသည် ဆတ်လက် ထွက်ပေါ်လာလျက်ရှိသေး၏။

ထိုစဉ် မိုက်ခဲမြွေငန်းသည် အခန်းတွင်းမှ လှစ်ကနဲထွက် လိုက်ပြီးနောက် လည်ပင်း၌ ပတ်ထားသောအရာရှိ ဖြေးညှင်းစွာ ဖြည့်လိုက်တော့၏။ ထိုအရာကား စူးရှသော မျက်လုံးပိုင်ရှင်ထုတ် ခိုက်လှသည့် ငန်းမြွေကြီး တစ်ကောင်ပင် ဖြစ်ပါလေတော့၏။

တရွေ့ ရွေ့ လှမ်းသွားပြီးနောက် ကျောပေးထားသည့် ဦးကျော်ခေါင်ခေါ် မဲလုံး၏လည်ပင်းတွင် တင်းကြပ်စွာ ရစ်ပတ်၍ ပါးစပ်ကိုလည်းပိတ်ထားလိုက်တော့၏။ ပြီးမှ . . .

‘ဟဲ့ကောင် . . . မဲလုံး၊ ငါဘယ်သူလဲဆိုတာ တစ်ချက် ကြည့်လိုက်စမ်း’

ဟုပြောပြောဆိုဆို စန္ဒယားဘေးမှပတ်၍ မျက်နှာချင်းဆိုင်

သို့ရွှေ့ပြောင်းခဲ၏။

အဆိပ်ပြင်းထန်လှသည့် ငန်းမြွေကြီး၏ ခေါင်းမှာမူ မိုက်ခဲမြွေငန်း၏ လက်ထဲတွင် ရှိနေရာ မြွေကြီး၏ ကိုယ်လုံးမှာ ဒေါသဖြင့် တလူးလူး တလွန်လွန်ရှိနေတော့၏။

ဦးကျော်ခေါင်ခေါ် မဲလုံးမှာ ကြောက်စိတ်များ တေ့သီနေရာ မှမိုက်ခဲ မြွေငန်း၏ မျက်နှာကို တွေ့ရသောအခါ . . .

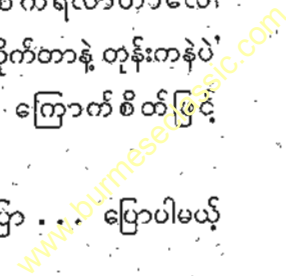
‘ဟင် . . . မိုက်ခဲမှခွေး ခွေးမသား သစ္စာဖောက်’

ထိုအခါ မိုက်ခဲမြွေငန်းက . . .

‘သစ္စာဖောက်တဲ့ ဟုတ်လိုက်လေ မဲလုံးရာ၊ ငါလာမထင် မရွားနဲ့ မင်းတို့ဂိုဏ်ထဲဝင်ပြီး အမှည့်ချွေးချွေနေတာကွ၊ ဒါနဲ့ မင်းဆရာ ဘယ်မှာနေသလဲ၊ အဲဒါပြော . . . မပြောရင် ငါမြွေခေါင်းကို လွှတ်လိုက်တော့မယ်၊ ဒီမြွေဟာ ဘိုကလေးမြို့ အောက်ဖက်က ဒီ ဧရာဆိုတဲ့ တောထဲက ရလာတာလေ၊ အဆိပ်ကတော့ ဘာပြင်းသလဲမဖေးနဲ့၊ ထိလိုက်တာနဲ့ တုန်းကနဲ့ပဲ’

ဦးကျော်ခေါင်ခေါ် မဲလုံးမှာ ကြောက်စိတ်ဖြင့် အဆတ်ဆတ် တုန်လှုပ်လျက် . . .

‘ကြောက် . . . ကြောက်ပါပြီ၊ ပြော . . . ပြောပါမယ်’

ကျွန်တော်ကိုတော့ မြွေကိုက်မခိုင်းပါနဲ့ဗျာ

ဟုတ်ပြီ၊ မြန်မြန်ပြောစမ်း

ဒေါပုံ အိတာလျှံရပ်တွက် အမှတ် မှာနေပါတယ်

ကျေးဇူးပဲဟေ့

မိုက်ခဲသည် ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ငန်းမြေ၏ ခေါင်းတိုလွတ် လိုက်ရာ ဒေါသထွက်နေသည့် ငန်းမြေကြီးမှာ ၎င်း၏ ဦးခေါင်းနှင့် နီးရာ ဦးကျော်ခေါင်ခေါ် မဲလုံး၏ လည်ပင်းသို့ ပေါက်ချလိုက်တော့ ၏။

အား . . .

ဦးကျော်ခေါင်သည် ကြောက်အား လန့်အားဖြင့် မြွေ၏ ခေါင်းနှင့်ကိုယ်လုံးကြီးအား တင်းကြပ်စွာ အားကုန်ဖြစ်ညစ်ထားရာ မြွေကြီးမှာ တွန့်လိမ်ရုန်းကန်နေ့ရှာ၏။

သို့ရာတွင် ဦးကျော်ခေါင်ခေါ် မဲလုံးမှာ မလှုပ်မယှက်ရှိနေ တော့၏။ မြွေဆိပ်ကြောင့် ချက်ချင်းသေဆုံးသွားပြီ ဖြစ်ပေတော့၏။

ထိုအခါ မိုက်မဲမြွေငန်းက ဦးကျော်ခေါင်လက်ထဲမှ ငန်းမြေ ကြီးကို ခက်ခဲစွာဖြေယူကြည့်ပြီးလျှင် ခေါင်းခါ၍ စန္ဒယားပေါ်ချထား ရာမကြာမီမှာပင် ငန်းမြေကြီး လုံးဝငြိမ်သက်သွားလေ၏။

ဤတွင် ဦးကျော်ခေါင် ကြည့်ခဲ့သော ကျားခေါင်းရုပ်

တလေးအား ကိုင်ကြည့်ရာ လေးပင်လျက်ရှိပြီး နောက်ဖင့်ပိတ်၌ လျှို့ဝှက်အဖုံး တစ်ခုတို့ တွေ့ရသည်နှင့် ဖွင့်ကြည့်သည်တွင် ရတနာ ဝစွည်းများကို တွေ့ရလေ၏။

လေတစ်ချက်ချွန်ပြီးနောက် ရတနာများကို အင်္ကျီအိတ်သို့ ထည့်ပြီးချိန်တွင် မည်သို့ဖြစ်သည်မသိဘဲ စန္ဒယားတီချင်စိတ် ပေါက်လာသောကြောင့် ဦးကျော်ခေါင်၏ အလောင်းကြီးအား တွန်းဖယ်လျက် ခုံတွင် ဝင်ရောက်ထိုက်ကာ ယမုန်နာပတ်ပျိုးကို ခိတ်ပါလက်ပါ တီးနေမိတော့၏။

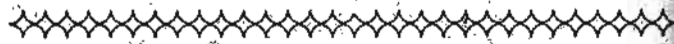
အတန်ငယ်ကြာကြာတီးခတ်ပြီးမှ လှေကားအတိုင်း တက်လာသော ခြေသံကြားသဖြင့် စန္ဒယားနောက်ဘက်ရှိ အခန်း တွင်းသို့ ဝင်ရောက်ပုန်းအောင်းနေစဉ် . . .

အမလေး . . . လုပ်ကြပါဦး ! သူ့ငွေးမင်း ဘာဖြစ်သွားလဲ သေဘူး !

ဟူသည့် အိမ်စေအမျိုးသမီး၏ အော်သံကြောင့် အပေါ် ထပ်သို့ ထပ်မံတက်လာသည့် ခြေသံများ ကြားရသည့်ကွင် မိုက်မဲ မြွေငန်းသည် လာစဉ်ကလမ်းအတိုင်း ပြန်လည်၍ ထွက်ခွာ နောက်ကွယ်သွားတော့၏။

ရိုးမကျား၏ ဇာတ်သိမ်း

ထိုနေ့ညက ဇော်ဝိတ်ဟု နာမည်ရေးထိုးထားသည့် ၎င်း၏ လက်ပတ်နာရီသည် ဗီရိုဟောင်းကြီးနံဘေး၌ ပုန်းကွယ်စဉ် ရိုးမကျား ဓားပြစိုက်ခေါင်းဆောင် တိုင်းချစ်အား လှမ်းထိုးရာမှ အခန်းထောင့်၌ ကျန်ရစ်နေခဲ့ခြင်းကို သတိပြုမိသော်လည်း ညီဖြစ်သူ ဇော်ဝိတ်၏ အခဲမကျေနိုင်သော ဒေါသကို ရှောင်တိမ်းရသော အခါ လက်ပတ်နာရီကို ပြန်လည်ရှာဖွေရန် ယူနိုင်ခြင်း မရှိတော့ပေ။ ထို့ကြောင့် နောက်တစ်နေ့၌ နာရီကို ပြန်လာယူသော ကိုဇော်ဝိတ်သည် အိုက်အိုနန်းထိုက်နှင့် တွေ့ကာ အဖမ်းခံရတော့သည်။

မှတ်ချက် ။ ။ ထိုအခန်းကိုလည်း ပြီးခဲ့သော စာမျက်နှာ၏ ရှေ့အခန်းတွင် ဖော်ပြပြီးဖြစ်၍ စာရှုသူများ သတိပြုမိလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည် မျှော်လင့်မိပါသည်။

စာရေးသူ

ထိုအခါ မမျှော်လင့်ဘဲ ရုပ်ရှည်ချင်းမှအစ အရပ်အမောင်း အထိ တူညီလှသည့် ဂျပန်မူးသားနှင့် လူချင်းလဲလှယ်ကာ ဂျပန်မူး

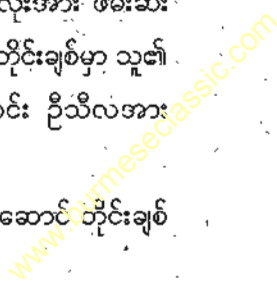
သားအား ဇော်ဝိတ်အဖြစ် ဦးသီလထံသို့ ပြန်လွှတ်လိုက်တော့၏။ ဦးသီလ၏ ခိုင်းစေချက်အရ တိုင်းချစ်ကို စုံစမ်းရာတွင် သည်းကူမြို့အပိုင် ကျေးရွာတစ်ရွာ၏အနီးမှ ရိုးမကျား ဂိုဏ်းဝင် ဘောင်းဦးတက်ပြား၏ သတင်းပေးမှုအရ ကြည့်မြင်တိုင် ဘစ်ဘက် ဘမ်းရို ဆန်စက်ဟောင်းကြီးတွင် ရိုးမကျားဂိုဏ်းမှ လျှို့ဝှက်အစည်းအဝေး ပြုလုပ်မည်ဖြစ်ကြောင်း မေဂျာအောင်ဒင်နှင့် အိုင်အိုနန်းထိုက်တို့ထံ ဂျပန်မူးသားက သတင်းပို့နိုင်ခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ဂိုဏ်းခေါင်းဆောင် တိုင်းချစ်မှအပ မကျားဂိုဏ်းသားများ အားလုံးကို ပုလိပ်အဖွဲ့မှ အလွယ်တကူ ဖမ်းဆီးနိုင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေ၏။

ကိုဇော်ဝိတ်၏ အစစ်ခံချက်ကြောင့် အစအဆုံး ဆီထားသည့် ဂျပန်မူးသားမှာ မကြာမီတွင် အကြီးမားဆုံး တိုက်ခိုက်မှုကြီး ဖြစ်ပေါ်လာတော့မည်ကို ကြိုတင်ခန့်မှန်းမိပြီး ဖြစ်ပေတော့၏။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဂိုဏ်းတစ်ဂိုဏ်းလုံးအား ဖမ်းဆီးရသဖြင့် ဒေါသဖြင့် ခနသော ဓားပြခေါင်းဆောင် တိုင်းချစ်မှာ သူ၏ အဖိုးအား မေးမြန်းလိုသောကိစ္စဖြင့် ရန်သူဟောင်း ဦးသီလအား အရောက်သတ်ဖြတ်မည်မှာ မလွဲသကဲ့သို့ . . .

ဦးသီလအားလည်းကောင်း၊ ဓားပြခေါင်းဆောင် တိုင်းချစ်

အားလည်းကောင်း၊ လက်စတုံးနိုင်ရန်အတွက် မိုက်ခဲမြွေငန်းခေါင်
ဇော်ဟိတ်မှာလည်း မကြာမီ ရောက်လာပေတော့မည်သာ ဖြစ်တော့
၏။

ထိုသို့စဉ်းစားချိန်မှာပင် အိမ်ရှေ့၌ရပ်၍ ပန်းချီကားမ
ကြည့်နေသူ ဟန်ဆောင်ထားသော အိုင်အိုနန်းထိုက်က သတင်းရ
လိုကြောင်း မီးခြစ်ခြစ်၍ အချက်ပြသည်တွင် . . .

‘ဂျမဒါ မူးသာလည်း မြင်းလှည်းတစ်စီးကိုငှား၍ အိုင်
နန်းထိုက်ဝင်သွားရာ တာမွေသင်္ချိုင်းအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ခဲ့
နောက် မြင်းရထားပေါ်၌ အသင့်ရေးထားသည့် သတင်းပို့ခ
စီးကရက်ဗူးကို ပစ်ချထားခဲ့ကာ ပြန်လာခဲ့လေတော့သည်။

‘ဪ . . . မောင်ဇော်ဝိတ်ရေ၊ မင်းနှမကို လုံခြုံစိတ်ခ
တဲ့ ကြည့်မြင်တိုင်က ဦးလေးမိတ်ဆွေ ပန်းချီဆရာတစ်ဦးအိမ်
သွားပို့ပေးစမ်းပါကွာ။’

‘ဟုတ်ကဲ့ ဦးလေး၊ ပိုကောင်းတာပေါ့၊ ဒါမှ အဆင်ပြေမ
မဟုတ်လား၊ ကျွန်ထော်ထင်တယ်၊ ဒီညမှာတင် တိုင်းချစ်ထ
ယောက် ဒီကို ရောက်လာလိမ့်မယ်ဆိုတာ’

‘ဟဲ . . . ဟဲ . . . ဟဲ . . . ငါတူကလဲ ဦးလေး ထင်ထံ
လိုပဲကိုး၊ ဒါကြောင့်မို့လဲ မင်းညီမကို ဘေးကင်းရန်ကမ်းရာ ပို့ထား

တာပဲလေ၊ ကဲ . . . ကဲ . . . ဝေမွန်ရည်ကို သွားခေါ်ပြီး ထွက်ကြပေ
တော့ဟေ့’

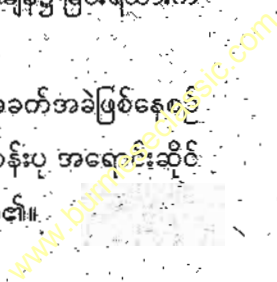
ဂျမဒါမူးသာလည်း ဝေမွန်ရည်ကိုခေါ်၍ မြင်းရထားတစ်
စီးအား ငှားကာ ကြည့်မြင်တိုင်ဘက်သို့ ထွက်ခွာသွားလေတော့၏။

ကြည့်မြင်တိုင် ဝေဠုဝန်အရပ်သို့သွား၍ ဦးသီလပေးထား
သော လိပ်စာအတိုင်း ရှာကြည့်ရာတွင် ပန်းချီဆရာကြီး ဦးလွင်မြင့်
မှာ စမ်းချောင်းရပ်သို့ ပြောင်းရွှေ့သွားကြောင်း အိမ်နားနီးချင်းတစ်
ဦးမှ ပြောဆိုသဖြင့် စမ်းချောင်းသို့ သွား၍ ရှာပြန်ရာ အတန်ငယ်
မိုးချုပ်မှပင် ရှာတွေ့တော့၏။

ထို့နောက် ဦးသီလ၏ စာနှင့်အတူ အကျိုးအကြောင်း
အသင့်အတင့်ပြောပြကာ ဝေမွန်ရည်အား အားမဝယ်ရန်နှင့် နောက်
တစ်နေ့တွင် လာရောက်ခေါ်ယူမည် ဖြစ်ကြောင်းအားပေးနှုတ်ဆက်
၍ ထွက်လာခဲ့တော့၏။

အရေးထဲ အရာပေါ်ဆိုသကဲ့သို့ ထိုအချိန်၌ မြင်းရထားက
သည်း ပေါ်မလာဘဲ ရှိပြန်တော့သည်။

ဂျမဒါမူးသာတစ်ယောက် ထိုကဲ့သို့ အခက်အခဲဖြစ်နေစဉ်
တွင် လူတစ်ယောက်သည် မိုးနတ်မယ် ပန်းချီပန်းပု အရေးငီးဆိုင်
အတွင်းသို့ ရုတ်တရက် ဝင်ရောက်လာခဲ့တော့၏။

'မိုးချုပ်လှချည်လား မောင်ဇော်ဝိတ်'

'ဟဲ...ဟဲ...ဟဲ၊ ကျုပ်အတွက်တော့ မိုးချုပ်လေ
ကောင်းလေပဲ ကိုသီလရေ'

'ဟင်... တိုင်းချစ်'

'ဟုတ်ပါဗျာ၊ ခပ်ဗျားရဲ့ ဇီဝိန်ကိုခြွေမယ့် ဇိုးမကျားဂိုဏ်း
ခေါင်းဆောင် တိုင်းချစ်လေ၊ ကဲ... ပြောစမ်း၊ ကျုပ်သမီးဘယ်မှာ
လဲ၊ သူ့နာမည် ဘယ်သူလဲ၊ မြန်မြန်ပြောပေတော့'

လူဆိုးခေါင်းဆောင်တိုင်းချစ်က ပြောပြောဆိုဆို သေနတ်
ကိုထုတ်၍ မောင်းတင်လိုက်၏။ ဦးသီလကမူ ဘာမှမဖြစ်သလို
ခပ်ပြုံးပြုံးဖြင့်...

'ငါကလဲ မင်း မမေးခင်ကတည်းက ပြောပြချင်တာပေါ့
တိုင်းချစ်ရဲ့၊ ကိုင်း... အေးအေးဆေးဆေးပေါ့၊ ဒီအိမ်မှာ ဘယ်သူ
မှမရှိပါဘူး၊ မင်းနဲ့ငါ နှစ်ယောက်ထဲပါ၊ မင်းစိတ်ထဲမှာ ငါကူလီမူလီ
လုပ်တယ်လို့ ထင်ရင် မင်းလက်ထဲက သေနတ်နဲ့ ချက်ချင်းပစ်သတ်
လိုက်ပါ၊ ငါပြောမှာ နည်းနည်းရှည်မှာမို့ သည်းခံပြီး ဟောဟိုကုလား
ထိုင်မှာထိုင်ပြီး နားထောင်ပါလို့ စောင်းပန်ပါရစေကွာ'

ဦးသီလက ထိုသို့ပြောသည့်အခါ တိုင်းချစ်မှာ မကျေနပ်
သော်လည်း ဘာမျှမတတ်နိုင်ဘဲ ဦးသီလညွှန်ပြသည့် ကုလားထိုင်

၌ ဆွားရောက်ထိုင်ရင်း သေနတ်ဖြင့် သေသေချာချာ ချိန်ကာနား
စွင့်လျက် ရှိနေတော့၏။

ဦးသီလက ဆေးတံကို မီးညှိဖွာရှိုက်ရင်း...

'မင်းရဲ့သမီးဟာ... ငါ့ရဲ့ သမီးလေးဝေမွန်ရည်ပါပဲ တိုင်း
ချစ်'

ဟု ရုတ်တရက် ပြောလိုက်တော့၏။

'ဟင်... ဘာပြောတယ်၊ မင်း ညာတာ'

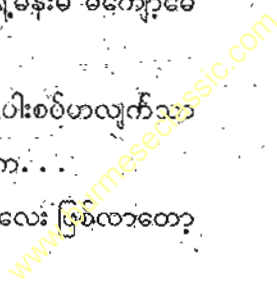
တိုင်းချစ်က မယုံကြည်နိုင်ဖန်ဖြင့် ဗလုံးဗထွေး အော်ဟစ်
လိုက်တော့၏။

'ဟား...ဟား...ဟား... သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ကွာ၊ မင်း

က ငါ့ကို ဓားနဲ့ထိုးပြီး ရေထဲမျှောလိုက်တာမှ ငါဒဏ်ရာဟာ မင်း
ထင်သလောက် မကြီးကျယ်ဘဲ... သေကံမရောက် သက်မပျောက်
ဆိုတာလို ကျွဲတန်းရွာက တံငါသည်တွေက ကယ်ဆယ်သွားလို့
အသက်ချမ်းသာရာရပြီး မင်းပစ်ထားတဲ့ မင်းရဲ့မိန်းမ မကျော့မေ
နဲ့ ဆုံဆည်းခဲ့ရတာ ဆိုပါတော့ကွာ'

တိုင်းချစ်မှာ ဘာမှမပြောနိုင်တော့ဘဲ ပါးစပ်ဟလျက်သာ
အံ့ဩတကြီး ဖြစ်နေတော့၏။ ထိုစဉ် ဦးသီလက...

'ဒီမှာတင်... ဝေမွန်ရည်လဲ ငါ့သမီးလေး ဖြစ်လာတော့

တစ်ပေါ့

'ဒီ... ဒီလိုဆိုရင် ကျောမေတော့ကွ... ဟင်'

'သူလား... သူတတော့ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ကပဲ ရောဂါကြောင့် ဆုံးပါးသွားရပြီလေ'

'ဟင်... ဒါဆိုရင်... သမီးလေးရော'

'ငါ... လုံခြုံတဲ့ တစ်နေရာမှာ ပို့ထားလိုက်ပြီ'

'ဟေ့တောင်... ဘယ်နေရာမှာ ပို့ထားသလဲ၊ မှန်မှန်ပြော

စမ်း၊ မပြောရင် ပစ်သတ်လိုက်မယ်'

ဦးသီလကမူ အေးဆေးသော အမူအရာဖြင့်...

'အခုအချိန်မှာ မင်းကို ငါ ကြောက်နေစရာ မလိုပါဘူး၊
တိုင်းချစ်ရာ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုရင် မင်းရဲ့သမီးဟာ ငါ့လက်ထဲမှာ ရှိနေ
သလိုပဲ... ငါသေသွားတာနဲ့ မင်းရဲ့ သမီးလေးလဲ လုံးဝအဆတ်
ပြတ်သွားမှာ သေချာတယ်၊ မယုံရင် မင်းပစ်သတ်လိုက်လေ၊ ငါ
ဆေရဲပါတယ်၊ ဟား... ဟား... ဟား...'

သေနတ်ဖြင့် ချိန်ရွယ်ထားသည့် ဓားပြခေါင်းဆောင် တိုင်း
ချစ်မှာ သေနတ်ကိုင်ထားသည့် လက်မှာ တုန်ရီနေလျက် နဖူးပြင်
တွင်-ချွေးသီး ချွေးပေါက်များ ကျရောက်လျက် ရှိနေတော့၏။

ထိုအခါ ဦးသီလက...

'အေး... ငါက မင်း ငါ့အပေါ် ညစ်ပတ်ခဲ့တဲ့ အပြုအမူ
... အတော့... ငါ့အစ်ကိုကြီးနဲ့ မိသားစုကို ရက်ရစ်စက်စက် သတ်ပြီး
... မိသားစု တကွအပြားဖြစ်အောင် လုပ်ခဲ့တဲ့ မင်းရဲ့ အပြုအမူတွေ
... အတွက် ရက်ရက်စက်စက် တုံ့ပြန်တဲ့သဘောနဲ့ မင်းရဲ့သမီးလေး
... ဦးမင်းရှေ့မှောက်မှာ သတ်မလို့ပဲ တိုင်းချစ်၊ ဒါပေမယ့်... ငါ့ကိုယ်
... နိုင်လဲ မင်ရဲ့သမီးလေးကို ဖခင်တစ်ယောက်လို သံယောဇဉ် ထား
... ထားကြောင့်...'

ဦးသီလက တိုင်းချစ်ကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီးနောက်...

'ဖခင်တစ်ယောက်ရဲ့ မေတ္တာကို နားလည်မိပြီး မင်းတို့ကို
... အာခွင့်ပေးပါတော့မယ်၊ ရော့... ဒီလိပ်စာအတိုင်း သွားပေးတော့'
ပြောပြောဆိုဆို အနီးရှိ စားပွဲအပေါ်မှ စာရွက်တစ်ရွက်ကို
... ချွင်းယူလိုက်ရာ၊ ထိုင်ခဲ့သည့် တုလားထိုင်စွန်းကို ဝင်တိုက်လိုက်

'ဝုန်း'

'အား'

ထိုကုလားထိုင်နှင့် လျှို့ဝှက် ဆက်သွယ်ထားသည့် ကြေး
... ကြေးကြိုးများ လှုပ်ရှားသွားပြီးနောက် ကြေးနန်းကြိုးနှင့် ချည်နှောင်
... ထားသည့် ထုပ်တန်းပေါ်မှ ခြောက်ပေါင်တူကြီးသည် ဓားပြဂိုဏ်း

ခေါင်းဆောင် တိုင်းချစ်၏ ငယ်ထိပ်တည်တည်သို့ အရှိန်ပြင်းက
ကျရောက်လာပြီးလျှင် . . .

ဦးခေါင်းစိစ်ညက်ညက်ကြေကာ တိုင်းချစ်မှာ ကုလားထိုင်
ပေါ်မှ လွင့်စဉ်ကာ သေဆုံးသွားတော့၏။

တား . . . တား . . . တား . . . ဘယ်နှယ်ရှိစ တိုင်းချစ်
သီလဟာ ဒီဘဝမှာ လူကောင်းဖြစ်ချင်ပေမယ့် . . . မင်းတို့
ကောင်မျိုးတွေကြောင့် အမှုတွေတိုးပြီး လူဆိုးဖြစ်နေပြီပေ
အင်း . . . ကျွတ် . . . ကျွတ် . . . မင်းကို သေပြီးတာတောင် ခေါင်း
တစ်လုံးနဲ့ သင်္ချိုင်းမှာ အေးအေးဆေးဆေး နေခွင့်မပေးဘဲ လှော်
ထားရဦးမယ်၊ ဟဲ . . . ဟဲ . . . ဟဲ . . .

ထို့နောက် ဦးသီလသည် လျင်မြန်ဖျတ်လတ်စွာဖြင့် အ
မှ ဖုံးပုံးနှင့် ကော်ပုံးများကိုဆွဲယူကာ တိုင်းချစ်၏အလောင်းကို သု
နေတော့၏။

ပြီးလျှင် သဘင်းစာစက္ကူများဖြင့် ရစ်ပတ်ပြီးနောက် ထေ
သုတ်ပြန်လေ၏။ ဤသို့ အထပ်ထပ် ပြုလုပ်ရာ မကြာမီမှာပင် နီး
ကျားတိုင်းချစ်၏ အလောင်းကြီးမှာ ပလာစတာ ပုံသွင်းအရုပ်ကြီး
တစ်ရုပ်ကဲ့သို့ ရွေးမရအောင် ဖြစ်သွားလေတော့၏။

ထိုအခါ ဦးသီလက မနိုင်မနင်းဖြင့် အခြားပလာစတာ

ရုပ်လုံးများထားရှိရာ စင်မြင့်တွင် ထိုအလောင်းကြီးကို ရောနှောထား
လိုက်တော့၏။ ပြီးလျှင် တစ်စိမ့်စိမ့်ကြည့်၍ . . .

‘အင်း . . . တိုင်းချစ် . . . တိုင်းချစ်၊ မင်းဘဝဟာ ဒီလောက်
မြန်မြန်ဆန်ဆန် ဇာတ်သိမ်းရလိမ့်မယ်လို့ မင်းတောင် ယူဆခဲ့မှာ
မဟုတ်ဘူးနော်၊ တား . . . တား . . . တား . . .’

ဟု ကျယ်လောင်စွာ ဟစ်အော်ရယ်မောနေတော့၏။

ဖုံနှင့် ကျားသစ်(သို့) ပန်ကာနှင့်ဝက်အူရစ်

ဦးကျော်ခေါင်ခေါ် မဲလုံး၏ သတင်းပေးချက်အရ ဒေါ်ပုံ
အိတာလုံ ရပ်ကွက် အမှတ် . . . သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့သော မိုက်ခဲ
မြွေငန်းမှာ ထိုအိမ်၌ လူဆိုးခေါင်းဆောင် တိုင်းချစ်ကို မေးကြည့်ရာ
မရှိဟု ပြောဆိုကြသည်၌ အိမ်တွင်ရှိသော လူနှစ်ဦးအား ထိုးကြိတ်
သတ်ပုတ်၍ ဂေါ်ရခါးစားကောက်ဖြင့် ခြိမ်းခြောက်ရာမှ ပန်းချိပန်းပု
ဆရာကြီးဆိုသို့ သွားကြောင်း သိရတော့၏။

မိုက်ခဲမြွေငန်းသည် အချိန်ဆိုင်းမနေဘဲ ထိုအိမ်မှ လျှင်မြန်
စွာ ထွက်ခွာ၍ မြင်းရထားတစ်စီးဖြင့် ကျောက်မြောင်း၌ ဦးသီလ
နေထိုင်ရာ မိုးနတ်မယ်ပြခန်းသို့ ဝန်းစိုင်းခဲ့လေတော့၏။

သွစိတ်ထဲတွင်လည်း ပျော်ရွှင်နေ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် လူယုတ်မာနှစ်ယောက်အား တစ်ပြိုင်နက် သတ်ရမည် ဖြစ်သောကြောင့်တည်း။

မိုက်ခဲမြွေငန်းသည် မြင်းရထားကို ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ရပ်၍ မိုးနတ်မယ်ပန်းချီအရောင်းဆိုင်ဘက်သို့ ခပ်သွက်သွက် လျှောက်လာခဲ့တော့၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် မြင်းရထားတစ်စီးနှင့် ဆိုက်ရောက်လာသော ဂျပမဒါမူးသာလည်း မိုက်ခဲမြွေငန်းကို တွေ့ရှိသွားကာ ခပ်သွက်သွက်လိုက်ပါလာခဲ့တော့၏။

ဆိုင်ထဲရောက်သည်တွင် ပလာစတာရုပ်လုံးများ ရှိနေသည့် အမှောင်ခန်းအတွင်းမှ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောနေသည့် ဦးသီလ၏ အဆံကို ကြားလိုက်ရ၏။

‘ဖျပ်... ဖျပ်’

လှမ်းဝင်လိုက်သော မိုက်ခဲမြွေငန်း၏ ခြေသံကို ကြားလိုက်ရသည်တွင် ဦးသီလက...

‘ငါတူ မောင်ဇော်ဝိတ်၊ မိုးချုပ်လှချည်လားကွ လူလေး ထိုအခါ မိုက်ခဲမြွေငန်းက...

ကျုပ် ဇော်ဝိတ်မဟုတ်ဘူး လူယုတ်မာကြီး၊ ခင်ဗျားရဲ့ သေ

ခင်၊ မိုက်ခဲမြွေငန်းခေါ် ဇော်ဟိတ်ပါ၊ ဘယ်မှာလဲ... ဖို့... လူသုတ်မာ တိုင်းချစ်ရော၊ ခင်ဗျားတို့ကို အခုချက်ချင်း လူပြည်က နှင်ထုတ်ပေးရမယ်’

‘ဝိုး... ဝိုး...’

‘ဒုတ်...’

‘ဒုန်း...’

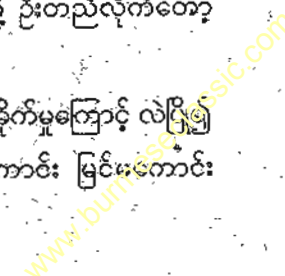
မိုက်ခဲမြွေငန်းက ပြောပြောဆိုဆို ဂေါ်ရခါးမားကောက်နှင့် စာရစပ်ထိုးခတ်လိုက်လေရာ ဦးသီလမှာ ငုံ့၍တိမ်း၍ ရှောင်နေပြီး လျှင် ပလာစတာရုပ်လုံးများကို တွန်းလှဲ၍ ခုခံနေရတော့၏။

‘ဟေ... ရုပ်လိုက်စမ်း ဇော်ဟိတ်၊ မင်းမရပ်ရင် ငါဝင်လာရလိမ့်မယ်’

ဟူသော ဇော်ဝိတ်၏ လေသံကို ကြားလိုက်ရတော့၏။

သို့ရာတွင် မိုက်ခဲမြွေငန်းသည် ရုတ်တရက် တိုက်စစ်ကို ဇော်ဝိတ်အယောင်ဆောင် ဂျပမဒါမူးသာထံသို့ ဦးတည်လိုက်တော့သည်။

ရုပ်လုံးများမှာ ၎င်းတို့နှစ်ဦး၏ တိုက်ခိုက်မှုကြောင့် လဲပြို၍ စည်းကောင်း၊ ထိုခိုက်ပြတ်သတ်၍လည်းကောင်း မြင်မကောင်း

အောင်ဖြစ်နေတော့၏။

‘ဟိတ်...’

‘ကျား...’

‘ဝှစ်...’

‘ဝိုး...’

ဟန်သွင်းတိုက်ခိုက်သံ၊ ကျားဝါးအော်ဟစ်သံများနှင့် ဂေါ်ရခါးစားကောက်ကြီး၏ လေထဲသို့ တိုးဝှေ့တိုက်ခတ်သံကလည်း မိုးနတ်မယ် ဆိုင်ခန်းကလေးအတွင်း ဆူညံစွာ ထွက်ပေါ်နေလေတော့၏။

တစ်ကြိမ်တွင် မိုက်ခဲမြွေငန်းက ဂေါ်ရခါးစားကောက်ကံ ဂျမဒါမူးသာက လုံးဝရှောင်တိမ်းခြင်းမပြုဘဲ မျက်နှာနားသို့ ဓားစာရောက်လာသည့်အခါကျမှ အသည်းယားစဖွယ် အနည်းငယ်မျှသာ တိမ်းပေးလိုက်ရာ ဓားကြီးမှ မျက်စိရှေ့မှ ဝှီးကနဲ ဖြတ်သန်းသွားလေ၏။

သို့စဉ် အရှိန်မြင့်၍ ခန္ဓာတိုယ် ဟန်ချက်ပျက်သွားသော မိုက်ခဲမြွေငန်း၏ ပုခုံးစောင်းအား ပြင်းထန်စွာ လက်ဝါးစောင်းရိုက်ချက် သွင်းလိုက်ရာ...

‘ဖြောင်း...’

‘အား...’

‘ဒလောင်’

မိုက်ခဲမြွေငန်းမှာ ကိုယ်တစ်ပတ်လည်၍ ကြမ်းပြင်ပေါ်ပစ်ကျ သွားပြီးနောက် ပက်လက်လန်လျက် ရှိနေလေတော့၏။

‘ကဲ... ဘယ်နှယ်ရှိစ မြွေငန်း’

‘တောက်... နိုင်တုန်းလုပ်ပေါ့ကွာ’

မိုက်ခဲမြွေငန်းက ပက်လက်လန်လျက်မှ အံ့ကြိတ်၍ ပြောလိုက်ရာ ဂျမဒါမူးသာက ခါးကြားထဲမှ သေနတ်ကိုဆွဲထုတ်၍ ချိန်ထားလိုက်တော့သည်။

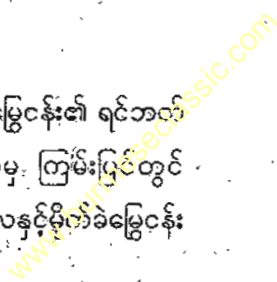
‘မလုပ်နဲ့လူလေး မောင်ဇော်ဝိတ်’

ဦးသီလက အနားသို့ တိုးကပ်၍ စိုးရိမ်တကြီး ပြောသော်လည်း ဂျမဒါမူးသာက သေနတ်မောင်းခလုတ်ကို ဆွဲညှစ်လိုက်တော့၏။

‘ဒိုင်...’

‘ဟာ...’

သို့ရာတွင် သေနတ်ကျည်ဆံမှာ မိုက်ခဲမြွေငန်း၏ ရင်ဘတ်သို့ ဝင်ရောက်ခြင်းမရှိဘဲ တစ်တောင်အကွာမှ ကြမ်းပြင်တွင် ဝင်ရောက်သွားသည်ကို တွေ့ရသောအခါ ဦးသီလနှင့်မိုက်ခဲမြွေငန်း

တို့နှစ်ယောက်မှာ နားမလည်နိုင်ရှာဘဲ ဇော်ဝိတ် အယောင်ဆောင် ဂျမဒါမူးသာကို ကြည့်နေကြစဉ် မေဂျာအောင်ဒင်နှင့် အိုင်အိုနန်း ထိုက်အပြင် ပုလိပ်အမှုထမ်းများ ဝင်ရောက်လာခဲ့လေတော့၏။

စားပွဲတစ်လုံး၌ စားကောင်းသောက်ဖွယ်များကို စားသောက်လျက် ရှိရင်းသတို့သားနှင့် သတို့သမီးရှိရာသို့ လှမ်းကြည့်မိကြရာမှ ဂျမဒါမူးသာကပြောသည်။

‘အေးဗျာ... ဒီစုံတွဲကတော့ နတ်ဖက်တယ်လို့ ပြောမတွတ် အင်မတန်လိုက်လျောညီထွေရှိတဲ့ စုံတွဲပေပဲဗျာ’

ထိုအခါ အိုင်အိုနန်းထိုက်က...

‘ဟုတ်ပါတယ် မူးသာ... ငါလဲ မင်းပြောသလို မင်္ဂလာစုံတွဲအတော်များများကို တွေ့ဖူးပါရဲ့၊ ဒါပေမယ့် သူတို့နှစ်ယောက်လောက် လိုက်ဖက်တဲ့ စုံတွဲမျိုးတွေ့ရှားတယ်လို့ ပြောရပေမှာပဲ ဟု ဆိုလိုက်၏။

ထိုအခိုက်... ပုလိပ်မင်းကြီး စုံထောက်မင်းကြီးတို့နှင့် အတူ ထိုင်နေသော ရိက္ခာတော်ရ ရာဇဝတ်ဝန်ဟောင်းမေဂျာအောင်ဒင်က သူတို့ရှိရာသို့ ရောက်ရှိလာသည်။

ရောက်မဆိုက်မင် မေဂျာအောင်ဒင်က...

‘မင်္ဂလာပွဲမှာ အမင်္ဂလာဖြစ်မယ့် အကြောင်းကို မပြောချင်

ပါဘူးလေ... ဒါပေမယ့်... ဝမ်းနည်းဝမ်းသာ ဆိုတာလို ပြောရမှာက... မနေ့ကတင် စက်ရှင်တရားရုံးက အမိန့်ချမှတ်လိုက်တဲ့ သတင်းပဲ ဟုဆို၏။

အိုင်အိုနန်းထိုက်က ထိုင်ခဲ့တစ်လုံး ထိုးပေးလိုက်ပြီးလျှင် ‘ထိုင်ပါဆရာ၊ အမှုကို ဘယ်လိုအမိန့်ချမှတ်ပါသလဲ... ကျွန်တော်တို့ သိပါရစေ’ ဟုဆို၏။

လူ့အားလုံးက မေဂျာအောင်ဒင်ပြောလာမည့် စကားကို ငုံ့လင့်လျက် ရှိနေကြသည်။

ဤတွင် မေဂျာအောင်ဒင်က...

‘ဦးသီလကိုတော့ မြို့အုပ်ဦးဖေကြိုငါနဲ့ မနွဲ့ အေးတို့လင်မယားကို သတ်မှုအတွက် ဒိုင်လုံနေတာမို့ သေစားသေစေ အမိန့်ချမှတ်လိုက်တယ်’ ဟုဆို၏။

စုံထောက်များအားလုံးက သက်ပြင်းကိုယ်စီချရင်း ဆက်လက်ပြောလာမည့်စကားကို ငုံ့လင့်လျက်ရှိနေကြသည်။

ဤတွင် မေဂျာအောင်ဒင်က ဆက်ပြောသည်။

‘အဲ... မိုက်ခဲခြွေငန်းလို့ အမည်ရတဲ့ဇော်ဟိတ်ကတော့ ဇိုးမကျားဂိုဏ်းကြီးကို ပြိုကွဲအောင်စွမ်းဆောင်မှု ပုလိပ်ဖက်က ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို မချွင်းမချန် ကူညီမှုကြောင့် အမှုက ကွင်းလုံးကျွတ်လွှတ်

လိုက်တယ်လေ'ဟု ပြောကာ အဆုံးသပ်လိုက်တော့၏။

ထိုအခါ ဂျပဒါမူးသာက . . .

'ဝမ်းသာစရာပေပဲ . . . ဒါနဲ့များတောင် မောင်ဇော်ဟိတ်
ဤ သူ့အစ်ကိုတို့ရဲ့ မစ်လာပွဲကို ဘာကြောင့် မတက်ရောက်တာ
လဲ မသိဘူးနော် . . . ဟုဆိုရာ အိုင်အိုနန်းထိုက်က စိတ်မကောင်း
သော မျက်နှာနှင့် ဦးခေါင်းကို ယမ်းခါလျက်က . . .

'ခက်တယ် မူးသာ၊ မကြာခင်က ဇော်ဟိတ်နဲ့ ငါတွေ့ပြီး
ပါပြီ . . . ရှင်းရှင်းပြောရရင် . . . ဇော်ဟိတ်ခများမှာလဲ၊ သူတစ်သက်
မှာ မမျှော်လင့်ဘဲ ကြုံကြိုက်တိုက်ဆိုင်ပြီး ပတ်သက်ခဲ့ရတဲ့ ဝေမွန်
ရည်ကို အသဲနှင့်အောင် ချစ်နေမိတာမို့ ဒီပွဲကို သူမလာရပါရစေနဲ့
တဲ့ဗျာ'ဟု ဆွေးဆွေးမြေ့မြေ့ပြောလိုက်ရှာလေ၏။

အိုင်အိုနန်းထိုက်၏ စကားအဆုံးတွင် စီအိုင်ဒီစုံထောက်
များသည် မိုက်ခဲမြွေငန်းခေါ် ဇော်ဝိတ်၏အကြောင်းမလှသော ဖူးစာ
ကံကို တွေးမိကာ ပြိုင်တူ သက်ပြင်းချလိုက်မိကြရှာလေသည်။

ပြီးပါပြီ

သူရိန်ဆွေ

